

SREDA, 10. MAREC 2010

PRESEDSTVO: GOSPOD PITTELLA

podpredsednik

1. Otvoritev seje

2. Nadaljnje obravnavanje stališč in resolucij Parlamenta: glej zapisnik

**3. EU 2020 – Nadaljnje ukrepanje po neuradnem srečanju Evropskega sveta
11. februarja 2010 (vloženi predlogi resolucij): gl. zapisnik**

**4. Izvajanje Goldstonovih priporočil glede Izraela/Palestine (vloženi predlogi
resolucij): gl. zapisnik**

**5. Položaj civilne družbe in nacionalnih manjšin v Belorusiji (vloženi predlogi
resolucij): gl. zapisnik**

**6. Letno poročilo 2008 o skupni zunanji in varnostni politiki – Izvajanje evropske
varnostne strategije in skupne varnostne in obrambne politike – Pogodba o
neširjenju (razprava)**

Predsednik. – Pozdravljam baronico Ashton in razglasam, da se je zasedanje začelo.

Naslednja točka je skupna razprava o:

– poročilu (A7-0023/2010) Gabriela Albertinija v imenu Odbora za zunanje zadeve o poročilu Sveta Evropskemu parlamentu o glavnih vidikih in osnovnih odločitvah skupne zunanje in varnostne politike (SZVP) v letu 2008, predloženem Evropskemu parlamentu ob uporabi dela II, točke G, odstavka 43 medinstitucionalnega sporazuma z dne 17. maja 2006(2009/2057(INI)),

– poročilu (A7-0026/2010) Arnauda Danjeana v imenu Odbora za zunanje zadeve o izvajanju evropske varnostne strategije in skupne varnostne in obrambne politike(2009/2198(INI)),

– vprašanju za ustni odgovor, ki sta ga Svetu predložila Gabriele Albertini in Arnaud Danjean v imenu Odbora za zunanje zadeve o pogodbi o neširjenju jedrskega orožja (O-0169/2009 - B7-0009/2010) in

– vprašanju za ustni odgovor, ki sta ga Komisiji predložila Gabriele Albertini in Arnaud Danjean v imenu Odbora za zunanje zadeve o pogodbi o neširjenju jedrskega orožja (O-0170/2009 - B7-0010/2010).

Gabriele Albertini, poročevalec. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Unija mora z začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe sprejeti nov pristop in si skupaj prizadevati, ko se sooča z globalnimi izzivi. Pooblastila, pridobljena nedavno zaradi začetka veljavnosti pogodbe, pomenijo, da Parlament sodeluje v pogostih, kooperativnih in učinkovitih razpravah z našo glavno sogovornico, baronico Ashton, ki ima prvič čast opravljati nalogo nove podpredsednice/visoke predstavnice.

Njen mandat je bil odvisen od našega soglasja januarja in Parlamentarni skupščini je bilo večkrat obljubljeno, da bosta Svet in Komisija stalno vključena v vse najpomembnejše vidike evropske varnosti in obrambe. Kot potrjuje samo poročilo, se visoko predstavnik zato poziva, naj nastopi pred Evropskim parlamentom in se z njim posvetuje pogosto in redno.

Zunanje delovanje Evropske unije z Lizbonsko pogodbo dobiva novo in pomembno razsežnost, vendar je dosega tega cilja dejansko odvisna tudi od tega, ali bo Evropska unija imela potrebna proračunska sredstva. Evropski parlament mora kot varuh demokratične legitimnosti zunanjega delovanja igrati ključno vlogo. Ustanovitev evropske službe za zunanje delovanje bo Evropski uniji dala diplomatski organ in sistem, ki se je do zdaj lahko zanašal samo na nacionalno zastopanje.

Vloge uradnih predstavnikov, ki jih imenuje visoka predstavnica, predpostavljajo veliko pomembnost in aktualnost. Kot je navedeno v poročilu, Parlament kljub temu poziva k večjim pooblastilom pri glasovanju in nadzoru vlog ter mandatov posameznih predstavnikov, pri čemer podpira načela preglednosti in odlik, ki morajo voditi visoko predstavnico, ko imenuje kandidate. Upajmo, da bomo končno dosegli položaj dvojnega zastopstva – razen v primeru posebnega predstavnika, čigar obseg delovanja mora biti regionalen – in bomo zato imeli koristi od ekonomije obsega ter bomo zunanje delovanje Evropske unije naredili bolj učinkovito in hkrati cenejše.

V poročilu je po prvem uvodnem poglavju o strategiji obravnavano vprašanje evropske zunanje politike po temah in geografskih območjih. Evropska unija mora poskrbeti za svojo vidno vlogo v mednarodnih organizacijah, katerih zaveznica je, zlasti v Združenih narodih, ki so glavni varuh globalne varnosti. Igrati mora pomembno vlogo, ne samo z vidika svojega sedeža v Varnostnem svetu, temveč tudi glede uslužbencev in delegacij, ki povezujejo oba organa. Podpredsednico/visoko predstavnico pozivamo, naj Evropi dovoli izpolniti njene ambicije, da bo postala dejaven, strateški in neodvisen partner velike zaveznice, kot so Združene države, da se bo lahko odzvala na globalne izzive terorizma, financ in pogosto napete odnose z industrijskimi velikani, kot so Rusija, Kitajska in Japonska.

V nadaljevanju poročila je geografska analiza tega, za kar lahko upamo, da bomo dosegli. Za območje Balkana je predstavljena tema širitve: v poročilu je pohvaljen postopen proces stabilizacije na Kosovu, kjer je Evropska unija prisotna z misijo EULEX, vendar si je še vedno treba prizadevati, da se zagotovi spoštovanje pristopnih standardov številnih držav, ki so blizu kandidiranju za pristop – Turčije ter Bosne in Hercegovine.

V poglavju o sodelovanju z Vzhodom in območji ob Črnem morju je v poročilu obravnavano vprašanje varnosti in odvisnosti oskrbe z energijo Evropske unije. V poglavju o Rusiji se poziva k podpisu novega sporazuma o partnerstvu in sodelovanju. Kar zadeva Južni Kavkaz, se v poročilu poziva, naj se območje Gruzije in njenih etničnih manjšin pusti celovito in naj se reši konflikte v Gorskem Karabahu in Pridnestrju.

Bližnji vzhod: Izraelsko-palestinski konflikt, pri katerem mora Evropska unija igrati močnejšo politično vlogo pri ponovnem začetku mirovnega procesa po Sklepu Sveta z dne 12. decembra 2009. Unija za Sredozemlje: rešitev konflikta Turčija-Ciper. Azija: Afganistan, kritično obdobje za oblikovanje nove vlade po volitvah; glavna vloga Pakistana pri boju proti terorizmu; zaskrbljenost glede kršitve temeljnih pravic v Iranu. Afrika: pozitiven prispevek somalske obalne obrambne misije. Latinska Amerika: potreba po vzpostavitvi stabilnega in trajnega partnerstva za odnose med Evropsko unijo in Latinsko Ameriko.

Z velikim zanimanjem bom poslušal pripombe kolegov poslancev in na koncu odgovoril nanje.

Arnaud Danjean, poročevalec. – (FR) Gospod predsednik, baronica Ashton, poročilo o izvajanju evropske varnostne strategije, ki ga predstavljamo danes, je letni dokument Parlamenta, ki je na nek način vmesna ocena evropske varnostne in obrambne politike ter so v njem predloženi predlogi, katerih namen je izboljšati učinkovitost in vidnost navedene politike.

Letos je to poročilo umeščeno v zelo poseben kontekst in mora zato postati gonilo za predloge. Za ta poseben kontekst je značilna kombinacija treh glavnih ciklov.

Prvi se nanaša na deseto obletnico evropske varnostne in obrambne politike, ki smo jo praznovali konec leta 2009. Zadnjih deset let je pokazalo, da je bila Evropa zmožna izvesti civilne in vojaške operacije na prizorišču več kot 23 kriz. Ta temeljni dosežek je mogoče nadgraditi. Kaže, da se Evropo potrebuje ter da ima Unija institucionalno-politične in operativne sposobnosti, da bo kos tem izzivom.

Drugi pomemben cikel je seveda – in gospod Albertini ga je pred kratkim omenil – izvajanje Lizbonske pogodbe. Sprememba v smislu varnosti in obrambe je precej večja od stroge semantične prilagoditve. Dejansko EVOP postaja skupna varnostna in obrambna politika, SVOP, in mora dobiti novo razsežnost. Pogodba je obogatila vrsto orodij ter obseg varnostne in obrambne politike, zlasti z vključitvijo klavzul o pomoči, solidarnostnih klavzul, s stalnim strukturiranim sodelovanjem in predvsem z oblikovanjem evropske službe za zunanje delovanje in vaše vloge kot visoke predstavnice, podpredsednice Komisije.

Nazadnje, tretji glavni dogodek, ki je značilen za kontekst, v katerem je bilo pripravljeno to poročilo, je, da Nato, ki je za 21 od 27 članic Unije še vedno glavna referenčna točka za skupno varnost evropske celine, trenutno dopolnjuje svoj strateški koncept in da mora ta ocena Nata tudi voditi nas, Unijo, da bomo jasneje opredelili pogoje tega partnerstva, ki ostaja temeljno.

V zvezi s tem je namen poročila manj vztrajati pri doktrini in bolj zagotoviti vam načrt, ki ga je treba nujno izdelati, za vse nove institucije, ki se ustanavljajo in se morajo naučiti sodelovanja. Namen je narediti Unijo

bolj verodostojno, učinkovitejšo in vidnejšo na področjih varnosti in obrambe. Pri tem je treba Evropskemu parlamentu vsekakor zaupati večjo odgovornost na teh občutljivih področjih, če želimo, da bo politika, katere glavni cilj je zagotoviti varnost evropskih državljanov, v celoti legitimna.

S tem poročilom smo želeli poudariti naslednje točke. Prvič, želeli smo poudariti, da je najpomembnejši cilj evropske varnostne in obrambne strategije ter skupne varnostne in obrambne politike služiti ljudem v Evropi ter zagotoviti in izboljšati njihovo varnost. Ta politična ambicija ni odveč; tu ni samo zaradi lepšega. Ustreza potrebi naše celine, da si prizadeva zagotoviti lastno varnost in tudi, da prispeva k stabilnosti sveta, ki nas obdaja, ter se spopade s krizami in nevarnostmi, do katerih prihaja v našem okolju. Evropa mora biti sposobna izraziti svoje interese in jih braniti ne samo pri tradicionalnih oboroženih konfliktih, do katerih ves čas prihaja v naši neposredni okolici, temveč tudi ob soočenju z novimi nevarnostmi, pri čemer imam v mislih zlasti piratstvo in kibernetiski kriminal.

Zdelo se nam je pomembno poudariti tudi, kako neprekosljiva je evropska dodana vrednost pri obvladovanju kriz, zahvaljujoč številnim rešitvam, ki jih zagotavlja, in ravnesju med civilno in vojaško razsežnostjo, ki ga vzpostavlja pri vseh svojih operacijah. Poleg tega v zvezi s tem zavračam kritike, ki bi jih nekateri morda imeli glede varnostne in obrambne politike Unije, in sicer, češ, da gre samo za militarizacijo. Iskreno verjamem v dopolnjevalen značaj civilnih in vojaških instrumentov, ki jih ima Unija, in nedavna kriza na Haitiju, kamor ste šli – in mislim, da ste lahko videli to dobro sodelovanje – priča o tem, da je treba povezati naše civilne in vojaške vire, da se lahko spopadamo z naravnimi katastrofami in velikimi krizami.

Točno glede teh operacij smo želeli vse preučiti, da bi poudarili, kar mislimo, da so njihove prednosti, ampak tudi, včasih, njihove slabosti – ki jih je treba priznati, da se stvari lahko izboljšajo. Želeli smo tudi poudariti več regij strateškega pomena za varnost Unije ter spodbuditi Svet in Komisijo, naj pospešita izvajanje globalnih strategij, zlasti za Afriški rog in regijo Afganistan-Pakistan.

Izziv na področju zmogljivosti – civilnih in vojaških – kar je bistveno vprašanje v smislu verodostojnosti naše politike, je izboljšati odzivnost Unije. Zmožni moramo biti mobilizirati materialne vire in usposobljeno osebje, ki jih imajo države članice na voljo, hitreje in bolj učinkovito. Vendar moramo biti tudi zmožni opremiti se s programi opreme, ki izpolnjujejo te napovedane potrebe, z varnostno in obrambno industrijo, ki je učinkovita in je kombinacija dragocenega tehnološkega znanja in ki je tudi vzrok za sto tisoče delovnih mest v Evropi.

Evropa industrije in obrambe se je na naši celini začela organizirati z obrambnim svežnjem. Vprašanja glede industrijskega in trgovinskega sodelovanja s tretjimi državami je treba obravnavati hitro, zlasti z ozirom na nedavne težave, s katerimi so se srečevale evropske industrije, ki so na primer poskušale vstopiti na trg v ZDA.

To je kratek, po pričakovanju prekratek, povzetek prednostnih nalog iz tega poročila, ki pomenijo vse izzive, ki jih boste morali sprejeti. Parlament je pripravljen igrati popolno vlogo, popolno pozitivno in plodno vlogo, da bi vam pomagal uresničiti to ambicijo, ki je skupna ambicija. Poleg tega želim izkoristiti to priložnost, da se zahvalim vsem političnim skupinam, ki so si zelo prizadevale za obogatitev tega poročila. Vsi smo zelo dobro sodelovali, da bi ohranili visoko raven ambicij, pri tem pa seveda upoštevali značilnosti vsake od naših skupin.

To priložnost bi rad izkoristil tudi za to, da danes z vami, baronica Ashton, načnem vprašanje neširjenja jedrskega orožja. Na večer konference za pregled Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja, ki bo maja, si Evropski parlament z vami želi preučiti obveznosti Unije glede boja proti širjenju jedrskega orožja in nadzora orožja ter razoroževanja; to je smisel vprašanj za ustni odgovor, ki smo vam jih predložili in na katera boste v kratkem odgovorili.

Zdi se, da mednarodna zasedba na večer te konference za pregled ponuja nove priložnosti. Prvič, predsednik Obama močno zagovarja svojo ambicijo sveta brez jedrskega orožja in svojo zavezo, da si bo dejavno prizadeval za ratifikacijo Pogodbe o celoviti prepovedi jedrskih poskusov v ZDA. Drugič, zdi se, da sklenitev novega sporazuma z Rusijo, ki je bil oblikovan, da bi nadomestil sporazum START, poteka dobro in, nazadnje, začela so se pogajanja za sklenitev nove pogodbe o razoroževanju, ki bi prepovedala proizvodnjo cepljivih snovi za jedrsko orožje.

Kar zadeva krčenje zalog jedrskega orožja, je očitno najpomembnejše zmanjšanje dveh glavnih zalog, in sicer Rusije in Združenih držav Amerike, za kateri na splošno velja, da imata skoraj 95 % vsega obstoječega jedrskega orožja na planetu. Zato pozdravljamo zavezo predsednikov Medvedeva in Obame za sklenitev

novega sporazuma o zmanjšanju v bližnji prihodnosti. Kako si Unija v tem kontekstu predstavlja podporo teh prizadevanj in sodelovanje z Združenimi državami in Rusijo?

Unija mora biti tudi kos izzivom, s katerimi se srečuje ureditev neširjenja jedrskega orožja, in konkretnije izzivom, s katerimi se soočamo s strani dveh glavnih kriznih območij širjenja jedrskega orožja, in sicer Irana in Severne Koreje, ki še vedno najbolj ogrožata mednarodno varnost. Ali si bo Unija še naprej prizadevala za rešitev teh kriz, učinkovito in v celoti, zlasti v primeru Irana? Baronica Ashton, glede tega pomembnega vprašanja pričakujemo vaša navodila. Poleg tega mora Unija odigrati svojo vlogo pri spodbujanju sodelovanja v zvezi z mirno uporabo jedrske energije. Veste, da je to pomemben izziv. Kateri ukrepi se izvajajo v zvezi s tem in kakšna je vaša strategija glede tega vprašanja?

Nazadnje, Evropski parlament si želi, da bo Unija na bližnji konferenci za pregled Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja proaktivna sila. Za Unijo je bistveno, da sprejme nove ambicije in uravnoteženo skupno stališče, če ga želi zagovarjati. Kako daleč so glede tega države članice?

Catherine Ashton, *podpredsednica Komisije in visoka predstavnica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko*. – Najlepša hvala, gospod predsednik. Vesela sem, da lahko z vami razpravljam o pomembnih vprašanjih, ki so na mednarodnem dnevnem redu Evrope.

Najprej bi se rada zahvalila gospodu Albertiniju in gospodu Danjeanu za odlični poročili. Če lahko tako rečem, sta poudarila število, obseg in nujnost izzivov, s katerimi se srečujemo.

Od krepitve vladavine prava na Kosovu do sodelovanja s silami v vzponu, da se razdeli odgovornost za globalno upravljanje, od spodbujanja miru na Bližnjem vzhodu – in ali se smem pridružiti podpredsedniku Bidenu pri obsodbi odločitve za gradnjo 1 600 novih hiš v Vzhodnem Jeruzalemu – do zagotovitve strehe nad glavo žrtvam, ki so preživele potres na Haitiju, ki sem jih obiskala prejšnji teden, do obravnavanja problemov širjenja jedrskega orožja, kot je Iran, pa do oblikovanja učinkovitih odgovorov na „nove“ izzive, kot so energija, podnebne spremembe in kibernetika varnost.

Evropa je v fazi ustvarjanja nečesa novega, v fazi, v kateri morajo ljudje prilagoditi svoje mišljenje in institucije najti svoje novo mesto. To prinaša zmešnjavo in je zapleteno, a tudi vznemirljivo, ker je nemogoče preveč poudariti, kako pomemben je ta trenutek. Zdaj imamo priložnost zgraditi nekaj, kar si številni ljudje po Evropi in številni poslanci tega Parlamenta že dolgo želijo: močnejšo in verodostojnejšo evropsko zunanjo politiko.

Seveda bo pri tem ključna evropska služba za zunanje delovanje. Vzpostaviti moramo sistem, ki bo trden in nam bo omogočil reševanje današnjih in novih jutrišnjih problemov.

Že leta si prizadevamo oblikovati in izvajati celovite strategije, vendar so nam to oteževali strukture in sistemi, ki smo jih imeli. Z Lizbonsko pogodbo in službo za zunanje delovanje bi nam zdaj moralo uspeli.

V središču vsega, kar delamo, je preprosta resnica: če želimo zaščititi naše interese in spodbujati naše vrednote, moramo biti dejavni v tujini. Nobeden ne more upati, da bo otok stabilnosti in blaginje v morju negotovosti in nepravilnosti.

Naš svet je, če lahko tako rečem, negotov. Da bi se lahko učinkovito spopadli z njim, ga moramo najprej okviriti. Zame sta najbolj osupljivi značilnosti današnjega sveta dve. Prvič, globoka soodvisnost v političnem, gospodarskem in varnostnem smislu: tehnologije, zamisli, bolezni, denar – vse se premika. Povezani smo na načine, kot še nikoli prej. Drugič, dejstvo, da se prenaša moč, znotraj političnih sistemov – grobo rečeno z vlad na trge, medije in NVO – in med političnimi sistemi – grobo rečeno s starega „Zahoda“ na vzhod in jug. Obe sta rezultat globalizacije, ki ni samo gospodarski, temveč tudi politični pojav, v svojih oblikah in, seveda, posledicah.

Pomislite na vzpon Kitajske in drugih glavnih političnih akterjev ali na politični vpliv finančne krize. Dolgovi so na Zahodu; presežki so na Vzhodu. Ta prerazporeditev finančne moči tudi oblikuje naše politične razprave. Ali pa pomislite na podnebne spremembe, ki niso samo okoljski problem, temveč tudi problem, ki ima varnostne in geopolitične posledice.

Torej moramo reševati večplastne probleme in to počnemo v novem geopolitičnem okolju. Moramo se prilagoditi. Zdaj ni čas, da bi stvari počeli avtomatično ali se držali ozke obrambe in jih počeli nacionalno. Zdaj je čas za pamet in ambicije.

Dovolite mi, da povedano osvetlim z nekaterimi številkami. Evropa ima 7-odstotni delež svetovnega prebivalstva, pri čemer je bil ta delež pred stotimi leti 25-odstoten. V zadnjih 60 letih se je naš delež v

svetovnem BDP zmanjšal z 28 na 21 %. Gospodarstva Kitajske, Indije in drugih držav drvnijo naprej z 10 % na leto.

Gospodarska moč pomeni politični vpliv in samozaupanje. To je mogoče videti povsod: od pogajanj o podnebnih spremembah do Irana in velikih energetskega poslovanja v Afriki ali osrednji Aziji. Če držimo skupaj, lahko zaščitimo naše interese. Če ne, bodo namesto nas odločali drugi. Tako preprosto je to, res, tako preprosto.

Moja izbira je jasna. Odzvati se moramo kot Evropejci. Prvič, držati moramo skupaj, kajti enotnost je predpogoj za vpliv, in, drugič, ukrepati moramo, saj odgovor na problem ne more biti listina ali sestanek. Če želite rezultate, morate ukrepati in včasih tvegati. In res je, da je v Evropi trend, da se procesu pripisuje večji pomen kot rezultatom. Tretjič, moramo biti načelni in ustvarjalni, ker je potrebno oboje: načelni, ko branimo naše vrednote, in ustvarjalni, ko kujemo rešitve po meri za večplastne probleme.

Kot je pravilno poudarjeno v poročilu gospoda Albertinija, „je za skupno delovanje EU in soočanje z globalnimi izzivi na usklajen, dosleden in učinkovit način potreben nov pristop“. Iz te splošne slike izhaja več temeljnih ciljev: prvič, s spodbujanjem političnih in gospodarskih reform zagotoviti večjo stabilnost in varnost v našem okolju. To je pomembno zaradi razlogov, ki so zelo očitni, naša širša mednarodna verodostojnost pa je odvisna tudi od pravilne ureditve našega okolja.

Drugič, obravnavati moramo globalne varnostne izzive, ki so izzivi našega časa. Za to potrebujemo celovite strategije, močne mednarodne organizacije in vladavino prava v državah in med njimi.

Tretjič, vzpostaviti moramo mrežo strateških odnosov s ključnimi državami in organizacijami, saj problemov, s katerimi se soočamo, ne more rešiti en akter.

Nad vsem tem je ustanovitev evropske službe za zunanje delovanje, sredstva za dosego drugih treh ciljev in načina za izpolnitev obljube Lizbonske pogodbe.

To so osrednje naloge, s katerimi se ukvarjam, odkar sem prevzela svojo funkcijo. Najprej sem odpotovala v Washington in New York, kar je bila prava pot za začetek naših pomembnih odnosov z Združenimi državami in ZN. Nato sem odpotovala v Moskvo, Kijev, na Balkan in Haiti. Naslednji teden bom odpotovala na Bližnji vzhod in konec meseca spet v New York. Vmes sem trikrat predsedovala Svetu za zunanje zadeve, se udeležila neformalnega Evropskega sveta in se srečala s kolegijem komisarjev. Zelo sem si prizadevala za potrebno notranje soglasje, tako da sem obiskala različne prestolnice EU: Berlin, Pariz, London, Dunaj in Ljubljano. Seveda sem porabila ogromno časa za ustanovitev službe za zunanje delovanje, kar bom nadaljevala v naslednjih tednih, vključno s sodelovanjem z vami.

To je tudi razlog za to, da sem zaradi interesov tega Parlamenta zagotovila sodelovanje Evropskega parlamenta v usmerjevalni skupini, ki jo ustanavljam. O tem bom razpravljala tudi danes popoldne na konferenci predsednikov. Ko se bom 23. marca udeležila Odbora za zunanje zadeve, bomo imeli priložnost za poglobljeno izmenjavo v prisotnosti vseh zadevnih odborov.

Vsakič, ko ustvariš nekaj novega, pride do odpora. Nekateri raje čimbolj zmanjšajo zaznane izgube kot čimbolj povečajo skupne koristi. Jaz to vidim drugače in upam, da je tako tudi s Parlamentom.

To je enkratna priložnost te generacije, da zgradi nekaj novega, nekaj, kar bo končno povežalo instrumente naše zavzetosti v podporo enotni politični strategiji. Neizmerena priložnost za Evropo. Ne smemo zmanjšati naših ambicij, ampak si moramo raje zagotoviti sredstva za njihovo uresničitev. Trenutek, v katerem moramo videti veliko sliko, biti ustvarjalni in sprejeti skupno odgovornost. Če nam bo uspelo – in mora nam – bomo lahko oblikovali evropsko zunanjo politiko za 21. stoletje s službo za zunanje delovanje, ustanovljeno za dosego tega: službo, v katero bomo pritegnili vse naše vzroke vpliva – politična, gospodarska in razvojna orodja ter orodja za obvladovanje kriz – na usklajen način. Službo, ki bo predstavljala Evropsko unijo v geografskem smislu in tudi v smislu spola. Menim, da je to edina sprejemljiva pot.

Dovolite mi, da z nekaj primeri ponazorim, kaj mislim s „celovitim pristopom“.

Zahodni Balkan – vesela sem bila, da sem nedavno odpotovala tja. Na nek način se je prav na Balkanu rodila zunanja politika EU. Bolj kot kjerkoli drugje, si na Balkanu ne moremo privoščiti, da nam ne bi uspelo. Namen mojega obiska je bil vzpostaviti dobre delovne odnose s političnimi voditelji, pritegniti civilno družbo v razmišljanje o tem, kaj bi lahko pomenilo to, da pripadamo Evropi, in zagotoviti usklajenost med različnimi akterji EU v tej regiji. Eden mojih sklepov na podlagi obiska je, da regija napreduje, čeprav neenakomerno in nepopolno. Evropska perspektiva ostaja glavni okvir – kot naš cilj in kot najpomembnejša spodbuda za

reformne. Kot sem poudarila povsod v regiji, je uspeh na poti v EU odvisen od zavezanosti reformam doma. Reformam človekovih pravic, vladavine prava in regionalnega sodelovanja.

Našo strategijo podpiramo z razpoložljivimi orodji zunanje politike. Na Kosovu imamo svojo največjo civilno misijo, ki je uspeh. V Bosni smo prilagodili vojaško operacijo ALTHEA, ker se je položaj umiril, in razvili program usposabljanja. V obdobju pred oktobrskimi volitvami na veliko promoviramo evropsko sporočilo. Po vsej regiji napredujemo na področjih liberalizacije vizumske ureditve in stikov med ljudmi.

Torej je naša balkanska strategija, kakršna mora biti: strateška v svojih ciljih, večplastna v smislu instrumentov in pisana na kožo v smislu izvajanja.

Drugi primer je Afriški rog. Osvetljuje medsebojno učinkovanje državne krhkosti, revščine, konkurence glede virov, vključno z vodo, piratstvom, terorizmom in organiziranim kriminalom. Edini mogoči odgovor je izčrpen odgovor, kar je natančno to, kar počnemo. Našo pomorsko operacijo Atalanta so vsepovsod pozdravili kot uspeh. Naš naslednji korak je nadalje razviti svoje možnosti za začetek kazenskega pregona zoper domnevne pirate v regiji. Dodajamo misijo za usposabljanje za somalijsko prehodno zvezno vlado s pričakovano namestitvijo spomladi. Z instrumentom stabilnosti financiramo spremljajoče ukrepe za vzpostavitev zmogljivosti, usposabljanje pomorskih organov in nadaljevanje dolgoročnega razvojnega dela v Jemnu in Somaliji na področjih revščine, pismenosti in zdravja.

V Gruziji smo angažirani na enak način. Ko je zamrznjen konflikt avgusta 2008 izbruhnil v odprt konflikt, smo se odzvali takoj. Na mednarodnem prizorišču smo prevzeli krmilo, s posredovanjem dosegli premirje in v rekordnem času namestili 300-člansko nadzorno misijo. Od takrat smo dejavni v celotnem spektru Skupnosti in sredstev SVOP za preprečevanje vrnitve k nasilju in vzpostavitev stabilnosti v Gruziji in tej regiji.

Z ZN in OVSE vodimo pogovore v Ženevi, edini forum, ki se ga udeležujejo vsi, ki jih to zadeva. Gostili smo konferenco donatorjev za obnovo in gospodarsko podporo v Gruziji in Gruzijo – skupaj z Armenijo in Azerbajdžanom – vključili v evropsko sosedsko politiko. Še naprej spodbujamo navedene reforme in tesnejše vezi. Prizadevamo si za liberalizacijo trgovine in vizumske ureditve ter podpiramo ukrepe za krepitev zaupanja, da bi obnovili vezi z odcepljenimi republikami.

V Gruziji nas še čaka delo in kadar o tem razpravljamo z Rusijo, kot sem storila le 10 dni nazaj s Sergejem Lavrovom, imamo poln dnevni red. V tem primeru smo pokazali, kaj lahko EU stori, če v celoti mobiliziramo vire, ki jih imamo. Tisti, ki so sodelovali v teh neverjetno razburljivih tednih, so mi povedali, da je bilo v tem primeru storjeno nekaj izjemnega. Torej potrebujemo močnejše strukture, večjo prilagodljivost in boljšo pripravljenost, če želimo, da bo Gruzija merilo za naše delovanje v prihodnosti.

Naj se vrnem k naši skupni varnostni in obrambni politiki ter rečem, da se strinjam z bistvom Danjeanovega poročila glede tega, kako pomembne so naše misije. Rešujejo življenja, ustvarjajo prostor za delovanje delujočih politik in pomenijo, da lahko Evropa uporabi vse svoje instrumente moči za izpolnitev svojih nalog.

Neverjetno, kako daleč smo prišli v zadnjih desetih letih. V navedenem obdobju smo za več kot 20 misij imenovali več kot 70 000 moških in žensk. Krize obvladujemo evropsko, s celovitim pristopom in podporo mednarodnega prava in sporazumov ter v tesnem sodelovanju z našimi ključnimi partnerji. Dobro sodelujemo z Natom v Bosni in Hercegovini in vzdolž somalske obale. Na Kosovu in v Afganistanu je težje, zaradi političnih vprašanj. To moramo urediti, zato sodelujem z generalnim sekretarjem Nata, da bi izboljšali odnose EU-NATO na praktičnih področjih in vzpostavili pozitivno vzdušje. Poglejmo, kako lahko razvijemo naše odnose pragmatično. ZN so še en ključni partner. Imamo številne dobre primere sodelovanja EU in ZN na terenu – Demokratična republika Kongo, Čad in celo Kosovo. V zadnjem času smo se bolje spoznali, vendar lahko in moramo to okrepiti tako, da se osredotočimo na področja, kot sta načrtovanje in izmenjava najboljših prakse.

V Danjeanovem poročilu in širše ljudje sprašujejo, ali je čas, da bi imela EU lasten stalni operativni center. To je resno vprašanje, za katerega je potrebna resna razprava. Nihče ne nasprotuje temu, da potrebujemo center, ki bo zmožen načrtovati in izvajati vojaške operacije. Vprašanje je, ali je sedanji sistem, ki se zanaša na SHAPE ali nacionalni center, najučinkovitejši način ali je bolje kaj drugega.

Pogosto se tega lotevamo z vidika struktur. Menim, da moramo najprej analizirati, katere funkcije moramo izvajati. Vidim tri glavne funkcije, na podlagi katerih je treba sprejemati odločitve: prvič, zmožnost načrtovanja in izvajanja vojaških operacij, vključno z vnaprejšnjim načrtovanjem in zmožnostjo hitrega odziva, kadar je to potrebno; drugič, zmožnost razvijanja civilno-vojaškega usklajevanja na bolj strukturiran način, da

čimbolj povečamo naše zmogljivosti; in tretjič, zmožnost vzpostavitve povezav z drugimi, da optimiziramo skupno usklajevanje in to, kar ohlapno imenujemo „mednarodna skupnost“. Če uporabimo navedeno analizo kot izhodišče za naše razprave, bi morali biti sposobni vzpostaviti potrebno skupno podlago in se premakniti naprej k določitvi tega, kar moramo storiti.

V poročilu se poziva tudi k oblikovanju sveta za obrambo, kar je zamisel, za katero vem, da je prisotna že nekaj časa. Na naslednjem zasedanju aprila bomo sledili uveljavljeni praksi, vendar je bilo na neformalnem zasedanju obrambnih ministrov na podlagi mojih predlogov doseženo soglasje glede tega, da se Svet za zunanje zadeve ohrani v obliki ministrstva za obrambo. To bi obrambnim ministrom omogočilo, da se zberejo in sprejemajo odločitve, na primer o razvoju zmogljivosti.

Moja zadnja točka glede navedenega se nanaša na predlog oblikovanja enote za civilno zaščito. Začnimo z vajo, ki smo se je naučili na podlagi Haitija, ki je zdaj aktualna. Nato uporabimo lizbonski duh in pogledjmo, kakšne možnosti imamo za mobilizacijo sredstev držav članic skupaj z instrumenti EU za podporo ZN, OCHA ali za ukrepanje kot sama EU. Ključne besede morajo biti čim večje povečanje sinergij in izogibanje „hudim“ ali umetnim razhajanjem med tem, kako obravnavamo notranje krize v EU in zunanje krize.

Dovolite mi, da se glede na postavljeno vprašanje za ustni odgovor končno vrnem k vprašanju neširjenja jedrskega orožja. Na kratko želim omeniti dve najpomembnejši stvari: prvič, konferenca za pregled Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja, ki naj bi po načrtu potekala maja v New Yorku. Udeležila se je bom, da bi zagotovila uspešen izid. Ne smemo narediti nobene napake: celotni sistem neširjenja jedrskega orožja, ki temelji na pogodbi, s Pogodbo o neširjenju jedrskega orožja kot temeljem je pod vedno večjim pritiskom. Da bi se odzvali, moramo biti pripravljeni prispevati: k dostopu k mirni uporabi jedrske energije, zlasti za države v razvoju, pri čemer se moramo izogibati tveganjem za širjenje orožja, kar vključuje delo na področju večstranskih pristopov za cikel jedrskega goriva – mislim, da je imelo 84 držav koristi od programov pomoči EU; z napredovanjem pri jedrski razorožitvi – politično gledano je to temeljno za vzpostavitev plodnega ozračja; in z obravnavanjem regionalnih kriznih območij širjenja jedrskega orožja, zlasti Irana, ki je zmožen konferenco speljati na slepi tir.

Kot veste, je EU vodilna pri prizadevanjih za iskanje diplomatskih rešitev. V celoti podpiramo postopek Varnostnega sveta o dodatnih omejevalnih ukrepih če – kar zagotovo počne danes – Iran še naprej ne bo upošteval svojih obveznosti.

Drugič, vrh o jedrski varnosti predsednika Obame. Strinjamo se s ciljem vrha, in sicer, da se okrepi varnost jedrskih materialov in prepreči dostop teroristom. Menim, da EU IAEA od leta 2004 zagotavlja podporo in pomaga državam na tem področju ter bomo to počeli še naprej.

Na koncu mi dovolite, da se vrnem na začetek. Povpraševanje po globalni vključenosti Evrope je neizmerno. Zagotoviti moramo, da bo ponudba enaka povpraševanju. Lizbonska pogodba nam to omogoča. Ravnati moramo v skladu z vsebino in duhom pogodbe ter ne smemo pozabiti, zakaj so jo evropski voditelji sploh sklenili. Mislim, da so imeli jasen razlog: vzpostaviti močnejšo, odločnejšo in samozavestnejšo evropsko zunanjo politiko, ki bo služila državljanom Evropske unije. Vem, da imate številni v tem Parlamentu enak cilj in računam na vašo podporo pri zagotovitvi njegove izpolnitve.

Nadezhda Neynsky, poročevalka mnenja Odbora za proračun. – Gospod predsednik, gospe Ashton bi rada čestitala za njeno spodbudno izjavo.

Hkrati bi kot poročevalka mnenja Odbora za proračun o SZVP rada tudi poudarila, da je temeljnega pomena, da je dala pobudo za revizijo preteklih in sedanjih operacij SVZP in civilnih misij SVOP, da se opredelijo njihove prednosti in slabosti. Tako bo Evropska unija učinkoviteje zagotavljala varnost, povečala svojo avtonomijo in zelo verjetno pametneje uporabljala zadevni proračun, ki je na žalost še naprej premajhen.

Ioannis Kasoulides, v imenu skupine PPE. – Gospod predsednik, grozljivo si je predstavljati, da bi jedrska bomba majhne velikosti, a potencialno smrtonosna za milijone ljudi, prišla v roke teroristov. Pred nekaj leti smo lahko rekli, da je to zelo neverjetno. Tega ne moremo več reči.

Države, kot sta Iran in Severna Koreja, so v postopku pridobivanja ali so zmožne pridobiti jedrsko orožje. Znanstvenik iz Pakistana je menda prodal znanje in izkušnje Iranu, Severna Koreja pa trguje z jedrskim materialom. Nihče ne nasprotuje temu, da bi Iran pridobil jedrsko energijo za mirne namene, vendar nam zmanjkuje potrpljenja, če si Iran kupuje čas v pogovoru s 5+1, ki ga podpiramo.

Dvotirni pristop in priprava premišljeno usmerjenih sankcij s strani Varnostnega sveta ZN sta zagotovljena. Širjenje jedrskega orožja je na tako kritični točki, da osebnosti, kot je Henry Kissinger, trdijo, da bo samo premik proti popolni odpravi zagotovil neširjenje jedrskega orožja in globalno varnost.

Zato podpiramo mednarodno pogodbo za postopno odpravo jedrskega orožja, ustavitev proizvodnje cepljivih snovi, predlog Pogodbe o celoviti prepovedi jedrskih poskusov, zmanjšanje jedrskih bojnih glav, START itd., da bi bila vsa obdelava jedrskega goriva pod nadzorom IAEA ter bi okrepili njen mandat in njena pooblastila za preverjanje.

Adrian Severin, v imenu skupine *S&D*. – Gospod predsednik, upam, da se strinjamo, da potrebujemo proaktivno zunanjo politiko, ki jo bodo vodili naši skupni evropski cilji in ki bo temeljila na naših skupnih vrednotah. Ta politika mora priznati nedeljivost varnosti v globaliziranem svetu, saj je vir solidarnosti interesa znotraj Evropske unije in zunaj nje.

Za tako politiko je potreben in se zanjo predpostavlja primeren institucionalni instrument. Zato so prednostne naloge jasne in vesel sem, da vidim, da so prednostne naloge, ki jih bom navedel, enake kot tiste, ki jih je navedla gospa Ashton. Učinkovita služba za zunanje delovanje, dinamična sosedska politika, vizionarska širitvena politika, dobro strukturirana partnerstva s strateškimi akterji, tradicionalnimi in v vzponu, učinkovita strategija pri spopadanju z globalnimi izzivi, in sicer energetska varnost, neširjenje jedrskega orožja, preseljevanje, nadnacionalni organizirani kriminal, nadnacionalni odraz revščine, kulturna nasprotja itn.

Kar zadeva službo za zunanje delovanje, potrebujemo institucijo, ki mora temeljiti ne samo na načelu politične in proračunske odgovornosti, temveč tudi na načelu učinkovitosti. Ne smemo ustanoviti službe, ki ohranja staro nacionalno konkurenco ali sedanje birokratsko strukturo. Dvoglava glava evropskega zunanjega delovanja mora vedno nositi oba klobuka in tako zagotoviti enotnost službe in povezanost njenega delovanja.

Pri zunanji sosedski politiki potrebujemo pristop, ki ne izključuje Rusije in Turčije. Na Črnem morju se moramo premakniti s sinergije v strategijo. Pri zamrznjenih konfliktih potrebujemo regionalne pobude ter mehanizme regionalnega sodelovanja in varnosti v skladu z mednarodnimi garancijami.

Pri globalni varnosti potrebujemo novo ureditev, ki bo odražala stvarnost postdvojpolnega reda. Moramo spodbujati naše vrednote v svetu, vendar laično in ne kot novi križarji.

Menim, da so te in številne druge naše prednostne naloge, ki zamejujejo herkulsko nalogo. Skupaj – Parlament, Komisija in Svet – si prizadevamo za izpolnitev te naloge.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, v imenu skupine *ALDE*. – (NL) Gospod predsednik, visoka predstavnica/podpredsednica Komisije, gospe in gospodje. Gospa Ashton, najprej mi dovolite, da vas pozdravim in rečem, da močno upam, da bo vaša današnja odlična in prepričljiva predstavitev resnično naznanila konec posebno težavnega obdobja za vse nas, ki se je začelo novembra, ko se je iztekel prejšnji mandat Komisije. Če se v nečem strinjamo, je to naslednje: v resnici si ne moremo privoščiti tako dolgih obdobji omahovanja. Od konca novembra do nedavnega se je zdelo – in žal mi je, da moram to reči – kot da je EU izginila s svetovnega odra ali je bila zelo blizu temu. Naj ponovim, da tega ne smemo dopustiti v nobenih okoliščinah. Ker svet očitno ne bo čakal na nas. Navedli ste nekatere številke, ki to jasno kažejo. Vendar smo bili tudi priča vrsti dogodkov, ki so to jasno pokazali: naravne katastrofe, do katerih prihaja vedno znova, grozljivi napadi, ki se dogajajo vedno znova, dejstvo, da so nekatere vlade na Bližnjem vzhodu, čeprav so demokratične, kljub temu sprejele odločitve, ki so močno zavrle mirovni proces ali tisto malo, kar je ostalo od njega, in tako dalje. Zato potrebujemo visoko predstavnico/podpredsednico Komisije, ki bo lahko prisotna na terenu in ne samo v evropskih centrih sprejemanja odločitev, ampak tudi v centrih drugje po svetu. Vi in mi vsi smo vedeli, da ste sprejeli skoraj nemogočo nalogo. Občudujem vas, da ste to storili. Obljubili smo, da vas bomo pri tem podpirali. Veseli smo, da smo danes slišali vaš govor in bili priča vaši prepričljivi izjavi o evropski službi za zunanje delovanje, ki jo vsi tako obupno potrebujemo. Če je kje še kdo, ki je še vedno voljan končati to, kar Angleži imenujejo pozicijska vojna – ena stran se bori z rokavicami na rokah in druga brez – sem prepričana, da če bomo delali vsi skupaj, se bomo lahko dobro pripravili na prihodnost. Zahvaljujem se vam za pozornost.

Franziska Katharina Brantner, v imenu skupine *Verts/ALE*. – (DE) Gospod predsednik, baronica Ashton, gospe in gospodje! Baronica Ashton, pazljivo smo poslušali vašo izjavo. Na žalost ugotavljamo, da bomo verjetno morali čakati še nekaj časa, preden boste iz vaše razprave o vaših načelih, ki jo pravzaprav lahko podpremo, razvili načrte za posebne prihodnje projekte.

Dovolite mi, da povem nekaj besed o službi za zunanje delovanje, glede katere pa sem resnično pričakovala, da bom od vas slišala kaj precej bolj prijemljivega. Večkrat ste ponovili, da gre za povezanost, ki je nekaj običajnega. V številnih primerih potrebujemo skupne načrte in programe od službe za zunanje delovanje in Komisije. Vsakdo, ki navija za to, da bi se številna politična področja pustila Komisiji ali sekretariatu Sveta, naj bo pošten in prizna, da navija za obstoječe stanje, sistem v skladu s Pogodbo iz Nice.

Pomembna prva točka za nas je, v kakšni meri smo sposobni doseči večino pri vseh vprašanjih glede preprečevanja civilnih kriz, obvladovanja civilnih kriz in obnove. Po našem mnenju gre pri vsem tem za stvari, ki jih pokriva pojem vzpostavljanje miru, kar pomeni preprečevanje konfliktov, zgodnje opozarjanje, posredovanje pri konfliktih, sprava in kratkoročna do srednjeročna umiritev. Potrebujemo ustrezno organizacijsko enoto za ta namen, zato predlagamo ustanovitev „oddelka za obvladovanje kriz in vzpostavljanje miru“. Zato bi vas rada prosila za vaše stališče o ustanovitvi takega oddelka. Ob tej priložnosti bi tudi res rada poudarila, da podpiramo, da se proračun za skupno zunanjo in varnostno politiko (SZVP) in instrument za stabilnost vključita v službo za zunanje delovanje, vendar ne kot del in podrejena direktoratu za obvladovanje kriz in načrtovanje (CMPD), temveč v novi strukturi, za katero upam, da jo boste ustanovili. Rada bi slišala vaše stališče glede tega.

Druga točka, ki se nam zdi pomembna, je povezava med tradicionalni področji zunanje politike in novimi področji, kot so energetska politika, podnebna politika, pravosodje in notranje zadeve. Katere strukture načrtujete, da bo imela služba za zunanje delovanje sistematičen dostop do teh področij globalne politike EU in njenih držav članic?

Za nas je pomembna še ena točka: to mora biti sodobna služba z uravnoteženo kadrovske politiko. Ta teden smo praznovali 8. marec. Zato je povsem jasno, da menimo, da morajo biti pravice žensk trdno zasidrane v tej službi in da morajo ženske v njej sodelovati. Baronica Ashton, številne poslanke Evropskega parlamenta so vam pisale, da bi vas prosile, da zagotovite, da se bosta v institucionalnih strukturah službe od vsega začetka izvajali resoluciji ZN 1325 in 1820. Zato je moje vprašanje v zvezi s tem prav tako: kakšni so vaši načrti v tem smislu?

Kot sem rekla, imate našo podporo na poti k premišljeni skupni službi za zunanje delovanje. Veselim se vaših odgovorov.

Charles Tannock, v imenu skupine ECR. – Gospod predsednik, Lizbonska pogodba je zdaj pravna stvarnost v mednarodni ureditvi, čeprav nima demokratične legitimnosti, ki bi ji jo dala javnost, saj večina državljanov EU, vključno z britanskimi, ni imela pravice glasovati na referendumu. Kljub temu se skupina ECR in britanski konzervativci obvezujejo k pozitivni zavzetosti in premiku naprej v okviru novega institucionalnega okvira.

Radi bi videli podoben pristop s strani držav članic in Komisije. Menim, da je zelo ironično, da prvi večji razvoj institucije v skladu z Lizbonsko pogodbo, in sicer ustanovitev evropske službe za zunanje delovanje, grozi, da bo potisnil EU nazaj proti prav takemu samoopazovanju in preprirom, ki naj bi jih Lizbonska pogodba izkoreninila. Nedvomno je o ustanovitvi službe za zunanje delovanje treba razpravljati in doseči soglasje glede tega, kaj kdo dela in dela najboljše, vendar morajo elementi zunanje politike SZVP ostati trdno v okviru Sveta.

Vendar potrebujemo tudi močno vodstvo, ki ga v teoriji omogoča Lizbonska pogodba, da bi ustvarili trajno vizijo evropske diplomacije v svetu. Zanašamo se na vas, visoka predstavnica Ashton, da boste prevzeli pobudo in uveljavili avtoriteto in vodstvo, ki sta vam zagotovljena s pogodbo, da boste po potrebi pripravili ljudi do tega, da končajo prepir in začrtali pot naprej. Podpirali vas bomo v vaših prizadevanjih, če lahko pokažete, da ste dorasli strah zbujajočemu izzivu.

EU je imela dolga leta čas za razmislek o tej službi, tako da to prebijanje skozi in obotavljanje, ki smo jima trenutno priča, ne koristita ambicijam EU, da bi bila s SZVP globalni akter v zunanji politiki.

Imam pa še bolj splošne točke. V Albertinijevem poročilu, ki ga močno podpiram, so določene prednostne naloge zunanje politike Unije in pravilno podprta prizadevanja za članstvo v EU držav Zahodnega Balkana, zlasti Hrvaške, Makedonije in Črne gore, za katere sem poročevalec.

Vendar sta v poročilu omenjena tudi čezatlantsko zaveznitvo in Nato, za katera menimo, da sta temelja zunanje varnostne politike EU. V njem je pravilno poudarjena odgovornost EU za rešitev zamrznjenih konfliktov, zlasti v Pridnjestrju in Gorskem Karabahu v naši neposredni bližini, in za dobre odnose z Ukrajino.

Končno pa je v poročilu kot pomemben partner za EU omenjen tudi Tajvan, ki bi mu bilo tudi treba omogočiti, da dejavno in kot polnopravni član sodeluje v mednarodnih organizacijah v skladu s politiko EU in politiko „ene Kitajske“.

Willy Meyer, v imenu skupine GUE/NGL. – (ES) Gospod predsednik, baronica Ashton, gospod Albertini že pozna razloge, zakaj moja skupina vlaga manjšinsko mnenje o poročilu o zunanji, varnostni in obrambni politiki. Predvsem to počnemo, baronica Ashton, ker smo prišli do zaključka. V državah okrog nas – v Evropski uniji – varnostne in obrambne politike sedaj nimajo nič skupnega z obrambo ozemlja: varnostna politika je sedaj odraz zunanje politike.

Verjamemo, da bi moral biti osnovni cilj zunanje politike doseganje razorožitve na mednarodni ravni, torej ničelne oborožitve, z uporabo pragmatičnih politik, ki se odzivajo na sedanje vzroke negotovosti v svetu.

V današnjem svetu sta glavni orožji za množično uničevanje lakota in revščina. To sta orožji, proti katerima se ne moremo boriti z vojaško silo. Zato verjamemo, da se moramo ob upoštevanju teh pomislekov zavezati prehodnemu varnostnemu sistemu, ki bo omogočil postopno demilitarizacijo varnosti po vsem svetu. Seveda nasprotujemo tudi povezovanju Unije in Nata, kajti strategija Nata je takšna, da se z vojaškimi sredstvi odziva na negotovosti, kot sta organiziran kriminal in terorizem, kjer vojaški odziv še nikoli ni bil primeren.

Menim, da ta naraščajoča militarizacija od držav članic zahteva, da vedno bolj krepijo svoje industrije orožja in potrošijo več za orožje. Dosegli smo najvišjo raven v smislu civilizacije in oborožitve, višjo kot v času hladne vojne, kar je pravo nasprotje pragmatičnim politikam, usmerjenim k demilitarizaciji.

Niti terorizem niti organiziran kriminal ne smeta postati vojaška cilja. Biti morata cilj policije, mednarodnih sodnih organov in obveščevalnih služb, da se zločinci privedejo pred sodišče, ne pa cilj vojaškega odziva.

Zato se ne strinjamo s to vojaško naravnostjo. Nasprotujemo temu, da imajo Združene države vojaška oporišča v Evropski uniji. Tega si ne želimo v nobeni državi; ne želimo, da katera koli močna država uporablja vojaško silo v svetu, zato smo prepričani, da je spoštovanje mednarodnega prava izredno pomembno. Ne soglašamo s priznanjem Kosova – nasprotujemo priznavanju katere koli države, ki uporablja silo in ne spoštuje mednarodnega prava –, kajti verjamemo v mednarodno pravo in zato smo mnjenja, da bi moral biti v poročilo vključen tudi postopek dekolonizacije Zahodne Sahare. Seveda zahtevamo tudi umik vojaških enot iz Afganistana, ki – kot tudi Nato priznava iz tedna v teden – povzroča nedolžne civilne žrtve. Torej, ne strinjamo, da uberemo pot k militarizaciji.

Fiorello Provera, v imenu skupine EFD. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, baronica Ashton, resnično odlično poročilo gospoda Albertinija vsebuje odlomek, za katerega menim, da ima veliko politično težo: in sicer odlomek, ki pojav priseljevanja povezuje s politiko sodelovanja z državami v razvoju.

Obvladovanje tako obsežnih selitvenih tokov z represivnimi ukrepi in zgolj domačo politiko je nepredstavljivo. Z razporeditvijo priseljencev po vseh evropskih državah članicah tudi ne bi rešili tega problema. Ravno nasprotno, spodbudili bi prihod novih priseljencev. Glavni način za obvladovanje priseljenjskih pojavov je razvijanje politike sodelovanja, ki bi se po možnosti usklajevala na evropski ravni in bi bila usmerjena ne le v gospodarski razvoj, ampak tudi v družbeni in demokratični napredek. Izseljevanje mora biti izbira, ne nuja.

Da bi bila ta politika sodelovanja učinkovita in bi dosegla tiste, ki jo resnično potrebujejo, je ključnega pomena, da spodbujamo dobro lokalno upravljanje, brez katerega bi dosegli le neučinkovitost, korupcijo, zapravljanje virov in slabe rezultate. Zagotavljanje lokalnega upravljanja in sodelovanja vlad je cilj zunanje politike, sodelovanje pa mora postati pomemben instrument evropske zunanje politike: to je moje osebno sporočilo baronici Ashton glede sektorja, ki mi je zelo pri srcu, in sicer sodelovanje.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Gospod predsednik, dejstvo, da so bili v Lizbonski pogodbi opredeljeni samo zelo specifični cilji zunanje politike, se nam sedaj maščuje. Prav tako bomo verjetno morali plačati ceno za odločitev, da je baronica Ashton visoka predstavnica za zunanje zadeve in varnostno politiko, saj nima pravih izkušenj z zunanjjo politiko in je bila Uniji vsiljena kot najmanjši skupni imenovalac, ki so ga države članice uspele najti.

Če bomo še naprej molčali glede vseh pomembnih vprašanj zunanje politike, bomo kot Evropejci lahko dosegli ravno tako malo kot peščica diplomatov, ki se rokuje po vsem svetu, pri tem pa niti zunanje politike vleče v druge smeri.

Nesoglasja glede Evropske službe za zunanje delovanje so tudi nekaj, česar si ne moremo privoščiti. Ta nedvomno pomembna nova služba ne bi smela in ne sme biti degradirana, mimo voditeljev držav članic, v delokrog evrokratov.

Verjetno je že čas, da se z ustanovitvijo Evropske službe za zunanje delovanje prebijemo iz ozadja in da se glas EU ponovno sliši okrog po svetu. Čas je tudi, da nova visoka predstavica pri teh zadevah deluje razumneje, tudi tako da med drugim zagotovi uporabo vseh treh delovnih jezikov Unije – vključno z nemščino – v Evropski službi za zunanje delovanje.

Kar najbolj moramo izkoristiti izkušnje in dobre odnose, ki jih imajo posamezne države članice z nekaterimi regijami. Spomnimo se na primer zgodovinskih izkušenj Avstrije z Zahodnim Balkanom. Pri tem mora biti jasno, da se varnosti Evrope ne brani na Hindu Kushu, ampak na zunanji meji Evropske unije na Balkanu. EU mora prenehati delovati kot podaljšana roka in glavni financer Nata in Združenih držav. Evropska sredstva se nedvomno lahko bolje porabijo za FRONTEX kot pa v puščavah Afganistana.

Catherine Ashton, *podpredsednica Komisije in visoka predstavica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko*. – Gospod predsednik, podal bi nekaj komentarjev o zadevah in vprašanjih, ki so bila izpostavljena.

Gospodu Kasoulidesu želim v zvezi s pregledom pogodbe o neširjenju jedrskega orožja odgovoriti, da je nujno, da to uspe. Menimo, da moramo izvesti praktične korake: uveljaviti je treba Pogodbo o celoviti prepovedi izvajanja jedrskih poskusov, odpraviti cepljive snovi, podpreti miroljubno uporabo jedrske energije, da se poiščejo varni načini za zagotavljanje neširjenja – na primer naši prispevki v banko jedrskega goriva –, in podpreti močno in učinkovito Mednarodno agencijo za jedrsko energijo (IAEA). Kot smo že dejali, moramo še posebno pozornost posvetiti območjem, kot je Bližnji vzhod, kar pomeni, da moramo še naprej pritiskati na Iran in se lotiti problemov, ki se tam pojavljajo.

Gospod Severin, glede Evropske službe za zunanje delovanje in prednostnih nalog, ki ste jih predstavili, naj povem, da smo na isti točki – prav res. Zdi se mi zelo pomembno, da ima služba politično in proračunsko odgovornost, kot ste tudi sami dejali, ki jo je treba izvajati na takšen podvojen način. Prav tako bo ključnega pomena, kot ste že nakazali, da ta vprašanja vključimo in o njih razpravljamo z drugimi ključnimi partnerji. Mislim, da ste kot primer navedli Rusijo in Turčijo. Rusijo sem že obiskala. Del vikenda sem preživela s turškim zunanjim ministrom: imela sem lepo priložnost, da se zelo podrobno pogovorim o tem odnosu za prihodnost. Zato se z vsem srcem strinjam s prednostnimi nalogami, ki ste jih izpostavili, in se vam zanje zahvaljujem.

Gospa Neyts-Uyttebroeck, hvala za prijazne besede. Menim, da ne gre za to, da je EU izginila s svetovnega prizorišča. Gre za to, da smo sedaj prešli to neizogibno vrzel, med katero Komisija ni mogla delovati. In kar se mene tiče, je bilo to zelo pomembno, saj do uveljavitve Komisije nisem imela niti svojega kabineta, kaj šele Evropsko službo za zunanje delovanje. Zdaj smo na točki, ko lahko začnemo povezovati vire.

Menim, da je popolnoma pravilno, da poudarjate pomen vidljivosti na terenu. Moja težava, kot veste, je v tem, da se še nisem naučila, kako potovati skozi čas. Vendar pa menim, da je bistvenega pomena, da ko gledamo naprej, vidimo postavljene prednostne naloge, s katerimi menim, da se bo Parlament večinoma strinjal, ter da poskrbimo, da se moje delo osredotoči na te prednostne naloge, med katerimi je tudi vzpostavitev Evropske službe za zunanje delovanje, ki še ne obstaja. Nima še strukture zaposlenih. Te službe še nimamo. Ko pa bo vzpostavljena, bomo lahko celemu svetu pokazali moč Evrope v najboljšem pomenu besede.

Gospa Brantner, zopet vaša običajna tema, kjer poskušate izvedeti čim več podrobnosti: menim, da je zelo pomembno. Nekatera vprašanja, ki ste jih izpostavili, so ključnega pomena. Ne želimo, da se naše delo podvaja v različnih ustanovah. Želimo, da naše delo poteka v okviru geografskih oddelkov, in strinjam se z vami glede zagotavljanja miru: to je zelo pomembno področje, kjer bi EU morala ukrepati.

V nekem smislu pa to sodi v izgradnjo različnih elementov tistega, kar počnemo dobro – naše delo na področju državotvornosti, pravic, pravne države, razvojnih programov, reševanja vprašanj podnebnih sprememb, nudenja podpore vladam in prebivalcem – vse to snujemo, da postajamo varnejši, trdnjeji in uspešnejši, dejansko pa s tem ustvarjamo varnejši, trdnjeji in uspešnejši svet.

Ti cilji so izredno pomembni.

Popolnoma se strinjam z vami glede žensk. Dobiti moramo več žensk, na primer v naše politične misije, saj sem jih doslej na tem področju videla zelo malo. Zagotoviti moramo, da se ženske trdno vključujejo v Službo

na vseh ravneh. To je izziv, za katerega moramo poskrbeti, da ga premagamo. Najpomembnejše, kar vam želim povedati, pa je to, da je Evropska služba za zunanje delovanje na razpolago celotni Evropski uniji.

Torej, kaj počnemo na področju pravice ali notranjih zadev po svetu, kaj parlamentarci želijo storiti z drugimi parlamenti? Službo moramo uporabljati sproti, že med samo vzpostavitvijo, da vam bo lahko pomagala pri reševanju teh vprašanj na terenu. Menim, da so naša stališča glede teh vprašanj popolnoma enaka.

Gospod Tannock: odločno vodstvo, ki je kos izzivu. Upam, da boste kmalu videli tisto, čemur pravite odločno vodstvo. Zelo pomembno je, kot pravite, da se posvetimo nekaterim od teh ključnih vprašanj: Balkan in čezatlantski odnosi so v samem središču našega dela. Ravno zato vlagamo veliko časa v razprave z Združenimi državami in tudi sama osebno namenim precej svojega časa za razprave in dialog z njimi in, seveda, z Ukrajino.

Upam, da ste bili zadovoljni z mojo odločitvijo, da prisostvujem inavguraciji, in da sem povabila predsednika Janukoviča v Bruselj, kjer je preživel nekaj svojih prvih dni. Inavguracija je bila v četrtek. Bruselj je obiskal v ponedeljek, da bi začel s širjenjem in poglobljanjem prihodnjih odnosov.

Gospod Meyer, govorili ste o vprašanih zunanje politike in razorožitve ter o tem, ali je prav razmišljati po vojaško. Naj vam na hitro predstavim samo dva primera, od katerih sem enega – iz Atalante – že opisala, ter poudarim pomen celovitega pristopa k temu, kar počnemo.

V bližini obale Somalije imamo ladje, ki so bile ta konec tedna zelo uspešne, mimogrede, to so bile francoske ladje, ki so ujele pirate, ki so bili odločeni, da v tem delu morja povzročijo kaos. Na to se navezuje zagotovitev, da se ti ljudje preganjajo in da se z njimi ravna v skladu z našimi pravosodnimi standardi v državah te regije.

Na to se navezuje razvojni program, s katerim se ukvarja Komisija, da bi podprla gospodarstvo v Somaliji in zagotovila njegovo izboljšanje. Na to se navezuje delo, ki ga pravkar pričenjamo, in sicer usposabljammo ljudi, da bodo lahko zagotovili varnost v regiji. Z drugimi besedami, gre za skupen pristop in za celovit pristop. To pomeni, da uporabiš orodje, ki ga potrebuješ, da lahko rešiš probleme, s katerimi se soočajo ljudje.

Drug primer: ker sem bila na Haitiju prejšnji teden, moram izreči priznanje Italijanom, ki sem jih tam videla delati. Ljudje, ki so pravkar preživeli tragedijo v Aquili, so bili tam in tam je bila mornarica, bili so gasilci, NVO, civilisti, zdravniki, psihiatri, zobozdravniki, medicinske sestre, vsi ti so delali pod vodstvom kapitana ladje, ki je imela bolniški oddelek poln ljudi, ki so se zdravili zaradi neposrednih posledic potresa. Mladi z amputiranimi udi, otroci z grozljivimi opeklinami, ki so se zdravili, in ekipe, ki so jim nudile podporo.

Povedati želim, da menim, da morate razmišljati o celoviti strategiji in pristopu, ki ga lahko ponudimo in ki vključuje kar se da učinkovito uporabo razpoložljivih sredstev.

Gospod Provera, glede priseljevanja v zvezi z razvojnim sodelovanjem potrjujem, da ste izpostavili pomembno stvar, namreč, ko ljudje menijo, da nimajo druge izbire, prevzamejo tveganja, pogosto tudi za ceno svojega življenja, in zapustijo državo, v kateri živijo, v kateri so bili rojeni in bi tam radi živeli. Večina ljudi želi živeti v državi, v kateri so odrasli.

Zato je bilo po mojem mnenju pri razvoju od vedno pomembno ponuditi podporo ekonomskemu preživetju ljudi, da bi lahko ostali in živeli, kjer želijo živeti, ter da bi dobili podporo na izobraževalnem, zdravstvenem in drugih področjih.

To je pretežno tisto, kar počnemo na terenu, zlasti pa pomagamo v tistih državah, kjer bi bila nestabilnost zaradi podnebnih sprememb zelo velika.

Nazadnje, gospod Mölzer, bi vam rada dejala, da ne bodite tako pesimistični. Ne gre za to, da delujemo nad voditelji držav članic. Gre za to, da zgradimo nekaj edinstveno evropskega, ki ne bo enako tistemu, kar se dogaja v državah članicah, pa naj si bo to Nemčija, Italija, Francija, Združeno kraljestvo ali katera koli država. To ni enako. Gradimo nekaj drugačnega, kar bo zagotavljalo dolgoročno varnost in stabilnost, gospodarsko rast na konkretnem območju, h kateri lahko pripomoremo in ki je v našem interesu, in ki je povezano tudi z vrednotami, ki so nam blizu.

Kar zadeva moje jezike, *oui, je peux parler français, mais je ne suis pas très bien en français. Ich habe auch zwei Jahre in der Schule Deutsch gelernt, aber ich habe es jetzt vergessen.*

Lahko govorim v več jezikih in bom v tem vse boljša. Veselim se že tistega dne, ko se bom z vami lahko pogovarjala v dosti boljši nemščini, kot se lahko danes.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Gospod predsednik, gospa podpredsednica, gospe in gospodje, poročili gospoda Albertinija in gospoda Danjeana kot tudi predlog resolucije o neširjenju jedrskega orožja kažejo, da bo treba kmalu sprejeti pomembne rešitve in da se moramo na to pripraviti. Naj vam navedem par primerov. Menim, da ima Evropska unija pomembno vlogo v tem kritičnem trenutku, ko je njen cilj preprečiti Iranu izdelavo jedrskega orožja, in da bi moralo biti v skupini 5 + 1 sedaj vse vrveti, zlasti zaradi priprave resolucije ZN in možnih podaljšanj sankcij, da se z nevojaškimi sredstvi prepreči nastanek nove jedrske države. Dramatične razmere na Bližnjem vzhodu in reševanje tamkajšnjih problemov so povezani s tem, bodisi neposredno ali posredno.

Baronica Ashton, rad bi se vam zahvalil, da ste odpotovali v Kijev in govorili s predsednikom Janukovičem. Ključnega pomena bo takšne države podpreti, da ne sprejmejo napačnih odločitev, da postane jasno, da carinska unija z Rusijo in območje proste trgovine z Evropsko unijo nista združljivi, ter da se predstavijo prednosti pravilne odločitve.

Za konec bi rad dodal še nekaj. Nasprotno od veliko zunanjih in obrambnih ministrov bomo mi imeli potrebno potrpljenje za izgradnjo trdne Evropske službe za zunanje delovanje skupaj z vami. To službo želimo. Mora biti uspešna. To je predpogoj, če želimo govoriti v en glas. Bilo bi narobe, če bi sprejeli prehitre in zato napačne odločitve. Tu nismo pod časovnim pritiskom – potrebujemo trden rezultat. Vseeno pa moramo vedeti, da je bila v preteklosti Unija uspešna, ko se je uporabil pristop Skupnosti, in da je le redko uspela ali pa nikoli, ko je bil pristop medvladni. Zato mora biti jasno, da vse tisto, kar spada v politiko Skupnosti, ne sme biti skrivoma pretvorjeno v medvladno politiko s pomočjo Evropske službe za zunanje delovanje. Vključiti moramo tudi zaščitne ukrepe, da zagotovimo uspešnost te enotne službe, obenem pa tudi politike Skupnosti in pravic Evropskega parlamenta, ki jih vključuje – v zvezi s proračunom, proračunskim nadzorom in podeljevanjem razrešnice – kot tudi pravic Evropskega parlamenta do političnega nadzora. Upam, da bomo dobro sodelovali.

(Aplavz)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Gospod predsednik, baronica Ashton, naslavljam vas kot podpredsednico Komisije in tudi kot visoko predstavnico – saj predvidevam, da imate kot visoka predstavnica, v nasprotju z zunanjimi ministri, nekaj politične odgovornosti do Parlamenta. Danes je minilo 100 dni, odkar je Lizbonska pogodba stopila v veljavo. V zvezi z našo usmeritvijo bi morali sprejeti dve takojšnji in pomembni odločitvi. Ena od njih – kot ste tudi sami dejali na začetku – je širitev zunanje politike, kajti podnebje, energija in druge zadeve so tudi del zunanje politike, druga pa je vzpostavitev dinamične in učinkovite Evropske službe za zunanje delovanje.

Na področju energetske politike nam je København pokazal, da če nismo enotni, če smo razdrobljeni, če vsak voditelj države meni, da mora narediti nekaj posebnega, dosežemo manj, kot bi sicer lahko. To ne pomeni, da bi dosegli nekaj izrednega, če upoštevamo stališče Kitajske in Združenih držav, vendar pa se grozljiva limonada iz Københavna resnično ne bi smela več zgoditi.

Zato – in z gospodom Brokom se v tem strinjam – moramo vzpostaviti trdno Evropske službo za zunanje delovanje. Tudi sam kot mnogi med nami nisem presenečen, a sem vseeno ogorčen nad tem, koliko zunanjih ministrov vam iz čiste ljubosumnosti povzroča probleme. To govorimo zelo odkrito. Veliko jih je, ki vas podpirajo, vendar jih veliko tudi povzroča težave. Enostavno ne prenesejo dejstva, da nimajo več vodilne vloge in da so ponovno zunanji ministri. Konec koncev pa biti zunanji minister ni slaba služba in ne bi smela pomeniti, da lahko odločate o vsaki podrobnosti, ki se odvija v Evropski uniji. Zato tudi želimo tu jasno povedati, da bomo svoje parlamentarne zmožnosti v celoti uporabili za konstruktivno ustvarjanje in ne za preprečevanje. Evropska služba za zunanje delovanje je konstruktivna – kot pravi tudi Lizbonska pogodba –, če vam je neposredno podrejena, baronica Ashton, in če seveda tesno sodeluje s Komisijo.

Podobno tudi ne bomo tolerirali nobene pravne aktivnosti, ki je bila doslej izvajana z uporabo metode Skupnosti in se bo še naprej tako izvajala v skladu z Lizbonsko pogodbo, ki bo nenadoma postala medvladna. Ravno to, vidite, je tisto, kar si veliko ministrov in morda celo voditeljev vlad želi, ne samo zato, da bi nekoliko spodkopali Komisijo, ampak da bi spodkopali tudi pravo Skupnosti. To pa ni sprejemljivo. Tu je treba potegniti ostro črto.

O tem, kaj se bo iz tega izcimilo v zvezi z Evropsko službo za zunanje delovanje, pa bomo razpravljali v prihodnjih tednih – kot prej. Zato bom zaključil z nečim, kar je že bilo povedano. Ne gre za vprašanje primerne trenutka, čeprav si želimo hitro rešitev, gre za vprašanje vsebinske predstavitve. Še enkrat je treba povedati, zlasti Svetu zunanjih ministrov, da bo Parlament izvajal svoje pravice – nič več in nič manj – v

zvezi s proračunom in kadrovskimi predpisi, kajti imamo cilj, in to je delujoča in učinkovita Evropska služba za zunanje delovanje.

(Aplavz)

Andrew Duff (ALDE). – Gospod predsednik, menim, da smo vsi pričakovali, da bomo imeli začetniške težave pri uveljavitvi Pogodbe, in morda bi se lahko opravičili, da v Pogodbo nismo vključili še določila o potovanju skozi čas, vendar pa je tisto, kar nismo pričakovali in ne smemo dopustiti, izničenje zaupanja med Komisijo in Svetom pri vzpostavitvi Evropske službe za zunanje delovanje. Rešitev lahko najdemo v Pogodbi in bi jo morali ceniti in skrbno upoštevati.

Člen 40 ščiti funkcije tako Komisije kot Sveta. Oba bi morala pragmatično zagotavljati močno, učinkovito, povezano diplomacijo po celotni politiki. Catherine Ashton nam je podala nazoren opis EU kot vedno močnejšo silo na propadajoči celini. Popolnoma jasno je, da je kampanja v Afganistanu problem, ki zahteva našo pozornost; nujno je korenito prenoviti strategijo in taktiko. Naša naloga bi morala biti ponovno preučiti namen, stroške in trajanje našega delovanja v tej državi.

Skupina ALDE komaj čaka, da pritisne na plin za obrambo. Poiskati moramo skupne varnostne interese 27 držav in črpati iz primerljivih akcij v teh državah ter odkritih ocen moči misij EVOP, s tem pa ustvariti razmere za uveljavitev trajnega strukturiranega sodelovanja na področju obrambe.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Gospod predsednik, baronica Ashton, rad bi se zahvalil gospodu Danjeanu za odlično pripravljeno poročilo, kjer naš trenutni položaj na področju skupne varnostne in obrambne politike. Prav tako razlaga, v katerih točkah si nismo edini.

Če Parlament sprejme to poročilo, bo v nekaterih specifičnih točkah naredil večji korak kot Komisija in Svet, saj se to poročilo na primer ponovno izrecno in v pozitivnem smislu sklicuje na Barnierovo poročilo o Evropski civilni zaščiti. Obžalovanja vredno je, da je baronica Ashton ponovno zavrnila to idejo.

– Lady Ashton, obžalujem, da je bila med nekaterimi točkami, ki ste jih v svoji predstavitvi zavrnila, tudi ta ideja gospoda Barniera, medtem ko imate glede večine točk enako stališče kot ostali.

– (DE) Novo poročilo, kot je Albertinijevo, podpira misijo EU za usposabljanje v Somaliji. V Skupini Zelenih/Evropske svobodne zveze pa zavračamo to idejo. Na vrat na nos smo se odločili za misijo, v kateri ni jasno, kakšna je dodana vrednost v zvezi s tem, kar je že bilo storjenega v tej regiji, in niti v kateri širši politični okvir je umeščena oz. ali dejansko sploh pomeni prispevek k nacionalni obnovi v Somaliji. Zelo velika verjetnost je, da plačujemo več, kot je potrebno, za usposabljanje pehote, ki se bo nato ponudila tistemu lokalnemu vojaškemu mogočnemu, ki jih bo najbolje plačal.

Dovolite mi, da podam še tretjo pripombo. To poročilo govori o cilju doseganja strateške avtonomnosti Evrope na področju varnostne in obrambne politike. Meni se to zdi pretirano – ugriznili smo več, kot lahko pogoltnemo. Ne verjamem, da je katera koli država članica v položaju, da si lahko privošči gromozanske stroške za vojaška sredstva, ki bi jih potrebovali, če nameravamo te besede o doseganju „strateške avtonomije“ vzeti resno. Pravzaprav tudi sam menim, da bi bila to v vsakem primeru strateška napaka. Evropa mora najti svojo vlogo v mreži evropske in svetovne varnosti, in ta nikakor ne more biti strateška osamitev. Zato bi bilo bolje za nas, če bi se zelo razumno in realno dogovorili o izboljšanju tistih zmogljivosti in struktur, ki nam omogočajo avtonomnejše delovanje.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Gospa Ashton, gospod predsednik, vplivni ruski vojaški častnik je izjavil, da če bi Rusija imela na voljo amfibijsko bojno ladjo razreda mistral, bi zasedba Gruzije trajala le okrog pol ure. Medtem Francija prodaja ladje mistral Rusiji, kljub temu da načrt Sarkozyja ni bil izveden, obenem pa daje svoje soglasje tudi Severnoevropskemu plinovodu.

Težko je govoriti o varnosti v Evropi, če se izogibamo razpravi o razmerah na vzhodni meji Evropske unije, ampak ravno to se je dogajalo med pripravo poročila, zato sedaj z velikim obžalovanjem govorim predsedniku Pododbora za varnost in obrambo. Potrudili so se, za vsako ceno, da ne bi govorili o zadevah, kot so bili manevri „Zapad 2009“. Zelo so se potrudili, da o tem ne bi govorili, kot da bi bila varnostna in obrambna politika – skupna politika Evropske unije, ki jo moramo ustvariti – namenjena samo nekaterim velikim državam. Veliko smo govorili o tem, kaj se je že dolgo časa nazaj dogajalo na drugi strani sveta in kaj se dogaja na skoraj vsakem koncu zemeljske oble, vendar pa se je za vsako ceno – ta pristop so ubrale tudi številne države članice – poskušalo ignorirati pomembne probleme na vzhodni meji Unije. Šlo je za izjemno vprašljivo evropsko megalomanstvo in neupoštevanje interesov nekaterih držav članic. Zaradi tega ne bomo podprli tega poročila, poleg tega pa to zahtevam tudi od gospe Ashton.

(Predsednik je prekinil govornika)

Predsednik. – Se opravičujem, gospod Kowal, ampak govorili ste minuto in 44 sekund, namesto dovoljene ene minute.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – *(DE)* Gospod predsednik, v imenu moje Konfederalne skupine Evropske združene leve – Zelene nordijske leve bi želela na tej točki pojasniti, da smo zelo zaskrbljeni zaradi teženj zunanje politike EU k militarizaciji in vse bolj interventni politiki. Takšen razvoj je nevaren. Želim popolnoma jasno povedati, da menimo, da je vojaški pristop k reševanju konfliktov ali predvideni stabilizaciji držav ali regij popolnoma napačen način doseganja večje varnosti za EU in svet. Vojaške intervencije – in Afganistan je žal zelo aktualen primer tega – prinašajo trpljenje, smrt in dolgotrajno opustošenje, prebivalstvu pa ne zagotavljajo miru in izboljšanja razmer.

Poročilo gospoda Danjeana našteva tako imenovane ključne grožnje, ki predstavljajo izziv za prihodnjo varnostno politiko EU. Ena od teh so podnebne spremembe – in te smo večinoma povzročile industrializirane države na Zahodu. Če morajo ljudje iz južnih držav pobegniti, ker tam ni več vode in je hrana vse težje dosegljiva, za Evropo predstavljajo varnostni problem. Takšen pogled je cinčen in nehuman. Če države propadejo zaradi neoliberalne ekonomske politike, predstavljajo varnostni problem. Ne potrebujemo več vojske, ampak spremembo oziroma konec neoliberalne usmeritve Evropske unije.

Evropska služba za zunanje delovanje, Evropska agencija za obrambo, ustanovitev direktorata za obvladovanje kriz in načrtovanje ter načrtovana vzpostavitev zagonkega sklada za financiranje vojaških operacij so zasnovani tako, da EU postane vojaška sila. Verjamemo, da premiki k centralizaciji v Evropski službi za zunanje delovanje predstavljajo nevaren in nedemokratičen razvoj. EU mora prevzeti vodilno vlogo v zvezi z demilitarizacijo in razorožitvijo, zlasti na področju jedrske razorožitve. Potrebno je pritiskati, da jedrske države končno izpolnijo svojo obveznost iz člena 6 Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja, kar pomeni popolno jedrsko razorožitev. To je bila najpomembnejša obljuba, ki je predstavljala osnovo, na kateri je veliko držav podpisalo Pogodbo o neširjenju jedrskega orožja in se s tem trajno odreklo kupovanju jedrskega orožja. Zanesljiva jamstva o neagresiji so najboljšo sredstvo preprečevanja širjenja orožja, kajti v nasprotnem primeru bodo države, ki jim grozi vojaška intervencija, skušale odbiti takšen napad z nabavo jedrskega orožja.

Če nič drugega bi želela v tem okviru in zlasti v zvezi z Iranom izpostaviti in opozoriti, da imajo vojaške operacije ali aktivnosti pri preprečevanju širjenja orožja popolnoma nasproten učinek in so zelo nevarne. Poročilo gospoda Danjeana bomo zavrnil in zato smo podali lastno resolucijo o Pogodbi o neširjenju jedrskega orožja.

Bastiaan Belder (EFD). – *(NL)* Gospod predsednik, pred kratkim je nek časopis objavil naslov „Kitajske milijarde za Balkan“, kar nedvomno zahteva evropski odgovor v tej razpravi, kajti konec koncev nove kitajske investicijske pobude ciljajo na države, ki so že postale članice EU ali pa želijo pridobiti članstvo v njej.

Svet in Komisija, kakšen je vaju pogled na vlogo Kitajske na Balkanu? Nenazadnje vključuje celo vrsto gospodarskih dejavnosti: od financiranja in izvajanja velikega števila javnih del, do vlaganj v industrijo in kmetijstvo ter nakupov pristanišč. Bistvenega pomena je, da je kitajski pristop nedvomno neskladen z zahodnimi standardi. Postavlja se naslednje vprašanje: ali je ta načrt Kitajske kdaj prekrizal načrte Evropski uniji glede naporne širitve za to regijo? Kar koli boste odgovorili, kitajska ura tiktaka hitreje in bolj produktivno kot zahodna, tudi v tej regiji.

Nazadnje, gospa visoka predstavnica, odpotovali boste na Bližnji vzhod. Noam Shalit, oče izraelskega vojaka Gilada Shalita, ki je bil na silo odpeljan pred skoraj štirimi leti, računa na vašo podporo njegovi izpustitvi. Jaz prav tako.

Martin Ehrenhauser (NI). – *(DE)* Gospod predsednik, naj na kratko predstavim dve vprašanji. Prvič, dolžnost ponujanja pomoči nikakor ni skladna z nevtralnostjo Avstrije in zato bi bilo prav, da bi se v to poročilo vključile naslednje točke. Prvič, treba je opredeliti, da dolžnost nujnosti ni pravno zavezujoča, drugič, da uporaba vojaških sredstev ni nujna, in, tretjič, da posamezne države članice ohranijo svojo možnost izbire o tem, kakšno pomoč bodo ponudile.

Odbor tega ni sprejel, predvsem iz vsebinskih razlogov. Po mojem mnenju pa način zavrnitve kaže tudi na pomanjkanje spoštovanja. Od vas zahtevam več spoštovanja, baronica Ashton, do nas, Avstrijcev, pri tej tako občutljivi zadevi.

Moja druga točka zadeva manjšinsko poročilo. Kakovost demokracij in družb se seveda vedno znova kaže v njihovem ravnanju z manjšinami. Zdi se mi zelo zelo dobro, da imamo na voljo možnost manjšinskega poročila. Ne strinjam se z vsemi točkami v njem, vendar pa me veseli, da je gospa Lösing izkoristila to možnost.

(Aplavz)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, tudi sam bi želel izrabiti priložnost in ob odličnih poročilih kolegov poslancev, gospoda Danjeana in gospoda Albertinija, ponovno izraziti podporo ključni vlogi visoke predstavnice. V dobro vseh upamo, da se baronica Ashton zaveda, kako pomembna je njena vloga, da jo brani in da odločno uveljavlja to vlogo, kadar daje vsebino zahtevam Pogodbe, na primer pri krepitevi odnosov Evropske unije s strateškimi partnerji in pri utrditvi lastnega vodstva na večstranskih forumih.

Skratka, nujno potrebujemo strategijo, ki uspešno prepozna prave interese, ki jih želimo zasledovati, pomembno pa je, da v bistvene cilje vključimo tudi države članice. Prav tako je pomembno, da se ne pustimo vplivati od kakršnega koli medinstitucionalnega spora o delitvi odgovornosti – v mislih imam zlasti prihodnjo Evropsko službo za zunanje delovanje. V prvi vrsti, baronica Ashton, želimo, da odigrate ključno vlogo. Želimo, da odigrate ključno vlogo in pri tem niste birokratski.

Dovolite mi, da podam naslednjo pripombo: resnično obžalujem, da ste se odločili, da ne boste sodelovali v današnji razpravi o Kubi. Vem, da imate zelo dober razlog in da boste prvi na razpravi o Arktiki, ki je tudi zelo pomembna. Vendar pa *Cuba libre* ni samo ime koktajla: to je vedno glasnejši klic demokracije, ki ga tako veliko ljudi v Parlamentu čuti v svojih srcih. Zato upam, da boste našli čas za udeležbo na razpravi, da boste prispevali k njej in podprli odločitev Parlamenta s svojo lastno močjo in močjo vaše vloge. Sodelovali boste v razpravi o Arktiki in spoznali, da je *Cuba libre* boljša z malo ledu.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Poročilo Odbora za zunanje zadeve o letnem poročilu Sveta je bilo pripravljeno v duhu sodelovanja in dialoga, ki odraža naš pristop k vsem strateškim vprašanjem. Precejšen del poročila je namenjen posledicam Lizbonske pogodbe.

Na tej točki bi želel pozornost usmeriti na pomemben vidik našega skupnega sodelovanja. Uspeh skupne zunanje politike in dejanski rezultati izvedenih institucionalnih reform postajajo temeljni dejavnik, ki bo določil odnos evropskih državljani do sposobnosti Evropske unije, da brani svoje interese, se spreminja in razvija. Upravičeno ali ne, velika pričakovanja imamo glede vzpona Evropske unije na svetovnem prizorišču in nimamo pravice razočarati evropskih državljani.

Žal pa je v zadnjih tednih evropski tisk – ne brez razloga – zunanjo politiko prikazal v zelo slabi luči in jo označil kot tekmovanje med državami članicami za položaje v Evropski službi za zunanje delovanje, kot tekmovanje med institucijami glede tega, v kateri funkciji bo baronica Ashton nastopala pogostejše – v tisti od Komisije ali Sveta –, ter kot nepošten boj Evropskega parlamenta, da si zagotovi večji vpliv.

Gotovo se zavedate, da nas to uničuje od znotraj. Poleg tega je to tudi sporočilo našim zunanjim partnerjem, ki nam zelo škoduje. Nesložnost nas v njihovih očeh naredi šibke.

Zato izkoriščam priložnost v tej razpravi in vas pozivam. Vsi tisti, ki imamo stališče o pripravi in razvoju skupne zunanje in varnostne politike, se moramo osredotočiti na pomembna strateška vprašanja in poskušati kar se da hitro pokazati otipljive rezultate – s pomočjo intenzivnejšega dialoga in konstruktivnega pristopa. Evropski državljanom smo dolžni zagotoviti, da občutijo, da so del enotne Evropske unije, katere glas se sliši in ki ima velik vpliv v svetovni politiki.

Pino Arlacchi (ALDE). – Gospod predsednik, skupni predlog resolucije o Pogodbi o neširjenju jedrskega orožja je zelo pomemben, v skupini ALDE pa smo zelo ponosni, da smo prispevali k njegovi pripravi. Resolucija je celostna, ker obsega vse zadeve na področju razorožitve, od konference za pregled Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja do ustanavljanja območij brez jedrskega orožja.

Ta resolucija poziva k odpravi jedrskega orožja na Bližnjem vzhodu in umiku vseh taktičnih jedrskih konic z evropskih tal – v okviru bratskega dialoga z Rusijo. Ta resolucija se tudi pogosto sklicuje na svet brez jedrskega orožja, kar je cilj, ki naj bi ga dosegli s posebno konvencijo in v „ambicioznem“ časovnem okviru – torej kratkem.

Naša resolucija je evropski odgovor predlogu predsednika Obame glede ukinitve jedrskega orožja. Ta dokument je treba torej obravnavati kot korak bliže k popolni prepovedi jedrskega orožja. Pomeni konec

paradoksa, kjer imamo na eni strani nekatere države, ki lahko zakonito posedujejo jedrsko orožje, na drugi pa popolno prepoved kemičnega in biološkega orožja za vse države. Jedrske bombe morajo biti prepovedane in njihovo posedovanje bi moralo nekega dne predstavljati kaznivo dejanje. Prepričan sem, da bo Parlament nadaljeval v tej smeri s še več zagona in vizije.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Gospod predsednik, podpredsednica Komisije in visoka predstavnica, kot poročevalka Parlamenta za Kosovo sem zelo zadovoljna, da sem vas slišala reči, da Zahodni Balkan obravnavate kot središče evropske zunanje politike in da si Evropska unija ne more privoščiti neuspeha.

Dejali ste tudi, da so se razmere v Bosni stabilizirale. Baronica Ashton, v sedanjem stanju Bosne sta stabilnost in stabilizacija dejansko nevarni. Vsem ni omogočeno, da bi sodelovali v demokratičnem procesu. Ustava v sedanji obliki – daytonska ustava – je bila znak stabilnosti v 90. letih prejšnjega stoletja, danes pa ni več tako. Kakšno strategijo imate oziroma imamo kot EU na voljo, da to spremenimo? Rekli ste, da imate strategijo za Bosno. To ureja urad visokega predstavnika – toda kje je strategija EU? Želim, da mi to poveste. Menim, da mora EU še vedno razviti strategijo za to področje.

V primeru Kosova pa ste EULEX opisali kot uspeh. To je samo deloma res. Na tem področju je treba še veliko storiti, na primer z liberalizacijo vizumov za državljane. Baronica Ashton, pozivam vas, da zagotovite, da se Komisija nemudoma začne ukvarjati z načrtom in s tem državljanom Kosova pokažemo, da jih ne bomo pustili na cedilu.

Na žalost niste odgovorili na vprašanje gospe Brantner. Namenski oddelek, namenski generalni direktorat za vzpostavitev miru v okviru Evropske službe za zunanje delovanje bi bil popolnoma na mestu. Strinjate se z nami, da je zagotavljanje miru pomembno, ampak ali bo to vpeto tudi v Evropsko službo za zunanje delovanje? Ali boste ustanovili generalni direktorat, ki bo namenjen zgolj vzpostavitvi miru? To bi bilo nujno, če želimo pokazati, kam je usmerjena Evropska unija.

Kar zadeva poročilo gospoda Danjeana pa sem zelo zadovoljna, da je odbor sprejel, da nadaljnji koraki v evropski varnostni in obrambni politiki v celoti upoštevajo nevtralnost in neuvrščen status nekaterih držav članic. To pomeni, da se same odločajo kje, kdaj in kako bodo sodelovale in nudile pomoč.

PRESEDSTVO: GOSPOD VIDAL-QUADRAS

podpredsednik

Geoffrey Van Orden (ECR). – Gospod predsednik, če lahko EU doda vrednost in če ne spodkopava svojih lastnih suverenih interesov ali tekmuje z organizacijami, kot je Nato, potem lahko to podpremo.

Večinoma to pomeni sprejetje skupnih stališč o določenih ključnih vprašanjih in civilnih nalogah na področju humanitarne pomoči ali obnove in razvoja po konfliktu, čeprav moram reči, da pretekla praksa EUPOL-a v Afganistanu ne vzbuja kaj preveč zaupanja.

Preprosto povedano je vaša vloga zunanje ministrice EU, da delujete kot pomočnica v političnem združevanju EU. Evropska služba za zunanje delovanje oziroma veriga veleposlaništev EU po vsem svetu bo spodkopala nacionalna predstavništva v veliko prestolnicah, iz nekega nerazumljivega razloga pa bo financirana z denarjem, ki ga bodo prispevale naše države, da bi uveljavljala zunanjo politiko nekoga drugega.

Pričujoče poročilo o varnostni in obrambni politiki EU je manifest vojaškega združevanja EU, ki namerno meče v isti koš vojsko in upravljanje civilne krize, da bi upravičilo vlogo EU. Naslanja se na lažne navedbe o operacijah EU in vedno bolj poskuša Komisijo vključiti v področja, ki so v celoti odgovornost naših držav in Sveta.

Dobesedno vsak odstavek tega poročila zagovarja postopno vojaško združevanje EU na račun Nata in suverene integritete posameznih evropskih držav.

Spomnim se ene od pomembnejših izjav britanske laburistične vlade med pogajanjmi, ko je dejala, da zavrača idejo posebnega stalnega centra EU, ki bi bil odgovoren za operativno načrtovanje in izvajanje vojaških operacij, saj bi šlo za očitno podvajanje Nata, katerega štab SHAPE ima natanko takšno vlogo.

Baronica Ashton, ko sem vas spraševal o tem 11. januarja, ste dejali, da soglašate z mojim tedanjim stališčem. Sedaj je videti, da ste si premislili. Zelo bi me zanimalo, kakšno je vaše zdajšnje mnenje.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Gospod predsednik, poročilo gospoda Albertinija je resnično izjemno in mu za to čestitam. Je resen človek in njegova poročila so vedno resna. Predstavitev Lady Ashton je bila enako pomembna in izjemna.

Menim, da so pokrita številna vprašanja zunanje politike, vendar pa se vse tisto, o čemer govorita obe poročili glede ustreznega izvajanja zunanje politike in varnostne politike, neločljivo navezuje na dve stvari: prvič, jasna opredelitev meja Evropske unije, da se vsepovsod zagotovi njeno spoštovanje, in drugič, finančna sredstva oziroma denar, kajti v nobenem od poročil nisem zasledil ničesar o sredstvih, čeprav so ta predpogoj za učinkovito zunanjo politiko.

Menim, da je novi red s seboj prinesel nov svetovni gospodarski nered. Imamo socialno in politično zmešnjavo, denarna zmešnjava pa že trka na vrata. Kar želim, je to, da Lady Ashton uskladi Odbor za ekonomske in monetarne zadeve in Odbor za zunanje zadeve, da bomo lahko razpravljali o finančnih sredstvih, s katerimi bomo podprli sprejeto politiko.

Philip Claeys (NI). – (NL) Gospod predsednik, gospa visoka predstavnica, bojim se, da ste nam danes predstavili katalog tem za razmislek ali katalog banalnosti. Žal vaša predstavitev vsebuje zelo skromno strateško vizijo.

Na primer, kakšne ukrepe predlagate za zagotovitev, da dosežemo spravo z Rusijo, namesto da Rusiji dopustimo, da postaja naklonjena sodelovanju s pokvarjenimi režimi, kot sta iranski in severnokorejski? Kakšni so vaši predlogi glede poskusov Irana, da razvije jedrsko orožje? Kakšno stališče boste sprejeli glede vse večjih protizahodnih in protievropskih teženj v islamskem svetu? Težnje, ki jih lahko opazimo tudi v državi kandidatki, kot je Turčija.

Gospa Ashton, ste pripravljeni jasno in brezkompromisno zagovarjati evropske dosežke, kot sta svoboda izražanja in ločitev države in cerkve, pred rastočim političnim islamom? Menim, da se medlo stališče, ki ga je EU sprejela pred nekaj leti glede krize z dansko karikaturro, ne sme več ponoviti.

Kot gospod Provera tudi sam sprašujem, ali ste pripravljeni postaviti na prizorišče našo Skupno zunanjo in varnostno politiko, da bi zajezili poplavo priseljencev v Evropo? Tu imam v mislih tako zakonito kot nezakonito priseljevanje. Na to vprašanje niste odgovorili.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – Gospod predsednik, pozdravljam visoko predstavnico, podpredsednico in predsednico Sveta za zunanje zadeve v njenih treh funkcijah. Zaseda tri položaje. Naša poročila se nanašajo na stare čase. Vaša funkcija, baronica Ashton, naj bi pomenila novo dobo, zato bom govoril o novi dobi. Predstavljate novorojeni urad, institucijo, ki je bila pravkar ustanovljena in preživlja težko otroštvo.

Gre za hibrid z električnim motorjem metode Skupnosti in dizelskim motorjem medvladne metode. Gre za siroto, katere domnevni starši, države članice, Svet in Komisija, nanjo gledajo z neko sumničavostjo in distanco. Parlament je pripravljen, da zapolni vrzel v starševstvu.

V tej zgodnji fazi obstajajo tveganja, da bo ta služba razdvojena zaradi rivalstva med institucijami in zaradi njihovih različnih interesov. Parlament je bil in je še vedno zagrizen privrženec močne zunanje politike EU. Lahko računate na nas.

Prosim, da na Parlament gledate kot na svojega zaveznika, morda celo poštenega posrednika med tistimi, ki bi vas radi videli v samo eni funkciji in ne v treh.

Parlament pričakuje, da bo nova institucija enako kot druge povezana z nami z medinstitucionalnim sporazumom, ki jasno opredeljuje pravila sodelovanja. Nameravamo soodločati, kot je predvideno v Pogodbi, o finančnih in kadrovskih predpisih v duhu celovite Evropske službe za zunanje delovanje, ne pa razdvojene. Prosim, da razmislite o tem, da bi svojo funkcijo okrepila v smislu pristojnosti in politične teže, tako da imenujete namestnike – neke vrste „podministre“, vključno s parlamentarnimi. To bi rešilo problem, da ima dan samo 24 ur, ki ga drugače ni mogoče rešiti. Potrebujemo vas povsod in želimo, da pomnožite svoje zmožnosti delovanja v našem imenu in v imenu Unije.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Gospod predsednik, Lady Ashton, socialisti in demokrati verjamemo v Evropsko unijo, ki je trdno zasidrana na mednarodnem prizorišču, Unijo s skupno zunanjo politiko, ki lahko v vse bolj zapletenem svetu govori soglasno, Unijo z lastno obrambno identiteto, ki ji daje možnost neodvisne izbire in delovanja ter posebno vlogo v mednarodnem prostoru. Zlasti se sklicujem na odlično poročilo gospoda Danjeana, kateremu se moram zahvaliti za plodno sodelovanje.

Izpostaviti želim štiri točke:

prvič, pomembno je upoštevati osrednjo vlogo sistema Združenih narodov in pozvati, da ta okrepi večstransko sodelovanje, še toliko bolj po uveljavitvi Lizbonske pogodbe.

Drugič, podpiramo tesno sodelovanje z Natom. Vseeno pa želimo poudariti, da to sodelovanje ne sme ovirati neodvisnega razvoja obrambne sposobnosti Evropske unije. Prav nasprotno, v celoti je treba upoštevati razlike med dvema organizacijama in njuna neodvisnost mora biti nedotaknjena, zlasti pri odločanju.

Tretjič, mislim, da potrebujemo odstavek o nujnem izboljšanju sodelovanja z Rusijo, ki je strateški partner Unije v sektorjih, kot so varnost preskrbe z energijo, obvladovanje kriznih razmer in drugi.

Za zaključek naj izrazim svoje zadovoljstvo z dejstvom, da poročilo sedaj vključuje navedbe glede potrebne splošne razorožitve, s poudarkom na lahkem orožju, protipehotnih minah in kasetnem strelivu. Obenem pa menim, da bi moral Evropski parlament zavzeti jasnejše stališče in od držav članic zahtevati, da resnično podprejo pobudo Obame za svet brez jedrskega orožja. Razorožitev in neširjenje jedrskega orožja lahko dosežemo, če vsak izmed nas stori korak bliže k izpolnitvi tega končnega cilja.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Želela bi izreči priznanje kakovosti poročil gospoda Albertinija in gospoda Danjeana. To dokazuje, da imamo v Parlamentu ljudi s strokovnim znanjem. Upam, gospa Ashton, da boste obrnili v prid to strokovno znanje, kar je v dobro tudi vseh nas.

Zlasti bi želela izpostaviti priporočilo iz poročila o sodelovanju tega zbora pri nadzorovanju politik EU. V smislu odstavka 1 Lizbonske pogodbe verjamem, da so lahko Parlament in nacionalni parlamenti skupaj odgovorni za spodbujanje koherentnejšega pristopa k temu političnemu ukrepu.

Vseeno pa želim še enkrat omeniti, gospa Ashton, da moramo od vas pričakovati precej bolj koherentno strategijo o varnostni politiki. Kar zadeva Evropsko službo za zunanje delovanje, verjamem, da morajo zaposleni, ki bodo delali v tej službi in za državljane Evrope sorazmerno zastopati strokovno znanje držav članic, kajti žal je veliko ustanov doseglo neopazno raven nesposobnosti in birokracije, ki lahko ogrozi svetovno, koherentno vizijo Evropske unije.

Nazadnje bi vam želela postaviti vprašanje o bojnih skupinah – strukturah, ki smo jih ustvarili, vendar jih žal še nismo uporabili. Lahko bi okrnile podobo varnostne politike in želim izvedeti, kakšna je vaša vizija. Kar zadeva operacijo Atalanta, pa menim, da je potrebujemo precej bolj realističen pristop, kajti žal so uspehi naših sil nesorazmerni z intenzivnostjo piratskih incidentov.

Hvala.

Paul Nuttall (EFD). – Gospod predsednik, dovolite mi, da govorim odkrito kot rojak iz Lancstra, kajti ne gre nam ravno dobro, a ne? Resnično ne gre. Malo prej ste, baronica Ashton, dejali, da Evropa potrebuje verodostojno zunanjo politiko. Kako lahko imamo verodostojno zunanjo politiko, ko imamo neverodostojno visoko predstavnico?

Zdi se, kot da se opotekate od ene krize k drugi, in to v tolikšni meri, da vam je moral britanski zunanji minister ta teden poslati dopis, v katerem zahteva, da se zmigate in opravite svoje delo. V UKIP-u pa smo bili takega mnenja že od samega začetka. Nasprotovali smo vašemu imenovanju, ker smo bili mnenja, da temu nikakor ne boste kos – in izkazalo se je, da smo imeli prav.

Rečeno je bilo, da bo vaše imenovanje, ki ga je opravila Komisija, ustavilo promet v Tokiu in Washingtonu. Vendar pa niste bili sposobni niti imenovati veleposlanika v Washingtonu, saj vam jo je stari Barroso dobro zagodel!

V britanskem tisku tudi trdijo, da po 20. uri zvečer ne prižgete več svojega telefona. Vendar, baronica Ashton, vi ste najbolj plačana političarka na svetu. Plačani ste več kot Frau Merkel, plačani ste več kot Hillary Clinton: ta služba pa traja 24 ur na dan. Povrh vsega pa je bilo včeraj objavljeno, da ste dobili letalo Learjet. Pričakuje se, da boste prepotovali 300 000 milj na leto. Prišli bi ravno do Lune, in večina ljudi si sedaj želi, da bi tam tudi ostali.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) (Nisem bil na vrsti, ampak bom vseeno nadaljeval.) Najprej naj čestitam gospodu Albertiniju za odlično poročilo, ki ga je pripravil, ki osvetljuje vlogo Evropske unije na mednarodnem prizorišču, kjer bi morala biti svetovni akter in glavni igralec.

Zlasti pozdravljam vključitev odstavka 47 v besedilo, ki poudarja pomen regionalnega sodelovanja v okviru Vzhodnega partnerstva in sinergije Črnega morja, kajti verjamem, da je to področje eno od tistih, kjer lahko sodelovanje Evropske unije prinese pravo spremembo, tako z gospodarskega kot političnega vidika.

Po drugi strani bi čestital tudi Arnaud Danjeanu za pripravo poročila, ki uspešno obravnava ne le vse izzive pred nami, ampak tudi dosežke Evropske unije na področju varnostne in obrambne politike. Verjamem, da so ob deseti obletnici uveljavitve te politike predlogi v poročilu gospoda Danjeana izredno pomembni za izboljšanje ukrepov EU, ki bodo zagotovo pripomogli k varnosti evropskih državljanov in nenazadnje tudi k miru in mednarodni varnosti.

Na tem mestu želim zlasti poudariti eno točko tega odličnega poročila o pomenu partnerstva z Združenimi državami, ki se nanaša na obvladovanje kriznih razmer, ohranjanje miru in vojaške zadeve na splošno. V tem oziru je protiraketni obrambni sistem, ki so ga uvedli naši ameriški partnerji, pomemben ne samo za mojo domovino Romunijo, ki se je odločila za sodelovanje v njem, ampak tudi v širšem smislu, kajti širjenje balističnih izstrelkov predstavlja resno grožnjo evropskemu prebivalstvu.

Naj omenim, da sem podprl spremembo 34, ki je bila predložena v zvezi z odstavkom 87 poročila, kajti verjamem, da če projekt protiraketnega štita pomaga vzpostaviti dialog na evropski ravni, potem sklicevanje na dialog z Rusijo nima več nobenega smisla.

Hvala.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Gospod predsednik, poročili gospoda Albertinija in gospoda Danjeana sta zelo pomembna dokumenta, ki prihajata v ključnem trenutku: Lizbonska pogodba je bila pravkar uveljavljena, EU ima novi Parlament, čezatlantsko sodelovanje pa je videti obetavno.

Poročilo gospoda Danjeana se ukvarja z novimi varnostnimi izzivi, s katerimi se soočajo članice EU. V tem smislu kliče po Beli knjigi, ki bi sprožila javno razpravo in povečala pomembnost SVOP ter bi vzpostavila po eni strani jasnejši odnos med cilji in interesi, po drugi strani pa sredstva in vire za njihovo doseganje.

Poročilo tudi ponuja – in to je zelo dobra stvar – konkretne predloge ter izpostavlja področja, ki zahtevajo več truda v vojaški domeni. Obenem pa je nekatere predloge, kot sta uvedba evropskega prednostnega načela pri nabavi za obrambne namene ter poziv k obveznemu sodelovanju evropske obrambne industrije v prihodnjem protiraketnem sistemu ZDA, skorajda nemogoče uskladiti, medtem ko zadovoljevanje vsake potrebe z novo institucijo ni vedno praktično.

Splošno rečeno pa glede na to, da Evropa že od konca hladne vojne ves čas znižuje svoje vojaške izdatke in da javnost na splošno ni naklonjena vojaškim posegom, pristop k SVOP ne sme biti samo mehanski, ampak v enaki meri tudi političen. Za uspešno SVOP je torej nujno potrebna ponovna vzpostavitev politične volje.

Nazadnje, poročilo je pomembno, ker se ukvarja z zelo aktualnim vprašanjem vloge Evropskega parlamenta v zvezi s SVOP. Gospodu Danjeanu in svojim kolegom se želim zahvaliti za njihove prispevke.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Gospod predsednik, namen predloga, ki je bil podan za resolucijo Parlamenta o skupni zunanji in varnostni politiki, je med drugim vzpostaviti vojaške strukture kot del Evropske unije. Pozivam, da se ustanovi poseben obrambni svet in center za vojaške operacije Evropske unije. Ti instrumenti bodo pomagali Uniji pridobiti status svetovnega akterja v vojaških zadevah.

Vedeti je treba, da je med 27 državami članicami EU 21 članic Nata. Samo šest držav članic EU ni včlanjenih v Nato, in večina jih je razglasila nevtralnost. Zaradi tega pa se postavlja temeljno vprašanje – ali je cilj podanega predloga razvoj večjega števila držav članic EU in ali je tudi velik korak bliže k izgradnji ločenega vojaškega bloka, ki bo konkuriral Natu? Niti v srednjeročnem obdobju ne bo mogoče ohraniti sočasnega članstva v obeh organizacijah. Torej bo današnje glasovanje za to poročilo dejansko uničilo civilno naravo Unije, Natu pokazalo rdeči karton in postavilo temelje za še en vojaški blok.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Gospod predsednik, baronica Ashton, gospe in gospodje, najprej naj iskreno čestitam obema kolegoma za poročili, ki sta bili podlaga za zelo dobro razpravo z odličnimi rezultati. Obstaja nekaj vodil, ki bi jih rad omenil. Prvič, o skupni zunanji politiki: na žalost je sedanja podoba Evropske unije zelo raznolika. Visoka predstavnica, rad bi vas prosil in pozval, da zagotovite, da lahko pripomoremo in tudi dejansko zagotovimo, da je Evropa soglasna. To je nujno potrebno, če želimo doseči vseevropsko sodelovanje.

Drugič, prav je, da se omenjajo čezatlantski odnosi. V diplomaciji, v gospodarstvu, v varnostni in tudi obrambni politiki potrebujemo tesno partnerstvo s kolegi iz Združenih držav, vendar kot enakovredni in enakopravni partnerji. Enako morajo biti tudi državljske pravice in varnostna vprašanja obravnavana enakovredno, kot je tudi nazadnje Parlament odločno zahteval v zvezi s sporazumom SWIFT.

Moja tretja točka je, da je prav, da je Zahodni Balkan absolutno ključen dejavnik v evropski varnostni in zunanji politiki prihodnosti. Tem državam moramo dati evropsko perspektivo. To pomeni politično stabilne odnose, osebno varnost in gospodarski razvoj. Evropska služba za zunanje delovanje naj bi pomagala in mora pomagati vse to doseči – Parlament pa je na vaši strani. Evropsko službo za zunanje delovanje obravnavamo kot službo za Evropo – in ne za države članice; za ustanove, evropsko razmišljanje in delo – in ne za druge interese. Parlament bo pri tem vprašanju na vaši strani.

Seveda podpiram tudi nemškega zunanjega ministra, ki zahteva, da je nemščina eden od delovnih jezikov Evropske službe za zunanje delovanje.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Gospod predsednik, baronica Ashton, gospe in gospodje, res potrebujemo skupno zunanjo, varnostno in obrambno politiko, vendar pa jo moramo uporabiti za to, da svet osvobodimo jedrskega orožja. Vemo, da se to ne bo zgodilo čez noč, predolgo smo se borili za to, da bi tako razmišljali. Vseeno pa morda lahko uspemo, skupaj s predsednikoma Obamo in Medvedevom, in se odločilno premaknemo k temu cilju.

Prav tako pozdravljam dejstvo, da namerava nemška zvezna vlada v skladu s koalicijsko pogodbo zahtevati umik jedrskega orožja ZDA iz Nemčije. To bi bilo jasno in nedvoumno sporočilo. Prav tako pozdravljamo dejstvo, da namerava generalni sekretar Nata pripraviti obsežno razpravo o tem, kako bi se približali temu poglobitnemu cilju „svet brez jedrskega orožja“, ne da bi pri tem zanemarili varnostne vidike. Tudi to bi bil odločilen korak naprej.

Baronica Ashton, verjamem, da boste skupaj z dobro zasnovano Evropsko službo za zunanje delovanje uspeli veliko doseči. Zato sem poln upanja, a moram tudi reči, da se je v veliko govorih, ki smo jih prisiljeni poslušati v tej dvorani – zlasti govorih tako imenovane parlamentarne skupine iz Združenega kraljestva – kakovost izrečenega resnično poslabšala.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Odlični poročili mojih kolegov, gospoda Albertinija in gospoda Danjeana, vsebujeta veliko navdihujočih idej, kako racionalizirati najpomembnejše vidike in ključne priložnosti pri izvajanju skupne zunanje in varnostne politike.

Poudaril bi, da je ravno v tem trenutku, ko obravnavamo koncept ustanovitve Evropske službe za zunanje delovanje in njenega upravljanja v prihodnje, izredno pomembno, da ta služba temelji na kar se da racionalni osnovi že od samega začetka. To pa pomeni, da služi prvotnim ciljem Evropske unije in njenim prizadevanjem, da okrepi svojo vlogo v svetu.

Kot lahko danes vidimo, to ni preprosta ali lahka naloga. Pri razvijanju koncepta službe že vidimo, da si tradicionalno nasprotujoči si interesi različnih evropskih ustanov in njihovih posameznih delov že prihajajo navzkriž, včasih tudi med skupinami in posamezniki znotraj njih. K temu lahko dodamo še nacionalne interese posameznih držav članic. V teh razmerah je nujno, da so vsi akterji in sodelujoči v tem procesu odgovorni, širokih nazorov in objektivni, da se lahko dvignejo nad svoj lasten ego in imajo pred očmi zgolj skupni cilj: ustanovitev diplomatske službe, ki bo delovala kot homogen element in bo služila izključno potrebam Evropske unije in njenih držav članic. Imamo zelo pomembno vodilno vlogo – vašo, baronica Ashton. Bilo bi napak, če bi posebni interesi in želja po uveljavljanju lastnega mnenja na račun drugih in za vsako ceno, samo zaradi dokazovanja lastne pomembnosti in položaja, premagali potrebo po širši perspektivi. Izid teh prizadevanj bo pričal o tem, ali si resnično želimo močnejšo Evropsko unijo ali pa gre samo za novo prikazovanje in tekmovanje, čigav položaj v strukturi Evropske unije je najmočnejši.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, gospa visoka predstavnica/podpredsednica, izpostavil bi dejstvo, da razpravljamo o treh odličnih dokumentih, ki jih je pripravil Parlament: gre za ambiciozne dokumente, ki izražajo jasna stališča, ponujajo jasne izbire in so prejeli široko soglasje med skupinami v Parlamentu, ki jim je mar za Evropo in njeno prihodnost. To je pomembno dejstvo, ki kaže voljo in sposobnost Parlamenta, da se ponudi kot kandidat za osrednjo vlogo v SZVP/SVOP na podlagi tako imenovane dinamične obravnave Lizbonske pogodbe.

To vlogo nameravamo opravljati v procesu ustanovitve Evropske službe za zunanje delovanje, ne samo za zagotavljanje posebnih pravic Parlamenta, ampak tudi da pripomoremo k temu, da je ta služba sposobna

zagotoviti, da je zunanje delovanje EU dosledno in učinkovito, obenem pa krepí in postopoma širi metodo Skupnosti.

V zvezi s poročilom gospoda Danjeana pa bi želel poudariti, da je koncept strateške avtonomije predstavljen v okviru večstranskega pristopa in da je to pogoj za krepitev strateškega partnerstva z Združenimi državami. Prav tako bi želel izpostaviti dejstvo, da Parlament soglasno zahteva operativni center, in veselim se, da ste, visoka predstavnica, izjavili, da ste pripravljeni izčrpejše razpravljati o tej ideji.

Kar zadeva resolucijo o neširjenju, bi želel poudariti, kako pomembno je, da si zamislimo svet brez jedrskega orožja, da imamo jasno predstavo, da je taktično jedrsko orožje že preživeta stvar, in da cenimo stališča, ki so jih nedavno sprejele evropske vlade na tem področju. Sporočilo Parlamenta je torej jasno, realistično in ambiciozno, upamo pa, da ga bo visoka predstavnica lahko razumela in podprla.

Tunne Kelam (PPE). – Gospod predsednik, naj čestitam kolegoma Albertiniju in Danjeanu za njuni celoviti in ustvarjalni poročili o zunanjih in varnostni politiki.

EU bo slej ko prej svetovni akter, kot ste rekli, visoka predstavnica, vendar pa bo s sedmimi odstotki svetovnega prebivalstva in eno petino BDP to mogoče le na osnovi okrepljenega čezatlantskega sodelovanja, ki temelji na skupnih vrednotah.

Sprva mora EU pokazati odločnost, da bo pripravila koherentne strategije na petih ključnih področjih: skupne strategije za Kitajsko, Rusijo, mir na Bližnjem vzhodu, za Afganistan in varnost oskrbe z energijo.

Še vedno je velika ovira pri naši verodostojnosti in učinkovitosti v svetu ta, da pogosto nismo uspeli zavzeti enotnega stališča na teh področjih. Glaven izziv za vas bo v praksi izvesti vašo čudovito izjavo o pripravi enotne politične strategije in prevzemanju kolektivne odgovornosti.

Pozdravljam odstavek 10 v poročilu kolega Danjeana, ki Svet in Komisijo poziva, naj analizirata kibernetika tveganja in uskladiata učinkovit odgovor za tovrstne izzive na podlagi najboljših praks. Kibernetika vojna ni izziv prihodnosti: postala je že vsakdanja praksa. Zato je takojšnja naloga EU, da se posveti evropski strategiji za kibernetično varnost.

Nazadnje pa še o Evropski službi za zunanje delovanje: menim, da bi ustanovitev ESZD morala temeljiti na poštenem geografskem ravnesju in enakih možnostih za predstavnike vseh držav članic, novih in starih, z uporabo sistema kvot. Samo tako bomo zagotovili učinkovitost in preglednost ter nenazadnje verodostojnost nove diplomatske službe.

Vso srečo, visoka predstavnica, in hvala.

Richard Howitt (S&D). – Gospod predsednik, visoka predstavnica Ashton nas je davi prosila, da spremenimo svojo miselno naravnost, da premagamo odpor do institucionalne spremembe in se izognemo ozkemu zagovarjanju nacionalnih interesov. Če Parlament misli to, kar govori o SZVP, moramo poslati jasno sporočilo, da bomo podprli močno, celovito in vključujočo Evropsko službo za zunanje delovanje ter, v skladu s svojimi posebnimi pravicami, ne bomo sodelovali v nobenih prikritih interesih, katerih namen bi bil omejiti pristojnost in s tem tudi učinkovitost te službe.

To pomeni imenovanja izključno na podlagi zaslug, imenovanja iz zunanjih ministrstev držav članic že od prvega dne in iz vse Evropske unije; to pomeni vključevanje strateškega svetovanja pri vprašanjih, kot sta oskrba z energijo in okoljska politika; to pomeni organizacijske strukture, ki odražajo globalno udejstvovanje in dajejo ustrezno težo Afriki in čezatlantskim odnosom ter Aziji, Latinski Ameriki in našim sosedam; to pomeni zadostna finančna sredstva ne le za hiter odgovor ali humanitarni odziv, ampak za vlaganje denarja v nove politične prednostne naloge; to pomeni podpreti odločitev Cathy Ashton, da „odzivu ob nesrečah“ daje prednost pred „turizmom na območja nesreče“ in da predstavi glavno usmeritev finančnega načrtovanja; to tudi pomeni, da Parlament podpira nove dogovore z nadomeščanjem, ki odražajo mednarodne prakse in se ne oklepajo starih pravil.

Nazadnje pa z veseljem ugotavljam, da je sedež Komisije to jutro prazen, in vsem tistim, ki ste se zavzemali za Lizbonsko pogodbo, pravim, da ne bi smeli omejevati njihove ali naše podpore njenemu celovitemu izvajanju.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Gospod predsednik, zunanja politika Unije stopa v novo fazo, kot sta že davi dejala baronica Ashton in gospod Albertini.

Člen 21 Pogodbe opredeljuje objektivna načela. Pogodba je uvedla tudi nove funkcije, in sicer visokega predstavnika, podpredsednika Komisije, stalnega predsednika Evropskega sveta, Evropsko službo za zunanje delovanje in novo varnostno in obrambno politiko, o kateri poroča moj kolega gospod Danjean itd.

S temi novostmi želimo zagotoviti precej večji vpliv Evropske unije v svetu, in menim, da so srečanja na vrhu s tretjimi državami idealno sredstvo za doseg tega. Evropska unija nima veliko srečanj na vrhu s posameznimi državami, zato jim moramo posvetiti pozornost.

Srečanje na vrhu z Marokom, ki je potekalo prejšnji teden, je bilo prvo tovrstno srečanje z arabsko državo in je simbolično pomenilo tudi to, da je Maroko v naši očeh napredoval. Želel bi si, da bi bili prisotni tudi vi, baronica Ashton. Prav tako obžalujem, da maroški kralj ni bil prisoten. Njegova odsotnost je pomenila, da je srečanje na vrhu, ki bi moralo biti zgodovinsko, izgubilo politični vpliv, pomen in veljavo.

Upam, da bo srečanje na vrhu Unije za Sredozemlje v Barceloni uspešno z vidika prisotnih delegacij.

Obžalujem tudi dejstvo, da načrtovanega spomladanskega srečanja na vrhu s predsednikom Obamo ne bo. Kot navaja Albertinijevo poročilo, Lizbonska pogodba postavlja temelje za krepitev naših mehanizmov za dialog z Združenimi državami. Ta tematika in tudi druge bi se lahko obravnavale na srečanju.

Evropska unija in Združene države ne bi smele zamuditi priložnosti, da na visoki ravni obravnavajo dvostranske zadeve, konflikte in svetovne izzive, ki se trenutno pojavljajo na dnevnem redu sveta. Bilo bi paradoksalno – in s tem tudi zaključujem svoj govor –, če bi sedaj, ko imamo Lizbonsko pogodbo, tvegali, da postanemo nepomembni na tem svetu, ki ga nekateri imenujejo „pozahodni“ ali „poameriški“.

Libor Rouček (S&D). – (CS) Gospa visoka predstavnica, gospe in gospodje, v svojem govoru bi želel izpostaviti potrebo po partnerstvu z Rusijo. Države članice EU in Rusija se soočajo z velikim številom skupnih izzivov in groženj. Naj omenim samo boj proti terorizmu, širjenje orožja za množično uničevanje, regionalne konflikte na Bližnjem vzhodu in v Afganistanu, podnebne spremembe, varnost oskrbe z energijo, vključno z jedrsko, in tako naprej. Niti Evropska unija niti Rusija ne moreta teh problemov rešiti sami. Sodelovanje je potrebno in bi moralo služiti kot osnova za nov celovit sporazum med EU in Rusijo.

Zato bi pozval visoko predstavnico, da uporabi svoja nova pooblastila in pospeši pogajanja z Rusijo. Prav tako vas prosim, baronica Ashton, da uporabite svoja nova pooblastila in učinkoviteje uskladite stališča posameznih držav članic ter posameznih strani v naši skupni zunanji in varnostni politiki, kajti to je edini način, da zagotovimo enoten pristop in spodbujamo vrednote, kot so človekove pravice, demokracija, pravna država, enakopravnost in pravičnost v medsebojnih odnosih.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – Gospod predsednik, pozdravljam in podpiram obe poročili ter obema poročevalcema čestitam zanju.

Imam dve točki. Prva zadeva poročilo gospoda Danjeana, kjer bi želela izpostaviti nekaj, kar je bilo deležno velikega neodobranja v številnih državah članicah EU. Govorim o ekskluzivnih pogovorih med Parizom in Moskvo o morebitni prodaji štirih bojnih ladij razreda *mistral* Rusiji.

Bojne ladje *mistral* imajo neizpodbitno napadalno funkcijo in zelo zaskrbljujoče je, da se nekatere države članice EU dogovarjajo o prodaji orožja tretjim državam, kar ima lahko zelo negativne posledice za varnost drugih držav članic ali sosednjih držav EU.

Lizbonska pogodba navaja skupne obrambne težnje in vključuje določilo o solidarnosti na področju varnosti in obrambe. Torej, kaj menite, k čemu bi si morali prizadevati Parlament in druge institucije EU? K skupnim pravilom glede prodaje orožja iz držav članic EU v tretje države, ki bi veljala za vso EU.

V zvezi s poročilom gospoda Albertinija pa želim poudariti pomen stabilnosti in varnosti v vzhodni Aziji. Pozdravljamo prizadevanja tako Tajpeja kot Pekinga za izboljšanje meddržavnih odnosov, dialoga in praktičnega sodelovanja. V teh okoliščinah bi morala EU močno podpreti sodelovanje Tajvana v Mednarodni organizaciji civilnega letalstva in v Okvirni konvenciji Združenih narodov o podnebnih spremembah, saj je sodelovanje Tajvana v teh organizacijah pomembno za EU in svetovne interese.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Spoštovana gospa evropska zunanja ministrica, močno se strinjam z vami, da je boljša in bolj kredibilna evropska zunanja politika vaš ključni cilj. Da je večja stabilnost in varnost v naši soseski, torej na Balkanu, vaš ključni cilj.

Tukaj si res ne moremo privoščiti, da bi nam spodletelo. Zato vam predlagam, da se osebno angažirate v dveh zadevah: pri nujno potrebnih rešitvi zadeve med Grčijo in Makedonijo, ki bo končno omogočila naši

članici Grčiji, da svobodno zadiha proti severu, in drugič, pri prizadevanjih, da se Srbija, v umetni dilemi med Evropsko unijo in Kosovom, odloči za Evropsko unijo, torej da se ne samoizolira. In morda bi bilo dobro jih večkrat spomniti, naše prijatelje v Srbiji, na edino realno dejstvo, da bosta Srbija in Kosovo spet skupaj, enkrat ko bosta oba člana Evropske unije.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Gospod predsednik, gospa podpredsednica, danes sedite na drugi strani. Če se boste vsak mesec presedli, tudi prav.

S tem ko se ta razprava približuje koncu, se je razjasnilo veliko prvotnih ocen. Želimo, da ste za krmilom Evropske službe za zunanje delovanje, v kateri – kot je že prej povedal kolega poslanec – imate istočasno dve funkciji. Ti dve funkciji naj bi bili sicer edino podvajanje – vendar pa si ne želimo podvajanja v strukturah. Ohranitev metode Skupnosti je treba obdržati, in to ne samo v zvezi s proračunom in nadzorom Evropskega parlamenta. Naj se o tem jasno izrazim: nova služba ne sme biti izključno igrača zunanjih ministrov, ki so užaljeni, da ne bodo več vključeni v Evropski svet. Enako velja za zaposlovanje osebja in imenovanje ljudi na pomembne položaje v tej službi.

Kar zadeva poročilo gospoda Danjeana, pa bi želel izraziti svojo polno podporo stališču poročevalca. V zvezi s stalnim operativnim centrom sem opazil, enako kot gospod Van Orden, da je baronica Ashton pri tem vprašanju stopila korak naprej, odkar je bila zaslišana, in reči moram, da je to po mojem mnenju korak v pravo smer. Od zavrnitve ste sedaj prišli že na poskusno obdobje. Še vedno verjamem, da če želimo na popolnoma integriran način usklajevati načrtovanje civilnih in vojaških misij v Evropski službi za zunanje delovanje, potem je smiselno, da to službo vodimo iz lastnega operativnega centra.

V zvezi s predlogom Skupine Zelenih/Evropske svobodne zveze, da se ustanovi generalni direktorat za zagotavljanje miru, bi dejal, da nasprotno od mojih kolegov, ki sedijo na skrajnem levem koncu te dvorane, verjamem, da je celoten projekt EU, zlasti pa naša zunanja politika, edinstven projekt za zagotavljanje miru. Ravno zaradi tega pa nisem prepričan, da bi ga morali omejiti na en sam oddelek.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Gospod predsednik, verjamemo, da nove institucije potrebujejo nekaj časa, da se uveljavijo, vendar pa tudi verjamemo, da jih ne bi smeli izpustiti izpred oči. Ni pomembno, da je visoka predstavnica prisotna, kjer koli je posredi evropska zunanja politika, kot nekateri zahtevajo. Pomembno je, da je Evropska unija prisotna na mednarodnem prizorišču in da je sposobna zagovarjati svoja stališča. O tem govorita poročili, o katerih danes razpravljamo.

Zagovarjamo torej široko politiko Evropske unije o sodelovanju z vsemi državami, s katerimi imamo interese, zlasti glede človekovih pravic, od Belorusije do Kube. To politiko bi morali imeti za vse države, v katerih imamo interes v zvezi s človekovimi pravicami, varnostjo in svetovnimi izzivi, kajti Evropska unija lahko prinese spremembo, kot smo dokazali s skupnim stališčem večine držav članic v času španskega predsedstva na Svetu za človekove pravice v Ženevi in kar moramo doseči še na Bližnjem vzhodu in na Kubi. To je proaktiven in reformističen korak naprej v smislu zunanjega delovanja Evropske unije. Želimo močno, pristno Evropsko službo za zunanje delovanje, ki podpira delo visoke predstavnice in se tudi odziva na prizadevanja Parlamenta.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Gospod predsednik, gospa Ashton, naj izrazim svoje zadovoljstvo nad dejstvom, da lahko danes z vami razpravljamo o skupni zunanji in varnostni politiki ter o skupni varnostni in obrambni politiki. Kljub več nasprotujočim mnenjem bi želel reči, da sem prepričan, da vam večina Parlamenta želi vse dobro in želi, da bi pripravili skupno zunanjo in varnostno politiko ter profesionalno Evropsko službo za zunanje delovanje, v kateri boste lahko uporabili najboljše diplomate iz vseh držav članic Evropske unije.

Naša današnja razprava o skupni varnostni in obrambni politiki temelji na odličnem poročilu mojega nadrejenega v Pododboru za varnost in obrambo, gospoda Danjeana. Unija mora seveda pripraviti okvir skupne varnostne in obrambne politike. Pred nami je veliko izzivov, in to niso samo konflikti, ampak tudi naravne nesreče, teroristične grožnje in tako naprej. Zato moramo okrepiti svoje operativne zmožnosti. Unija mora poskrbeti za svojo lastno varnost, mora pa se tudi dejavno soočati s svetovnimi izzivi. Tega ne moremo storiti brez dobrega sodelovanja z našimi zavezniki na drugi strani Atlantika. Menim, da ne zgolj zaradi tega, ker so države članice EU članice Nata, ampak tudi zaradi teh izzivov dejansko vsakdo pričakuje, da boste uspeli vzpostaviti dober dialog in zgraditi koherentno sodelovanje med Evropsko unijo in Natom.

Baronica Ashton, naj zaključim s kančkom humorja: upam, da ste svojo telefonsko številko dali ne samo Henryju Kissingerju, ampak tudi Hillary Clinton.

Proinsias De Rossa (S&D). – Gospod predsednik, podpredsednici Ashton bi se rad zahvalil za govor z vizijo in vsebino.

Težava, ki jo imajo nekateri z vami, podpredsednica Ashton, je v tem, da niste mačističen general ali ozkogledi nacionalist. Zlasti pozdravljam vaš poudarek na pravni državi med državami in vas odločno pozivam, da zahtevate enako tudi na Bližnjem vzhodu. Prav tako vašo zavezanost pomembnemu načelu skupnega dobrega v primerjavi z zanemarljivo izgubo v državah članicah.

Bližnji vzhod je morda najbolj nestabilna regija in tam se morda sedaj lahko razmere močno razplamtijo. Tesno morate sodelovati z Združenimi državami in vztrajati, da je izjava Sveta z dne 8. decembra glavni okvir za napredek na tem področju.

Nazadnje pa vam toplo priporočam, da podprete zamisel o politiki, ki predvideva Bližnji vzhod kot območje brez jedrskega orožja.

Andrej Kovačev (PPE). – (BG) Menim, da sta poročili gospoda Danjeana in gospoda Albertinija korak bliže k tako nujni skupni viziji za Evropsko unijo kot svetovno silo pri ohranjanju miru in varnosti, in za to jima čestitam.

Vse nižji proračuni za obrambo in sedanja gospodarska kriza nam jasno kažejo, da moramo – če želimo, da Evropa govori soglasno v svetu in pošilja močna sporočila, s katerimi zahteva spoštovanje – razpoložljive vire uporabljati preudarnejše in učinkoviteje.

Vloga Evropske agencije za obrambo, ki jo je okrepila Lizbonska pogodba, je ključnega pomena pri maksimiranju našega potenciala s kolektivno nabavo, združevanjem virov in skupnim usposabljanjem. Medsebojno vplivanje civilnih in vojaških vidikov skupne zunanje in varnostne politike je treba uporabiti za izboljšanje sposobnosti in učinkovitosti Unije.

Pričakujem, da bom gospo Ashton, ki je na čelu Evropske agencije za obrambo in visoka predstavnica, videl v dejavni vlogi v tej smeri. Nazadnje, gospa Ashton, pa vam želim veliko uspeha pri ustanavljanju skupne službe za zunanje delovanje. Pričakujem, da se bo pri zaposlovanju kadrov v tej službi upoštevalo načelo geografskega ravnovesja, da lahko služba resnično predstavlja celotno Evropsko unijo. Evropa potrebuje vaš uspeh.

Ágnes Hankiss (PPE). – (HU) Gospe in gospodje, najprej bi želela čestitati gospodu Arnaudju Danjeanu za njegovo poročilo, ki je celovito in obenem dobro premišljeno glede vsakega posamičnega vprašanja; sama pa bi želela govoriti samo o eni točki. Veliko je držav med članicami EU, vključno z mojo domovino Madžarsko, ki bi kot polnopravne in enakovredne članice želele igrati dejavno vlogo v sodelovanju na področju evropske varnostne in obrambne politike. Istočasno pa jim iz dobro znanih zgodovinskih razlogov niti njihovi materialni viri niti sposobnosti ali celo znanje zaenkrat ne omogočajo, da bi bile enakovredne največjim državam. Zato sem glasovala za tiste predlagane spremembe, ki skušajo omogočiti tovrstno sodelovanje in dohajanje. Po eni strani to zadeva trajno strukturno sodelovanje, ki bi bilo lahko zasnovano tako, da se ne spremeni v elitni klub za najmočnejše in največje države članice ali, z drugimi besedami, da ne postavlja vsem sodelujočim enotnih in enakih zahtev, kajti v tem primeru bodo nekatere države izpadle, ampak da manjšim državam omogoči, da sodelujejo v skladu s svojimi posebnimi zmožnostmi. Po drugi strani pa v zvezi s tem ni treba razvijati mrež za usposabljanje. Rada bi se zahvalila predsedniku za vključitev teh točk v poročilo.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Spoštovani predsedujoči, spoštovana gospa baronesa, danes bi se rad zahvalil obema kolegom, ki sta tako briljantno vodila razpravo, ki je pripeljala do tega dokumenta oziroma do obeh dokumentov gospoda Albertinija in gospoda Danjeana.

Rekel bi, da sta dokumenta sprejeta v pravem času, na začetku mandata, da smo na nek kompleksen način pokazali, kaj želimo v zunanji politiki v Evropski uniji. Gospa baronesa, vi ste to priložnost dobro izkoristili, da ste ta dva zelo konkretna dokumenta transponirali nekako v svojo vizijo sveta, in jaz vam štejem to v dobro. Seveda ne bom vam vedno štel v dobro, če se ne boste opredeljevali o konkretnih problemih, dilemah in krizah. Danes vam štejem posebej v dobro to, da ste omenili, in to kritično, početje izraelske vlade v zvezi z gradnjo ilegalnih naselbin.

Na koncu bi rekel še samo to: mislim, da bomo morali ob prihodnjih priložnostih nekaj pozornosti več posvetiti našemu staremu in zanesljivemu partnerju Japonski in ne biti toliko fascinirani s Kitajsko in drugimi hitro rastočimi državami.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Gospod predsednik, gospa Ashton, verjetno govorim v imenu vseh prisotnih v tej dvorani, če rečem, da je zunanja politika med najpomembnejšimi izzivi Evropske unije, in upamo, da bo pod vašim vodstvom, gospa Ashton, Evropska unija resnična snovalka zunanje politike na svetovni ravni.

Osredotočil se bom na dve področji. Prvo so politične razmere na Bližnjem vzhodu. Od vas pričakujemo jasno stališče o strategiji v zvezi z bojem proti terorizmu. V glavnem pričakujemo, da bodo razmere, zlasti v Afganistanu, postale takšne, da se bo mogoče od tam umakniti. Tu bi želel predlagati, da se uporabijo vsa sredstva, vključno s civilnimi operacijami, v prizadevanjih za modernizacijo države, ki je danes, po 30 letih neprekinjene vojne, uničena. Tudi sam menim, da je politično sodelovanje pri ponovni izgradnji Afganistana ključnega pomena pri stabilizaciji države. Drugo področje je Iran, ki danes igra glavno vlogo v zunanji politiki v regiji. Menim, da je odločilnega pomena, da se začnemo boriti proti širjenju jedrskega orožja, kar je tudi vaša naloga. Želimo vam veliko uspeha pri tem in verjamemo, da boste uspeli dobro usklajevati svoje delo z ameriško politiko.

Menim, da so politične razmere v Afganistanu, Pakistanu, Indiji in Iranu ključnega pomena za svetovno varnostno politiko. Zato je, gospa Ashton, vaša vloga v tem neprecenljiva.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Gospod predsednik, baronica Ashton, operacijo Atalanta v Afriškem rogu proti piratstvu ste opisali kot uspešno.

Vendar pa se je prejšnji teden zgodil hud piratski napad na baskovske, španske in francoske ribiške ladje, ki je te prisilil, da so zapustile območje in se umaknile na kraje, kjer so bile na varnem, vendar pa tam ni rib, da ne govorimo o več sto ljudeh, ki so še vedno talci na različnih ladjah.

Zahtevam, da uporabite resolucijo, ki jo je Parlament sprejel decembra za to operacijo za zaščito ribiških ladij in za razširitev te zaščite. Prav tako pozivam, da se ponovno preučijo strategije in nujno preverijo metode, ki so bile uporabljene v tej operaciji v Indijskem oceanu, ter tudi ocenijo tamkajšnje razmere.

Struan Stevenson (ECR). – Gospod predsednik, 58 ljudi je izgubilo življenje v nedeljo, ker so poskušali uveljaviti svojo volilno pravico na iraških volitvah, 140 pa je bilo huje ranjenih. Vseeno pa nasilje, ustrahovanje, grožnje z napadi in izsiljevanje niso zaustavili milijonov pogumnih Iračanov, ki so šli na volišča.

Bilo je že več poskusov manipuliranja in izkrivljanja izida volitev. Prepoved kandidature več kot 500 posvetnim nesektaškim kandidatom s strani lažne Komisije za pravosodje in odgovornost, več bombnih napadov na volilni dan in grozljiva zamuda pri objavi rezultatov so vsi skrb vzbujajoči znaki umazanih prevar.

Zlovešče vmešavanje Irana je bilo čutiti ves čas volitev in danes mu moramo poslati odločno opozorilo: ne poskušajte imenovati marionetnega predsednika vlade v Iraku, ne poskušajte opehariti iraškega ljudstva njegovih demokratičnih pravic in ne potisnite Iraka nazaj v sektaško zmešnjavo, kajti Zahod vas opazuje in ste pod drobnogledom.

Andrew Henry William Brons (NI). – Gospod predsednik, vloga baronice Ashton je opredeljena v členu 18 Pogodbe o Evropski uniji kot sodelovanje pri razvoju skupne zunanje in varnostne politike na podlagi podelitve mandata Sveta, ki je seveda sestavljen iz predstavnikov nacionalnih držav. Vendar pa isti člen navaja, da mora biti tudi podpredsednica Komisije, v okviru katere deluje. Poleg tega razumem, da bodo pri imenovanju kadrov v Evropsko službo za zunanje delovanje imeli nekdanji kadri Komisije prednost pred diplomati in osebjem zunanjih ministrstev.

Baronica Ashton, jasno je, da je bila vaša vloga oblikovana tako, da nenehno ovira vplivanje držav članic na zunanjo politiko, ne samo individualno, ampak tudi kolektivno v Svetu. Vi in vaši nasledniki boste dobili mandat Sveta samo na papirju. Resnična gonilna sila zunanje politike EU bo Komisija; države članice in Svet bodo ves čas odrinjeni na rob.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Koherentna in učinkovita politika je glavno sporočilo poročila gospoda Albertinija. Čestitam mu za to poročilo, ravno tako gospodu Danjeanu.

Želel bi poudariti, da gre pri opravljanju tega dela tudi za osebni vidik. V tem poročilu se pojavi Evropska služba za zunanje delovanje in kljub temu, da zadeva leto 2008 – škoda, da ni že leto 2009 –, je tu neke vrste znamenje, ki služi kot merilo, kako dejansko opravljamo delo, ki sedaj spada v okvir službe, na čelu katere je gospa Ashton. Po mojem mnenju so tu izjemno pomembni tako geografsko ravnotežje, ki ga zahtevamo, kot tudi vloga Evropskega parlamenta in nacionalnih parlamentov v tem procesu. V tej dvorani bomo ves čas podrobno ocenjevali jasna merila zaposlovanja in vlogo Evropskega parlamenta v razvoju službe.

Pozivamo, da je ta postopek jasen in preprost, da bo razumljiv tudi nam, predstavnikom posameznih volivcev, ki konec koncev tvorijo Evropsko unijo.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Iskrene čestitke obema poročevalcema, tako gospodu Albertiniju kot tudi gospodu Danjeanu.

Rad bi vas spomnil na tragični dogodek, ki se je zgodil pred sedmimi leti, 12. marca, v Beogradu. Takrat so ubili srbskega predsednika vlade Zorana Đinđića. Ubili so ga zato, da bi zaustavili normalizacijo, demokratizacijo in evropeizacijo Srbije. Niso je ustavili, so jo pa upočasnili. Ta dogodek je negativno vplival tudi na sosednje države in na celotno regijo.

Gospa Ashton, prosim vas, da pomagate in spodbujate proevropske sile povsod v naši neposredni sosesčini. Nastopati morate pravočasno in preventivno. Odločili ste se, da prevzamete novo inštitucijo in novo funkcijo, pravzaprav dve vlogi, kar dve inštituciji, in postajate tako rekoč dvojna ikona. Za vas in za nas ni poti nazaj. Za vas je samo pot naprej, zato vas prosim, da upravičite zaupanje, ki smo vam ga dali.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Gospod predsednik, celovita poročila običajno zahtevajo različne ocene, in to drži tudi v tem primeru. Zato sem za skupno zunanjo in varnostno politiko, ki se ukvarja z nezakonitim priseljevanjem, goljufijami z vizumi, kriminalnim turizmom in lažnimi prošnjami za azil. Prav tako sem za skupno zunanjo in varnostno politiko, ki se ukvarja z zaščito meja schengenskega območja in se odločno zagriže v boj proti organiziranemu kriminalu. Vendar pa nasprotujem in sem kritičen do skupne zunanje in varnostne politike, ki je zasnovana tako, da Evropski uniji daje dejavno vlogo v vojaških zadevah, kjer delujejo že Združeni narodi in Nato. To podvajanje je treba zavrnilo – in seveda tu govorim s posebnega položaja predstavnika nevtralne države. Prav tako zavračam odpravo vizumske obveznosti, to nepremišljeno odpravo zahteve za balkanske države, kajti že po nekaj mesecih se je okrog 150 000 Makedoncev odpravilo v osrednjo Evropo in dve tretjini sta že izginili v ilegalo.

To zagotovo ni način zagotavljanja varnosti evropskih državljanov – nikakor ne pripomore k varnosti in seveda ne povečuje želje naših državljanov po še več Evrope.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Skrbi me, da prejšnje konference na področju neširjenja jedrskega orožja niso dale otipljivih rezultatov. Takšno orožje in tehnologije se širijo. Vse večje je tveganje, da bi jedrska tehnologija pristala v rokah kriminalnih in terorističnih organizacij.

Unija naj bi na tem področju delovala skupaj in zavzela stališče kot svetovni akter, da bi se okrepili vsi trije stebri Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja in bi dosegli enotno uporabo in izvajanje pravil in instrumentov neširjenja. Menim, da je treba vprašanje neširjenja jedrskega orožja vključiti med prednostne naloge Evropske unije in začeti s konstruktivnim dialogom z vsemi jedrskimi silami in ne le ZDA in Rusijo. Število držav, ki imajo jedrsko orožje, ne obsega le pet članic Varnostnega sveta Združenih narodov. Unija naj bi si zato v interesu svetovne varnosti politično in diplomatsko prizadevala, da bi države, kot so Izrael, Indija, Pakistan in Severna Koreja, podpisale Pogodbo o neširjenju jedrskega orožja.

Catherine Ashton, podpredsednica Komisije in visoka predstavnica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko. – Gospod predsednik, najprej bi se želela zahvaliti za vse prispevke in povedati, da je bila to pomembna in dragocena razprava o naši strateški usmeritvi.

Na začetku bi želela reči, da se popolnoma strinjam z vsemi spoštovanimi poslanci, ki so govorili o vrednosti in pomenu parlamentarnega nadzora in vlogi parlamenta ne le v zvezi z nadzorom, ampak tudi glede strokovnega znanja, za katerega vem, da je tu zbrano. Zato se nameravam obračati na to strokovno znanje in upam, da bo kar največ priložnosti, kjer bomo lahko razpravljali o številnih, če ne celo vseh pomembnih vprašanjih, ki so bila danes izpostavljena.

Zdaj bom razmeroma kratka, vendar bom poskusila spregovoriti o nekaterih ključnih področjih, glede katerih menim, da spoštovane poslance najbolj skrbijo. Najprej bom povedala, da nisem rekla „ne“ poročilu gospoda Barnierja. Kar sem rekla, je, da bi si na podlagi spoznanj v zvezi s Haitijem in zdaj podporo, ki jo nudimo Čilu, želeli preučiti, koliko več bi lahko naredili, kako bi lahko učinkoviteje delovali, kaj naj bi imeli v stanju pripravljenosti in ali naj bi imeli kaj v stanju pripravljenosti. To od nas zahteva, da strateško razmislimo, kaj naj bi storili, in Barnierjevo poročilo zagotavlja okvir, ki nam to omogoča. Michelu sem zelo hvaležna za prispevek – to je ozadje.

Glede Pogodbe o neširjenju jedrskega orožja pa: številni poslanci so izpostavili pomen konference, ki bo potekala maja, in z vsemi se strinjam. Pomembno je, da nadaljujemo glede na priložnosti, ki se nam bodo ponudile maja.

Prav tako se strinjam, da se varnost začne s trdnimi političnimi odnosi. Svoj pristop moramo dosledno preverjati v širšem okviru, kajti gre za razvijanje trdnih političnih odnosov za spodbujanje varnosti ne le zase, ampak tudi za tretje države, države, s katerimi si prizadevamo imeti takšen odnos ali s katerimi imamo dialog zaradi svojih pomislekov.

Številni cenjeni poslanci so precej upravičeno izpostavili pomen Balkana. Med svojimi prednostnimi nalogami sem navedla, da je to neverjetno pomembno področje dela. Pomembno je, da v obdobju priprav na volitve v Bosni poudarjamo pomen Evropske unije in poskrbimo, da bodo nacionalni politiki ljudem opisali pot, na katero se nameravajo podati, da bi se približali Uniji in na koncu postali del Evrope.

Strinjam se glede pomena Valentina Inzka in dela, ki ga opravlja v uradu visoke predstavnice. Skupaj delava na oblikovanju strateškega pristopa – spet je to prihodnost, ki močno presega volitve in nas povezuje s tem, kaj moramo za ohranitev varnosti storiti v prihajajočih mesecih in letih. Razumem pomen stabilnosti: ne le, da jo je tam treba zagotoviti, ampak jo je treba tudi ohraniti. V regiji obstaja zaskrbljenost, da nas vidijo, kot da napredujemo, tu in tam pa imam občutek, da smo nekoliko obtičali glede tega, kaj je naša naslednja naloga. Nadaljevati moramo.

To še zlasti drži, kot so rekli številni poslanci, na Kosovu, kjer sem se srečala z vlado. Pogovarjala sem se z vlado in še zlasti predsednikom vlade, da smo obravnavali, kaj naj bi z njimi storili v prihodnje. Potem je tu Srbija, ki si zelo močno prizadeva postati del Evropske unije. Ko sem se srečala s predsednikom Tadićem in člani vlade, je bilo tudi tam zelo jasno, da je to nekaj, kar vidijo kot svojo prihodnost, in tudi oni razumejo vprašanja, ki nas na tej poti skrbijo.

Kar zadeva razpravo o Kubi, bi bila tam. Vendar je preprosto prišlo do nesoglasja. Gre za sestanek predsednikov Sveta, kjer bomo razpravljali o Službi za zunanje politično delovanje in ne morem naenkrat biti na dveh krajih. Tako je glede časovne usklajenosti odločil Evropski parlament. Jaz moram ubogati in temu prisostvovati. Vendar mislim, da je Kuba zelo pomembno vprašanje in prav nič ne dvomim, da se bomo k tej tematiki še vrnili.

Glede posebnega oddelka za zagotavljanje miru pa menim, da mora to biti del vsega, kar počnemo, zato sem vedno napeta, ko skušamo nekaj izločiti, kot da bi to bilo ločeno od vsega, kar počnemo. Če si pogledate, kako bo delovala Služba za zunanje politično delovanje, je to neke vrste krovna organizacija, ki jasno prevzema odgovornosti po pogodbi, vendar je hkrati tudi vaš pomočnik in pomočnik Komisije.

Ko se Komisija loteva trgovine, podnebnih sprememb, energetske varnosti po svetu, je Služba za zunanje politično delovanje lahko njeno orodje, ki neposredno poveže delo Komisije s tem, kar se dogaja na terenu. Vse to pa je, bi rekla, za varnejši in stabilnejši svet. Zato menim, da gre predvsem za to, kako vgradimo zamisel, da je naš namen podpreti prizadevanja za zagotovitev miru in ohranjanje miru.

Glede Atalante: mislim, da je vse povedano zelo pozitivno. To je zelo pomembna misija, vendar je to tudi misija, ki jo je treba povezati z vsem, kar v tej regiji že počnemo. Strinjam se, da je treba razmisliti o ribolovu in njegovi strategiji. To se zelo dobro razume.

Delovne skupine: mislim, da je zelo dobra zamisel, da jih Parlament ima. Menim, da so trenutno visoki uradniki z njimi dobro povezani in s tem moramo nadaljevati.

Glede operativnega štaba: svojega stališča nisem spremenila. To, kar sem rekla januarja, je bilo, da ostajam prepričana. Zdaj to preučujemo, kajti na tem delovnem mestu sem že nekoliko dlje, bolj sem vključena v delo, ki ga opravljamo glede misij v tujini, bodisi na Kosovu bodisi v Bosni bodisi pri razpravljanju o tem, kar počnemo v Atlanti ali o tem, kar smo ravnokar počeli na Haitiju in tako naprej.

V svojem govoru sem povedala, da je treba preučiti, kaj je potrebno, in se potem odločiti, kako to najboljše doseči. Obstajajo različni pogledi, vendar se bodo ti pogledi, v to sem prepričana, zblížali okrog skupne teme in to je tisto, kar naj bi počeli. Gre za to, da smo glede načina delovanja prepričani tako ali drugače.

Glede človekovih pravic: to bi rada opisala kot srebrno nit. Projekcija naših vrednot in človekovih pravic je bistvena pri vsem, kar počnemo v Evropski uniji in širše. Gre za to, kako poskrbimo, da je to nitka, ki se prepleta v vseh naših dejavnostih z vidika podpore delu, ki ga opravljamo po svetu, da spodbujamo vrednote Evropske unije. Zelo previdno želim preučiti, kako to počnemo, zato to ni nekaj, kar samo postane dodatek k dialogu. To postane sestavni del vsega našega početja.

Prav tako se strinjam glede močnega odnosa preko Atlantskega oceana z Združenimi državami Amerika. So naš močan partner glede širokega razpona zadev, zlasti glede obvladovanja krize, in zelo pomembno je,

da na tem gradimo. Prav tako si močno prizadevam graditi na delu, ki ga z ZDA opravljamo na področjih razvoja, še zlasti na primer v Afriki, kjer obstajajo možnosti – kakorkoli že, verjamem –, da lahko storimo še mnogo več, zagotovo v luči mojih izkušenj kot komisarke za trgovino s pomočjo za trgovino.

Prav tako moramo razmisliti o drugih velikih partnerstvih. Z brazilskim zunanjim ministrom se pogovarjava o ponovnem sodelovanju na področju razvoja, kjer nam ekonomija obsega in sposobnost sodelovanja omogočata sprostitev sredstev za določene predele sveta, ki to pomoč res potrebujejo, na mnogo učinkovitejši način.

Strinjam se tudi glede kibernetičnih groženj. To je zelo pomembno vprašanje. In je zdaj tu. To je vprašanje, ki ga bomo morali vedno znova preučevati, kajti grožnje se brez dvoma ves čas spreminjajo.

In še nekaj besed o Službi za zunanje politično delovanje. V Službi za zunanje politično delovanje je treba zastopati geografsko širino Evropske unije. S tem se popolnoma strinjam, vendar bom za izvedbo potrebovala čas. Ena od stvari, ki sem jih povedala vsem zunanjim ministrom in jo zdaj povem Parlamentu, je: Prosim vas, da se uprete skušnjavi in ob prvih štirih ali petih imenovanjih, ki ne bodo iz države članice, ki jo morda najbolj poznate, še ne domnevate, da to pomeni, da tudi v prihodnje ne bo imenovanj iz zadevnih držav članic. Preprosto moramo graditi po fazah. Kot poslanci ne pozabite, da ta trenutno sploh še ne obstaja. Za Službo za zunanje politično delovanje nimam ekipe ali osebja, kajti dokler nimamo pripravljene pravne podlage, nimamo ničesar. Preprosto imamo le to, kar smo imeli prej in to skušamo bolj dosledno združiti.

Imenovala jih bom glede na sposobnosti in primernost in po ničemer drugem. Tu ni nobenih protežirancev. Gre za sposobnosti in primernost. Hočem najbistrejše in najboljše in to sem povedala tudi državam članicam in institucijam. Želim, da bodo delegacije na terenu tvorile okrilje, ki bo lahko podprlo delo Evropske unije v vseh različnih elementih, kot je to predstavljeno tretjim državam, kot to deluje s tretjimi državami.

Bistveno je, da se to doseže, kajti sicer bomo na koncu spet razdeljeni. Vprašanje je, kako to storiti, zato smo trenutno vključeni v dialog s Svetom in Komisijo. Če bi to bilo zelo preprosto, bi to do zdaj že naredili. Poskrbeti moramo le, da to storimo pravilno in učinkovito. To bomo pripravili v naslednjih nekaj tednih.

Glede sredstev se bom zavzemala za prožnost. Trdim, da če je v določeni državi kriza ali če ugotovite, da je treba prenesti sredstva, naj bi se tega lotili, vendar naj bi to obravnavali v okviru parlamentarnega nadzora. Spet pa moramo razmisliti, kako naj bo to uspešno ne le zdaj, ampak v prihodnje.

Zagotovo se moramo izogniti podvajanju, sicer ne bomo pridobili ničesar, razen še več birokracije, kar pa ni tisto, kar hočemo. Poskrbeti moramo, da bo to kohezivna služba, ki bo dobro potekala, delovala kot subjekt znotraj Evropske unije, ki nudi podporo in je deležen podpore drugih institucij. In kot sem rekla, ne smemo pozabiti, da še ne obstaja. Upajmo, da lahko delo opravimo v naslednjih nekaj tednih. Ob podpori Parlamenta sem prepričana, da bomo delo opravili, tako da bomo to lahko uresničili. Položimo lahko temeljne kamne, vendar bo za izgradnjo potreben čas in to je tako pomembno, da upam, da bo vsak spoštovani poslanec to razumel.

Še nekaj končnih pripomb. Glede vrhov: imamo veliko različnih vrhov. Vprašanje, ki se ga moramo vedno zavedati, je njihova vrednost in pomen. Ne morem navesti vseh. Preprosto preveč jih je. Naj omenim le nekatera. Na vrhu v Maroku smo bili dobro zastopani, saj sta bila tam oba predsednika. Resnično verjamem, da če sta tam predsednika Sveta in Komisije, moramo začeti govoriti o močni zastopanosti EU na vrhu. Zame pa ni nujno, da bi vedno bila tam in s tem bi se tudi oni strinjali.

Nazadnje, spoštovani poslanci so govorili o odnosih z državami, kot je Japonska, državami, ki so za nas pomembne v strateškem partnerstvu, kot je Rusija, pomenu in vrednosti Bližnjega vzhoda, kjer bom potovala od nedelje naprej, ter pomenu in vrednosti četverice, kajti potovala bom čez Bližnji vzhod. Mislim, da bom obiskala pet držav in končala v Moskvi na srečanju četverice, da se bomo pogovarjali in razpravljali o tem, kaj storiti v nadaljevanju.

In na koncu, spoštovani poslanci, se vam zahvaljujem, ker ste opazili, da sem na strani Sveta in tam Komisije ni. Zamenjala bom smeri. Dokler bo sedež na sredini, se bom še naprej pomikala. Vaša odgovornost je, da si zapomnite, na kateri strani bi morala biti, ko vstopim.

In na koncu se lahko še enkrat zahvalim gospodu Albertiniju in gospodu Danjeanu za odlični poročili, ki sta mi danes dali priložnost, da sem danes predstavila svoja stališča.

(Aplavz)

Gabriele Albertini, poročevalec. – (IT) Zahvaljujem se kolegom poslancem, mnogim, ki so spregovorili, še zlasti tistim, ki so potrdili ključne dele poročila, pohvalili in podprli njegovo vsebino, pa tudi tistim, ki so izrazili kritiko in so to storili predvsem v želji, da se preseže obžalovanja vredne tragične primere, kjer se je uporabila sila, in se sanja o mirnem svetu. Veliki grški filozof Platon je dejal, da bodo samo mrtvi videli konec vojne. Vendar pa nas stvarnost kljub našemu odporu, da bi se poklonili tej filozofiji, in poskusom to preprečiti, sili v uporabo sile celo na mirovnih misijah.

Visoki predstavnici/podpredsednici Ashton čestitam in se ji zahvaljujem za omembo mojega poročila: vidik, ki mi je pri njenem delu še zlasti všeč, je dvojni značaj, način, kako išče sinergijo med nalogami Sveta in Komisija. Že sama njena fizična lokacija – ki se izmenjuje med klopmi Sveta, tukaj, in Komisijo – ponazarja njeno željo, da bi nosila dva klobuka.

Mislim, da moramo kot Parlament podpreti in spodbuditi takšna sinergijska prizadevanja. Evropska komisija se drži politik razvoja, sosedstva, stabilnosti in spodbujanja človekovih pravic in demokracije, Svet pa prevzema mirovne misije in misije za izvajanje vladavine prava. Ta sklop tematik mora najti svoj končni izraz v evropski diplomatski službi, ki mora biti učinkovita, uspešna in opremljena s potrebnimi veščinami in viri, da bo lahko odigrala svojo vlogo, kot bi jo morala, in da bi to dosegli, bomo trdo delali.

Prav tako se zahvaljujem visoki predstavnici – in o tem bomo še naprej razpravljali 23. aprila –, da se je strinjala, da bo prisotna na obravnavi Odbora za zunanje zadeve glede zunanjepolitične službe, o kateri bomo lahko poglobljeno razpravljali. Danes je začetek našega sodelovanja in nikakor ne konec.

Arnaud Danjean, poročevalec. – (FR) Gospod predsednik, baronica Ashton, gospe in gospodje, hvala za vse govore, ki so ponovno pripomogli k obogatitvi razprave, obogatitvi tega poročila.

Vse tiste, ki so izrazili dvome in včasih sumničili, bi rad opozoril na dejstvo, da lahko to poročilo odpre vrata večji konkurenčnosti, še zlasti z Natom, in celo osamitvi. To vsekakor ne drži; tega nikakor ne verjamem in bi dodal, da se to ne pojavlja v pogodbi, prav nasprotno. Verjamete lahko evropskemu poslancu iz Francije, ki se je neutrudno boril, da je njegova država ponovno vključena v integrirane strukture Nata.

Ko se pogovarjamo o strateški avtonomiji, kakšno zamisel razvijamo in kakšno politiko razvijamo 10 let? Odgovor je sposobnost Evropske unije, da preko civilnih in vojaških misij posreduje na področjih, kjer druge organizacije, vključno z Natom, ne morejo. NATO ni mogel posredovati, da bi ustavil spor v Gruziji, ker tam niso prisotni ZN ali OVSE. NATO v Afriškem rogu ni posredoval nič prej kot mi, da bi ustavili dogodke, ki so ogrožali naše varnostne interese.

Strateška avtonomija pomeni tudi sposobnost posredovati s številnimi instrumenti, ki jih imamo sami: civilnimi in vojaškimi instrumenti, pravnimi instrumenti, finančnimi instrumenti, razvojnimi instrumenti. Evropska unija je za razvoj tega globalnega pristopa na kriznih območjih najprimernejša.

Naša strateška avtonomija se prav tako navezuje na našo sposobnost, kadar je potrebno, da ne posredujemo v enostranskih vojaških akcijah ali – in kot je opozorilo več avstrijskih poslancev –, ker so med nami nevtralne države in ker spoštujemo njihov status.

To je tisto, kar pomeni evropsko obrambo in varnost. To je tisto, kar pomeni strateško avtonomijo, ki jo razvijamo s sredstvi te politike. Nikoli ne pozabimo izvora te evropske varnostne in obrambne politike. Izvira iz tragičnega, krvavega razdora: tistega na Balkanu v devetdesetih letih prejšnjega stoletja, ko se Evropska unija ni znala spopasti z velikim varnostnim izzivom na svoji celine. Tega ne smemo pozabiti. Naši evropski državljani tega niso pozabili in nam ne bi odpustili, če bi opustili ambicijo, da bi Evropa igrala vlogo na mednarodnem odru.

(Aplavz)

Predsednik. – S tem je ta točka končana. Razprava je zaključena. Prejel sem šest predlogov resolucije⁽¹⁾ za zaključek razprave, predloženih v skladu s členom 115(5) Poslovnika.

Glasovanje bo potekalo danes.

Elena Băsescu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Najprej bi rada čestitala gospodu Albertiniju za pripravo tega poročila. Zadovoljna sem, da so bile moje spremembe sprejete. Prejšnji teden je Komisija najavila financiranje 43 velikih projektov na področju energetike, kar je vključevalo štiri romunske projekte. Komisija mora v

⁽¹⁾ Glej zapisnik

prihodnje pripisati ustrezen pomen vseevropskemu naftovodu Constanza – Trst kot tudi razvoju odnosov z državami Vzhodnega partnerstva. Da bi na tem področju zagotovili učinkovitejše sodelovanje, je treba povečati prizadevanja glede izvajanja projektov kot dela Sinergije Črnega morja. Republika Moldavija lahko igra pomembno vlogo tako v Vzhodnem partnerstvu kot Sinergiji Črnega morja. Evropska unija mora posebno pozornost usmeriti na odnose s to državo in jo podpreti na poti do pridružitve EU. EU se mora bolj vključiti v razrešitev nerešenih sporov v črnemorski regiji, vključno s sporom v Pridnjestrski Republiki. V zunanji in varnostni politiki Evropske unije mora biti razvoj čezatlantskega partnerstva prednostna naloga. Odnosi z Združenimi državami so pri pomoči za utrditev globalne varnosti in stabilnosti izjemno pomembni. Namestitev ameriškega protiraketnega sistema na romunskem ozemlju je dokaz zaupanja v našo državo.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Obžalovanja vredno je, da se je proces večstranskega razoroževanja prekinil in po več letih ni politične volje za njegovo nadaljevanje. Zato je bližajoča se konferenca 2010 pogodbenic o pregledu pogodbe o neširjenju jedrskega orožja še zlasti pomembna.

Glede predloga resolucije, ki smo ga podpisali, smo globoko zaskrbljeni zaradi nevarnosti, ki jo predstavlja nova jedrsko oboroževalna tekma. Zato je potrebna takojšnja prekinitev razvoja, proizvodnje in skladiščenja jedrskega orožja.

ZDA morajo končati razvoj nove generacije taktičnega jedrskega orožja in se pomakniti precej v drugo smer ter podpisati in ratificirati Pogodbo o celoviti prepovedi izvajanja jedrskih poskusov.

Prav tako zagovarjamo mirno rešitev spora glede iranskih jedrskih programov in pozivamo k ponovnemu začetku pogajanj in ponovitvi našega nasprotovanja vsakemu vojaškemu posredovanju in grožnji o uporabi orožja. Prav tako opozarjamo, da bi lahko vsako vojaško posredovanje vodilo v še globljo krizo v regiji.

Edit Herczog (S&D), v pisni obliki. – (HU) Gospod predsednik, gospe in gospodje, konferenca o pregledu pogodbe o neširjenju jedrskega orožja bo potekala aprila-maja 2010. Pomembno je, da države članice Evropske unije na tem srečanju predstavijo enotno stališče in ponovno potrdijo vse tri stebre pogodbe: neširjenje jedrskega orožja, razorožitev in sodelovanje pri uporabi jedrske energije v civilne namene. Države članice morajo izraziti svojo zavezanost odpravi trgovine z jedrskim orožjem, postopnemu zmanjšanju skladiščenja obstoječega jedrskega orožja in strogo spremljanje proizvodnje materialov, potrebnih za proizvodnjo jedrskega orožja, in posedovanje proizvodov, ki so potrebni za njihovo proizvodnjo. Države članice morajo prevzeti vodilno vlogo pri uporabi Resolucije 1887, ki jo je Varnostni svet Združenih narodov sprejel jeseni 2009 (24. septembra). V smislu resolucije morajo države članice večji poudarek nameniti razvoju obsežnega mednarodnega sporazuma, ki bi urejal odpravo jedrskega orožja pod strogim mednarodnim nadzorom. Prav tako si morajo prizadevati za uvedbo dveh konkretnih ukrepov na prej omenjenih področjih, da bi dali zgled preostalemu svetu. Države članice EU morajo spodbujati Pogodbo o celoviti prepovedi izvajanja jedrskih poskusov in obnovitev sporazuma START med Združenimi Državami Amerike in Rusijo. EU mora prizadevanja v zvezi z jedrskim gorivom obravnavati kot prednostno območje in se osredotočiti na usklajevanje, poostreitev in zagotovitev preglednosti predpisov o skladiščenju, prevozu in trgovini.

Filip Kaczmarek (PPE), v pisni obliki. – (PL) Gospe in gospodje, povedati moram, da domnevam, da letno poročilo o skupni zunanji in varnostni politiki za leto 2008 ne bo tako razburkalo čustev kot naša razprava o tej temi naslednje leto. Kajti upam, da bomo čez leto dni vedeli, kako izgleda Evropska služba za zunanjepolitično delovanje in ta nova služba bo v zameno imela velik vpliv na razvoj evropske zunanje politike.

Evropska unija ima ambicije biti globalni akter. To je dobro, ampak teh ambicij ne bomo zlahka dosegli. Pred nami je kar nekaj garanja. Evropske institucije se morajo dogovoriti glede EEAS. To ne bo lahko, brez nje pa zunanje politike ne bomo mogli izboljšati. Vrniti bi se morali k temeljnim vrednotam Evropske unije in jih uporabiti kot podlago, na kateri naj bi gradili našo zunanjo politiko.

Vedno se moramo spomniti solidarnosti, enakosti, poenotenih standardov in človekovih in državljanskih pravic. Ne smemo pozabiti ohraniti notranje ravnovesje in tega, da bi morali braniti vse tiste interese vseh držav članic EU, ki se medsebojno ne izključujejo. Ključna zadeva je nedvomno potreba po izboljšanju usklajevanja med institucijami Skupnosti in državami članicami. Posebni nacionalni interesi naj bi ne bili v nasprotju z našo usklajenostjo ali našo skupnostjo. Presenetljivo je, da celo tiste države, ki bi bile rade zaznane kot gonilna sila evropskega združevanja, včasih delujejo proti kolektivnim interesom Unije. Spremenimo to.

Kristiina Ojuland (ALDE), v pisni obliki. – (ET) Gospod predsednik, nekateri prejšnji govorniki so poudarili probleme v zvezi s sestavo Evropske službe za zunanjepolitično delovanje, ki je s svojim delom začela po

začetku veljavnosti Lizbonske pogodbe. Menim, da je zelo pomembno, da se pri sestavljanju EEAS držimo načela geografske enakosti in tako kot pri drugih organih Evropske unije izvajamo pozitivno diskriminacijo v odnosu do predstavnikov iz novih držav članic, ki se odraža v prehodnem obdobju in lahko omogoči pospešitev poklicnega razvoja. Predstavnikom iz novih držav članic manjkajo potrebne desetletja dolge delovne izkušnje v institucijah Evropske unije, kar je predpogoj za zasedbo najvišjih položajev. Nepošteno bi bilo, če bi vse najpomembnejše položaje zasedli uradniki iz starih držav članic in bi uradniki iz novih držav članic morali več let čakati na stranskem tiru. To bi očitno bila potrata sredstev, kajti na primer predstavnik iz Malte ima morda več znanja v zvezi z državami severne Afrike, iz Cipra glede Bližnjega Vzhoda, Bolgarije glede Turčije in Poljske glede Belorusije in Ukrajine, iz baltskih držav pa glede Rusije in tako naprej. Upam, da Evropska unija ne bo naredila napake in dopustila, da le predstavniki starih držav članic ličijo obraz EEAS, in upam, da bo namesto tega našla optimalno rešitev, ki bo zadovoljila vse države članice.

Czesław Adam Siekierski (PPE), v pisni obliki. – (PL) Razmere v svetu oblikujejo nove izzive zunanje politike EU in zahtevajo širše razumevanje problemov varnosti. Pojavile so se nove sile in te se na različnih področjih vse bolj dejavno vključujejo v globalno politiko. Zato je potreben dialog na svetovni ravni in vzpostavitev novih načel sodelovanja ter razdelitev vlog. Z ustanovitvijo posebnih mobilnih sil, ki bi bile del EU in bi se lahko lotevale vseh vrst naravnih nesreč in katastrof, moramo dopolnjevati veliko vlogo, ki jo na področju svetovne varnosti igra NATO in ZDA. Unije ne bodo zaznali le kot institucijo, ki se bori za demokracijo in človekove pravice, ampak tudi kot institucijo, ki pomaga ljudem v težkih časih. Nevarnost drugih groženj se očitno povečuje, zato sta energija in prehranska varnost vse pomembnejši. Mislim, da je treba razviti novo zasnovo glede delovanja zunanjepolitične službe EU, kjer bi opredelili področja delovanja Skupnosti in načela ustanovitve službe kot tudi načela glede delitve vlog in sodelovanja z diplomatskimi službami držav članic, da bi bilo jasno, katere vloge igrajo posamezne institucije EU. Če se delitev vlog in pristojnosti ne opredelijo na samem začetku, je to lahko povod za nesporazume med različnimi institucijami in vodji Unije ter med EU in državami članicami. Začetne izkušnje v zvezi s funkcijo visoke predstavnice za zunanjo in varnostno politiko ter splošno pričakovanje, da bi morali biti dejavni in prisotni na različnih krajih, od nas zahtevajo, da razmislimo o imenovanju namestnikov ali vključitvi še drugih komisarjev v njeno področje v večji meri, saj jih imamo toliko.

Traian Ungureanu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Pozdravljam poročilo gospoda Albertinija, ki predstavlja glavne vidike skupne varnostne in zunanje politike, še zlasti odstavek o razvoju Vzhodnega partnerstva in evropski politiki v črnomorski regiji. Vzhodno partnerstvo in parlamentarna skupščina Euronest nudita ustrezen okvir za približanje vzhodnih sosed EU evropskim standardom kot tudi za pojasnitev možnosti posameznih držav, kot je Republika Moldavija, za pridružitve EU. Še zlasti bi želel poudariti pomen hitre, posebne pomoči, ki bi jo lahko zagotovili Evropi naklonjeni vladi Republike Moldavije. V zvezi s tem je treba pospešiti evropska ukrepa: proces zagotavljanja makrofinančne pomoči EU in odpravo vizumov za potovanja državljanov Republike Moldavije v EU. V črnomorski regiji je bistveno, da se nadaljuje z evropskim ciljem zagotavljanja energetske varnosti EU. Podpiram 21. odstavek poročila, ki poziva EU k izvedbi projekta Nabucco v celoti in kakor hitro je mogoče. Še eno vprašanje v tej razpravi, ki je prav tako pomembno, je ustrezna ocena razvoja projekta protiraketne obrambe ZDA in njegovega pomena za evropsko varnost. Vključenost Romunije v ta projekt kaže, da je Romunija postala neto evropska država, ki zagotavlja varnost, in ima vse možnosti, da izpolni vse zaveze, dane zaveznikom.

Janusz Władysław Zemke (S&D), v pisni obliki. – (PL) Predstaviti bi želel več pripomb glede evropske varnostne strategije in skupne varnostne in obrambne politike.

V predlogu resolucije Evropskega parlamenta so pravilno opredeljeni glavne grožnje in izzivi, s katerimi se spopada Evropa. Težava je v tem, da se nanje ne moremo zadostno odzvati, vsaj ne vedno dovolj hitro. Obstajajo tri glavne slabosti in če bi jih premagali, bi temeljito izboljšali učinkovitost skupne varnostne in obrambne politike. Prva slabost je pomanjkanje odločnosti vseh držav članic EU, da bi imele skupno politiko in ne le ustne izjave o njeni nujnosti. Drugič, šibko usklajevanje dela številnih evropskih institucij. Na ravni Unije še vedno ni centra, ki bi se odzval v kritičnih razmerah. Tretjič in zadnjič, vojaški in civilni potencial, ki je res na voljo Uniji in ne le posameznim članicam EU, je premajhen.

Težave v zračnem prometu so na primer pregovorne in to je temeljnega pomena za hiter odziv v kriznih razmerah. Le z napredkom na teh področjih bi skupna varnostna in obrambna politika postala učinkovitejša.

(Seja je bila med čakanjem na glasovanje za nekaj trenutkov prekinjena)

PREDSEDSTVO: GOSPOD McMILLAN-SCOTT*podpredsednik***7. Čas glasovanja**

Predsednik. – Naslednja točka je glasovanje.

(Za izide in druge podrobnosti glasovanja: glej zapisnik)

Robert Atkins (ECR). – Gospod predsednik, glede dnevnega reda menim, da bi se poslanci, če bi bilo prvo glasovanje ob 12.00, posedli in sodelovali, kar bi bilo bolje, kot če se čaka, da se posedejo in sodelujejo ter nato glasujejo.

(Aplavz)

Predsednik. – Zelo sem hvaležen.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – *(IT)* Gospod predsednik, opravičujem se za to posredovanje, vendar menim, da sem kot evropski poslanec, izvoljen v Italiji, dolžen iz te dvorane vljudno in spoštljivo pozdraviti predsednika moje države, Giorgia Napolitana, skrbnika ustavnih vrednot in nacionalne enotnosti Italije.

V tej dvorani se je na italijanskega predsednika vedno mogoče obračati le vljudno in spoštljivo.

(Aplavz)

Predsednik. – Sedaj bomo prešli na glasovanje.

7.1. Letni računovodski izkazi posameznih vrst družb v zvezi z mikro subjekti (A7-0011/2010, Klaus-Heiner Lehne) (glasovanje)

Charles Tannock (ECR). – Gospod predsednik, rad bi, da se Parlament seznani, da je na galeriji prisoten Noam Šalit, oče narednika Gilada Šalita, državljani Izraela in EU, ki ga ima Hamas v Gazi že tri leta v osami v neusmiljenem priporu. Vsi v tem parlamentu upamo, da bo Noamova kampanja za rešitev sina uspešna in bo kmalu izpuščen.

(Aplavz)

Predsednik. - Hvala, gospod Tannock.

7.2. EU 2020 - Nadaljnje ukrepanje po neuradnem srečanju Evropskega sveta 11. februarja 2010 (B7-0150/2010) (glasovanje)**7.3. Izvajanje Goldstonovih priporočil glede Izraela/Palestine (B7-0135/2010) (glasovanje)****7.4. Položaj civilne družbe in nacionalnih manjšin v Belorusiji (B7-0134/2010) (glasovanje)****7.5. Obdavčitev finančnih transakcij (glasovanje)****7.6. Enotno območje plačil v evrih (glasovanje)****7.7. Trgovinski sporazum proti ponarejanju (ACTA) (glasovanje)**

- Pred glasovanjem o spremembi 1:

Tokia Saïfi, v imenu skupine PPE. – (FR) Gospod predsednik, prebrala bom ustno spremembo: „poziva Komisija, da nadaljuje pogajanja glede ACTA in jih omeji na obstoječi sistem Evropske unije glede izvrševanja pravic intelektualne lastnine“.

(Ustna sprememba je bila sprejeta)

7.8. Uredba o uporabi sheme splošnih tarifnih preferencialov (glasovanje)

- Pred glasovanjem o spremembi 4:

Yannick Jadot, v imenu skupine Verts/ALE. – (FR) Gospod predsednik, želim predložiti ustno spremembo k tej spremembi in črtati dva dela te spremembe, in sicer besede „s strani kolumbijske vojske“ in „o Kolumbiji“.

Sprememba se glasi, kot sledi: „meni, da so zaskrbljujoče novice o pobijanju sindikalistov v Kolumbiji kot tudi novice, ki smo jih prejeli nedavno in jih je zdaj potrdil kolumbijski javni tožilec, da so v regiji La Macarena odkrili množično grobišče s trupli na stotine ljudi, pobitih v zadnjih letih, zadosten dokaz, da Komisija v skladu s predpisi sproži preiskavo.“

(Ustni predlog spremembe je bil sprejet. (Sprememba 4, kot je bila spremenjena, je bila zavrnjena.)

7.9. Letno poročilo 2008 o skupni zunanji in varnostni politiki (A7-0023/2010, Gabriele Albertini) (glasovanje)

- Pred glasovanjem:

Heidi Hautala (Verts/ALE). – Gospod predsednik, to poročilo obravnava skupno zunanjo in varnostno politiko leta 2008. Vendar pa ne omenja dogodka 10. marca 2008, ko so se Tibetanci zbrali na mirnem protestu proti zatiranju njihove kulture in vere. Danes imamo gostjo iz Tibeta, gospo Namdrol Lhamo, nuno, ki je bila zaradi udeležbe na mirni demonstraciji zaprta 12 let, nato pa v zaporu posnela pesmi. Njej in drugim pogumnim Tibetancem, ki živijo pod okupacijo, bi morali izkazati spoštovanje.

Nedavno sem se srečala z Dalai Lamo in ugotovila, da je nujno potrebna neodvisna mednarodna preiskava o tem, kaj se je dogajalo okrog in na dan 10. marca 2008, kajti če takšne preiskave ne bo, bo Kitajska še naprej obtoževala tibetansko vlado v izgnanstvu in Dalai Lamo ščuvanja k vstaji in nasilnih posledic.

Po besedah tibetanske administracije v izgnanstvu je umrlo vsaj 220 Tibetancev, smrt številnih je bila posledica vsesplošnega streljanja policije, slabega ravnanja ali mučenja v zaporih. Veliko več pa je pogrešanih.

(Bučen aplavz)

- Pred glasovanjem o spremembi 1:

Adrian Severin, v imenu skupine S&D. – Gospod predsednik, pred nami je sprememba.

Naša skupina bi običajno glasovala proti, vendar pa, če naj glasujemo za, bi želeli izbris besede: „s tem se končuje izraelska blokada“.

To pa zato, ker je izraelska blokada preveč zapleteno vprašanje in mislim, da ni nobene jasne povezave med predhodnimi vrsticami in temi besedami. Če bi izbrisali te besede, mislim, da bi lahko sprejeli preostanek spremembe in glasovali za. To je majhna sprememba, vendar bi nam omogočila, da glasujemo za.

(Ustni predlog spremembe je bil sprejet. Sprememba, kot je bila spremenjena, je bila zavrnjena.)

7.10. Izvajanje evropske varnostne strategije in skupne varnostne in obrambne politike (A7-0026/2010, Arnaud Danjean) (glasovanje)

- Pred glasovanjem o spremembi 5:

Reinhard Bütikofer, v imenu skupine Verts/ALE. – (DE) Gospod predsednik, rad bi predlagal glasovanje glede spremembe tega predloga, ki ga bom zdaj prebral.

„Poziva visoko predstavnico/podpredsednico Komisije, Svet in države članice, da odpravijo neravnovesje med zmogljivostmi civilnega in vojaškega načrtovanja“, vse ostalo pa bi izbrisali, kajti preostali del je že zajet v besedilu.

(Ustna sprememba ni bila sprejeta)

- Pred glasovanjem o spremembi 34:

Hannes Swoboda, v imenu skupine S&D. – Gospod predsednik, kolegi so že predstavili spremembo, s katero bi se lahko strinjali in jo združili s prvotno spremembo. Kolege razumem in pridružujem se njihovem mnenju, da naj bi naše strateške odločitve ne bile odvisne od Rusije, vendar pa je Rusija po drugi strani pomemben partner.

Če bi se kolegi poslanci strinjali s sprejetjem njihove spremembe in bi se glasila „vključno z Rusijo“ – Rusija je ena od članic celinskega dialoga –, bi se strinjali in glasovali za to spremembo.

(Ustna sprememba ni bila sprejeta)

7.11. Pogodba o neširjenju (glasovanje)

8. Obrazložitev glasovanja

Ustna obrazložitev glasovanja

Poročilo: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Gospod predsednik, želel bi naznaniti, da podpiram to odločitev, čeprav moj kartonček na začetku ni deloval in bi zato rad to povedal. Sedaj pa k omenjeni zadevi. Gospe in gospodje, predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi letnih računovodskih izkazov mikro subjektov. Ta projekt je povzročil viharo razpravo na skoraj vseh ravneh, tako na ravni Evropske unije kot institucij držav članic. Prepričan sem, da moramo pripraviti skupna pravila Evropske unije. Rad pa bi izpostavil, da z zmanjšanjem administrativnega bremena za mikro subjekte ne smemo posegati v pogoje poštene konkurence na mednarodnih tržiščih držav članic in trgu Evropske unije. Mislim, da bi morali za mikro subjekte oblikovati enoten davek, ki v nekaterih državah že obstaja. Če bi ga lahko izračunali, bi to lahko storili na podlagi števila zaposlenih ali letnega prometa ali ozemlja, odvisno od vrste podjetja. Posledično pa se ta podjetja ne bi več znašla v skušnjavi nezakonitih dejavnosti.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Gospod predsednik, z možnostjo razbremenitve mikro podjetij obveznosti letnih bilanc stanja, se Evropski parlament jasno zavzema za odpravo odvečne birokracije. Z olajšavo, ki na ravni EU znaša približno 6,3 milijarde EUR, hkrati zagotavljamo oprijemljivo spodbudo za rast evropskega sektorja malih in srednje velikih podjetij. Ker se države članice o tej oprostitvi obveznosti priprave letnih bilanc stanja, pričakujem, da bo kar največ držav članic, še zlasti Nemčija, izkoristilo to možnost. Ta ureditev zadevnim podjetjem ne bo le omogočila varčevanja časa in stroškov, kar znaša približno 2.000 EUR na podjetje, ampak je to tudi zelo dober primer, kako je Evropa prijaznejša do državljanov, kot si predstavlja večina ljudi. Lepo bi bilo, če bi temu primeru v tej dvorani sledilo še več nadaljnjih.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Lehnejeve resolucije nisem podprl. To obžalujem, saj se je nanašala na mikro podjetja, ki so hrbtenica gospodarstva, predvsem pa menim, da je resolucija, takšna kot je bila, ustvarila konkurenčne razlike med podjetji različnih držav, to pa ni tisto, kar želimo, še zlasti v času krize. Vodenje računovodstva je dejansko učinkovito in nujno že zato, ker podjetju omogoča, da konkurira na trgu in prav tako pridobi posojilo, saj se kakovost vodstva meri na podlagi računovodski evidenc podjetja, za mikro podjetja pa velja enako.

Mislim, da bi morali namesto tega, da mikro podjetjem pomagamo pridobiti spodbude, znižati davke in bi mladim podjetnikom in družinskim podjetjem omogočili, da so na trgu res konkurenčni, in jim na koncu omogočiti, da kredite pridobijo od institucij, ki so se do zdaj, kolikor vem, ukvarjale predvsem z velikimi podjetji.

Marian Harkin (ALDE). – Gospod predsednik, zelo vesel sem, da sem podprl Lehnejevo poročilo, ki bo pomagalo zmanjšati administrativno breme mikro podjetij.

Ena od zadev, ki se v pogovorih z majhnimi podjetji vedno znova pojavlja, je vprašanje pretirane pravne ureditve in birokracije ter tega, da jih duši poplava birokracije. Ko trdijo, da je to nerazumno, imajo kot mikro podjetja res trden argument, da ne bi smeli biti podvrženi istim pravilom in predpisom kot večja podjetja.

Odločitev, sprejeta danes, je razumna in dobro utemeljen odziv na zaskrbljenost majhnih podjetij v Evropi, ki se stežka prebijajo. V tem parlamentu večinoma časa predlagamo novo zakonodajo, danes pa smo del zakonodaje spremenili. To bo vodilo k boljšemu poslovnemu okolju in povečani konkurenčnosti malih podjetij, zato je bilo to vredno narediti.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, rad bi se zahvalil gospodu Lehneju za poročilo. Evropska unija tesno spremlja svet gospodarstva – kar se je danes izkazalo – in še zlasti moja skupina, skupina Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) je med svojimi prednostnimi nalogami vedno podpirala majhna in srednje velika podjetja. Iz teh razlogov menim, da je ukrep, ki smo ga danes sprejeli in si prizadeva za zmanjšanje birokracije in znižanje stroškov mikro podjetij, prišel v pravem času. Ta ukrep v teh težkih časih predstavlja oprijemljivo pomoč malim podjetjem.

Na koncu se strinjam glede prožnosti tega ukrepa, ki državam članicam ponuja možnost, da direktivo sprejmejo v najbolj primernem času. Namen je izogniti se kakršni koli nezakovitosti, ki bi lahko bila posledica nenadnega in pretiranega zmanjšanja nadzora.

Predlog resolucije RC-B7-0151/2010

Philippe Lamberts, v imenu skupine Verts/ALE. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, prepričan sem, da je bilo glasovanje, ki smo ga pravkar opravili, izjemno v dveh pogledih. Prvič, ker so se tri velike skupine odločile pripraviti skupno resolucijo, ki so jo predložile šest minut pred iztekom časa in tako preprečile, da bi druge skupine vložile kakršne koli spremembe. Ta zaprt odnos ni vreden tega parlamenta.

Drugič, ko bi le pripravili besedilo, ki bi bilo smiselno! V času, ko Komisiji z istimi političnimi družinami uspe priti s petimi cilji in šestimi politikami v podporo tem ciljem, ta parlament oblikuje resolucijo, ki prav ničesar ne pove in jo podpirajo tri velike politične družine.

Mislim, da je resolucija v precejšen posmeh temu parlamentu pri tako pomembni razpravi, kot je Evropa 2020, pri čemer parlament ni sposoben drugega kot le navajati očitna dejstva.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Kot je dobro znano, je bila Skupina zaveznitva liberalcev in demokratov za Evropo med prvimi, ki je pozivala k posebnemu pristopu k strategiji gospodarske rasti. Prav zato bi želela pozdraviti spremembe, ki jih s tega vidika uvaža Strategija EU 2020.

Vendar imam občutek, da v določenih pogledih napredek ni bil zadosten. Zato bi rada opozorila na dejstvo, da strategija EU 2020 ne pove jasno, kakšen bo odnos med kohezijsko politiko in to strategijo. Gospod predsednik, mislim, da mora kohezijska politika kot finančni instrument predvsem regionalnega razvoja še naprej ciljati na regije.

Poleg tega predlog Komisije glavne naloge izvajanja in upravljanja politik, ki izhajajo iz strategije, pripisuje Svetu in državam članicam, spregledala pa je pomembno vlogo, ki jo pri doseganju konkretnih rezultatov na regionalni in lokalni ravni igrajo lokalni pristojni organi.

Menim, da bo uspeh strategije v glavnem odvisen od načina njenega izvajanja na nacionalni, regionalni in lokalni ravni.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Deklaracijo so sprejeli voditelji držav ali vlad med neformalnim srečanjem Evropskega sveta 11. februarja, da bi podprli prizadevanja Grčije za ozdravitev svojega gospodarstva in finančnih razmer. Poleg tega so razpravljali tudi o temi, za kaj se bo Evropska unija zavzemala leta 2020, po lizbonski strategiji.

Menim, da je to glasovanje za solidarnost, kajti če si pogledamo EU 2020, je treba mnogo strožje slediti zastavljenim prednostnim nalogam, kar omogoča izkoriščanje posebnih lastnosti vsake regije, in rešitev problemov, s katerimi se vse spopadajo.

Gospodarska konkurenčnost se mora še naprej povečevati, da bi se ustvarila nova delovna mesta, naložbe pa so potrebne na različnih področjih, vključno z izobraževanjem in raziskavami. Trdno sem prepričan, da se bodo analizirali problemi, značilni za vsako regijo in vsako državo članico Evropske unije, in se ustrezno obravnavali na podlagi načela solidarnosti, da bomo lahko dosegli cilje, ki jih bomo določili za leto 2020.

Naložbe v izobraževanje je treba podpreti z obstojem infrastrukture, ki podpira praktično uporabo znanja, socialno kohezijo in globalno rast gospodarske konkurenčnosti Evrope.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Gospod predsednik, iz zaključkov Sveta ter razprave, ki je sledila v Parlamentu v Bruslju, in pozneje sprejetega stališča pristojnega komisarja in voditeljev več držav članic je jasno, da v času krize in ko se določene države članice spopadajo z resnimi gospodarskimi problemi, potrebujemo med drugim in v okviru obstoječe denarne unije evropsko solidarnost in nove politike za obravnavo špekulativnih napadov določenih držav članic.

Stališča, ki se trenutno zavzemajo v zvezi z oblikovanjem evropskih institucij in struktur za obravnavo takih problemov, kot je na primer evropski denarni sklad, so zelo pomembna. V prihajajočih dnevih veliko pričakujemo od Sveta in se veselimo učinkovitih ukrepov, s katerimi se bodo obravnavali problemi v tem kritičnem obdobju.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Gospe in gospodje, spregovoril bi rad o strategiji EU 2020. Načeloma podpiramo vsako pobudo, ki izboljšuje razmere v Evropski uniji, vendar to ne pomeni, da stvari ni mogoče pograjati ali izboljšati. Po mojem mnenju lahko to rečemo tudi za strategijo EU 2020. Če hočemo ali ne, moramo izbrisati meje med gospodarskimi pravili nacionalnih držav. Seveda v tem primeru vsekakor ne govorim o področjih, kot so kultura, tradicija ali nacionalna dediščina. Kljub temu moramo poudariti, da je trg Evropske unije v gospodarskem smislu skupni trg. Sicer bi to bilo isto, kot če bi ena država začela uporabljati različne pogoje za različne regije. Zato je treba, ne glede na to, koliko se velike in majhne države članice EU temu upirajo, izvesti zavezujoč rok za skupne gospodarske pogoje v Evropski uniji. Prav tako pozdravljam pozornost, namenjeno razvoju visoke tehnologije, gospodarstvu, ki temelji na znanju, in znanosti. Vendar pa moramo priznati, da v Evropski uniji vsak ...

Predsednik. – Žal mi je, vendar mislim, da smo slišali dovolj. Najlepša hvala, gospod Uspaskich. Prekinil sem vas.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Gospod predsednik, glasoval sem proti poročilu, kajti strategija EU 2020 utira isto neuspešno neoliberalno pot kot lizbonska strategija, ki je povečala regionalne in družbene neenakosti, revščino in brezposelnost in je bila osnovni razlog za krizo v Evropski uniji. Zato potrebujemo korenito spremembo okvira, v katerem se izvajata gospodarska in socialna politika, da se bosta vrteli okrog polne zaposlitve in več socialnih pravic.

Ob izbruhu krize so voditelji Evropske unije na neformalnem vrhu povešali glave in prepustili državam članicam, da so se same ukvarjale s problemi, zdaj pa hočejo spremljati javne primanjkljaje. Grčijo so obravnavali kot črno ovco in na škodo delavcev v Grčiji in drugih državah želijo sprejeti ostre ukrepe.

Pakt za stabilnost, ki je nastrojen proti socialni in razvoju, je treba nadomestiti s paktom za razvoj in širitev, kot ga opisuje predlog, ki ga je predložila Konfederalna skupina Evropske združene leve/Zelene nordijske leve.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Evropska unija nedvomno potrebuje novo strategijo, ki nam bo pomagala in omogočila oblikovati naš odziv na gospodarsko in finančno krizo. Pomemben element strategije naj bi bila krepitev prostega pretoka ljudi in vseh skupin: delavcev, poslovnežev, znanstvenikov, študentov in celo upokojencev, in to naša resolucija zajema. Še ena dobra lastnost je večji poudarek podpore malim in srednje velikim podjetjem. V Evropski uniji brez razvoja takšnih podjetij izboljšanje razmer ne bo mogoče.

Nekateri menijo, da se strategija premalo posveča kohezijski politiki. Ne vem, če je res tako, kajti v njej je del o bistvenem pomenu kohezijske politike za prihodnost Unije. Vendar pa vem, da nobena strategija ne bo izboljšala stanja, če se to ne bo udeležilo.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Gospod predsednik, nastopil je čas, da politično dozorimo. Kriza je pokazala, da pomembne in avtoritativne agencije Skupnosti potrebujejo boljše usklajevanje in usmerjanje, da je potrebnih več sredstev za infrastrukturne projekte in večja osredotočenost na zagotavljanje resnične podpore malim in srednje velikim podjetjem.

Veliko truda moramo usmeriti v izvedbo notranjega trga in nujno potrebno je poskusiti s skupno davčno politiko. V preteklosti so si številni zatiskali oči pred neumnostmi, ki so jih na globalni trg odvrgle ameriške banke in se zatekale k nesmiselnim formalnostim celo znotraj Unije. Čas je za odgovornost in pogum. Resolucija, za katero je glasovala moja skupina in jaz, zajema nekaj od teh zadev, vendar menim, da bi morali biti predsednik Barroso, Svet in Parlament pogumnejši.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Nova strategija EU je pravzaprav mlajši brat lizbonske strategije. Če bo sledil starejšemu bratu, ne bo opravil svojih izpitov ali se za karkoli uvrstil.

Obenem ko so se voditelji Evropske unije pogovarjali o potrebi po sprejemu lizbonske strategije, so države članice pravzaprav omejevale prost pretok delavcev in tudi storitev. Nova strategija je, seveda, nekoliko boljša kot različica izpred nekaj mesecev, kjer ni bilo nikakršnega govora o koheziji. Vendar je to trenutno bolj seznam želja. Preverili bomo strategijo v sedemletnem proračunu Evropske unije za leto 2014. Upam, da bo to strategija, ki ne bo prispevala k nadvladi stare Unije nad novo Evropsko unijo.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Glasoval sem proti strategiji EU 2020. Proti sem glasoval, ker jasno zagovarja vero v neoliberalno gospodarsko politiko. Jasno zatrjuje, da obsoja protekcionistično gospodarsko politiko, z drugimi besedami to, da država igra svojo vlogo v gospodarstvu. Pa vendar je finančna in gospodarska svetovna kriza pokazala, da ne moremo vse prepustiti trgom. Poleg tega je jasno vidna imperialna zasnova. Določa, da bodo pravila začela samodejno veljati, če jih države članice ne bodo pravočasno prenesle. Ustanoviti želi Evropski nadzorni organ in na določenih mestih je prav tako jasno, da si za doseg rezultata prizadeva uporabiti pravno zavezujoče akte in ne omogoča avtonomnih odločitev. Zato smo glasovali proti.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Gospod predsednik, kot članica Odbora za proračunski nadzor bi rada rekla, da sem seveda glasovala za Strategijo EU 2020, kajti zdelo se mi je pomembno, da Parlament poda svoje mnenje. Seveda imam pridržek, ki bi ga rada razložila Parlamentu, in sicer besedilo odstavka 18 zbuja dvome glede nečesa, kar je zmotno. Nekaj je torej nepristno.

Pravi, da je Računsko sodišče kritiziralo Komisijo in države članice, res pa je, da drži ravno nasprotno. To pa zato, ker upravljanje 80 % proračuna Unije ni bilo deležno kritike, namesto tega nam je Računsko sodišče prvič v 11 letih čestitalo in nam dalo pozitivno mnenje za nekoliko več kot 33 % proračuna, ki ga upravljajo države članice, kar je kmetijska poraba, in zaradi sistema spremljanja, ki je izboljššan in zdaj bolje deluje.

Zato menim, da bo besedilo odstavka 18 v očeh javnosti ustvarilo napačno razumevanje, da se 80 % proračuna slabo upravlja in so nas zato kritizirali. To bi, gospe in gospodje, rada pojasnila vam in v dobro evropske javnosti.

Predlog resolucije RC-B7-0136/2010

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Glasovala sem proti poročilu gospoda Goldstonea, čeprav se je to poročilo sprva zdelo dobronamerna pobuda za podrobno analizo izraelsko-palestinskega konflikta in opredelitev najboljših rešitev za odpravo teh razmer v regiji.

Vendar bi si želela, da bi bilo to poročilo bolj objektivno in bi upoštevalo določbe mednarodnega in humanitarnega prava. Pravzaprav me je neprijetno presenetilo, ko sem ugotovila, da se v tem poročilu izraelska vlada ocenjuje glede na ista merila, kot se uporabljajo za Hamas, ki je, kot vsi vemo, organizacija na seznamu terorističnih organizacij Evropske unije. Zato menim, da to poročilo nikakor ne bo pomagalo ublažiti izraelsko-palestinskega konflikta skupaj z napetostmi in splošnimi razmerami v regiji. To je razlog, da sem glasovala proti poročilu.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Avtorji poročila, ki ga je pripravila ekipa sodnika Richarda Goldstonea, so po mojem mnenju mednarodno priznani strokovnjaki, pri katerih uvidi in objektivnost ne vzbujajo dvomov. Poročilo je nestrankarsko in uravnovešeno in zato moramo ustvariti pogoje, potrebne za izvajanje njegovih priporočil. Glasoval sem za poročilo, čeprav se ne strinjam z vsako točko, vendar pa je dobro, da smo danes sprejeli stališče Parlamenta. Upam, da bo pomagalo omejiti nasilna dejanja nasprotnih strani in bo dolgoročno prispevalo k dosegu tako zelenega in trajnega miru na Bližnjem vzhodu.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Decembra 2008 je Izrael začel z brutalnim napadom na območje Gaze, za posledicami katerega je umrlo več kot 1,400 ljudi, večinoma civilisti, vključno s 450 otroki. Ob uporabi objektivnih metod in obsežnih pričevanj je poročilo gospoda Goldstonea izpostavilo te krutosti in posamezno naštevajo, katera pravila mednarodnega prava je Izrael s tem brutalnim dejanjem kršil. Delegacija Gibanja Jobbik za Madžarsko v Evropskem parlamentu je seveda glasovala v podporo resolucije Evropskega parlamenta o sprejemu in izvajanju priporočil gospoda Goldstonea, obenem pa se opravičujemo palestinskim žrtvam, ker madžarska vlada nečastno in povsem v nasprotju z madžarskim javnim mnenjem nenehno sprejema stališča, ki na mednarodnih forumih nasprotujejo poročilu gospoda Goldstonea.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Gospod predsednik, poročilo gospoda Goldstonea je preveč enostransko. Za preveč stvari se krivi Izrael, pa vendar je bil Hamas tisti, ki je zlorabljal civilne cilje in civiliste kot zatočišče, skladišča orožja in živi ščit. Žal pa poročilo gospoda Goldstonea tega sploh ne omenja.

Ta enostranskost je najbrž zaradi dejstva, da so države, kot so Saudska Arabija, Libija in Pakistan predsedovale pri pripravi tega poročila s strani pristojnega odbora Združenih narodov. Te države v svetu ravno ne slovijo po odličnih rezultatih v demokraciji in svobodi izražanja. Če imate skupino tovrstnih držav, vas te okužijo. Žal je to tisto, kar je prav tako vplivalo na Goldstonea in zato sem glasoval proti skupni resoluciji EP. Pravzaprav je resolucija prav tako enostranska kot samo poročilo gospoda Goldstonea.

Hannu Takkula (ALDE). – (NL) Gospod predsednik, glasoval sem proti poročilu gospoda Goldstonea. Mislim, da je sramota, da je Evropski parlament sprejel to poročilo, čeprav s slabo večino, kajti to je bila zelo pristranska poteza in je treba reči, da je bilo znotraj tega parlamenta precej nesoglasij.

Rad bi izrazil pripombo glede ene stvari. Več kot 600 poslancev Evropskega parlamenta je dokaj upravičeno glasovalo glede Hamasa kot teroristične organizacije. Čeprav smo se skoraj soglasno strinjali, da je Hamas teroristična organizacija, pa smo oziroma je vsaj večina v tem parlamentu glasovala za to poročilo in očitno podprla ukrepe, ki jih ta vsebuje, in vseh 8.000 raket, ki jih je Hamas izstrelil na izraelska civilna središča.

Verjamem, da je Izrael ogrožen, zato je država morala zaščititi svoje civilno prebivalstvo. Glede na to, da je bilo to zelo pristransko poročilo sprejeto, četudi s slabo večino, je to res obžalovanja vredno stanje. Upam, da se takšna resna črna pika v naši zgodovini ne bo ponovno pojavila, vendar se bomo kot Evropejci res močno borili za demokracijo, človekove pravice in svobodo mnenja in storili več, da bi demokracijo prinesli na Bližnji vzhod.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Sodnika Goldstonea zagotovo ni mogoče obravnavati kot zgled objektivnosti. Glasoval sem proti temu poročilu, ker imam vtis, da skuša poročilo razmere na Bližnjem vzhodu predstaviti črno in belo in Izrael prikazati kot „črn lik“ – malopridneža. Zadeva je pravzaprav veliko bolj zapletena. Zdi se mi, da bi se morali izogibati takšnim enostranskim, nedvoumnim sodbam. Sam sem bil v kraju, imenovanem Sderot – in mislim, da ste tam bili tudi vi, gospod predsednik –, ki je bil tarča več sto izstrelkov, ki so jih izstrelili borci Hamasa, kot je nedavno povedal gospod Takkula. Zato mislim, da to poročilo ni nekaj, s čimer bi se Evropski parlament lahko v prihodnje ponašal.

Daniel Hannan (ECR). – Gospod predsednik, v tej razpravi smo veliko slišali o sorazmernosti in zanima me, kaj bi nasprotniki Izraela obravnavali kot sorazmerno. Zanima me, ali bi bilo bolje, če bi židovska država preprosto uporabila ustrezen obseg topništva in naključno obstreljevala Gazo. Bi to bil sorazmeren odziv?

Prav tako bi rad preučil sorazmernost ali pomanjkanje sorazmernosti v tem poročilu. Ob branju poročila gospoda Goldstonea dobi človek čuden občutek, da bere o nasilnem napadu, pri čemer je avtor pozabil omeniti, da se je dogodek zgodil med boksarsko tekmo. Tako ste opeharjeni za celoten okvir.

Ne trdim, da Izraela ni mogoče kritizirati in prav tako ne trdim, da operacije Cast Lead ni mogoče kritizirati. Narejene so bile napake. Izrael želi priti do položaja, kjer obstaja stabilna Palestina, ki je dobra sosed, vendar je s politiko uničevanja infrastrukture ta cilj oddaljil. Prav tako je zaradi pristranskosti in tona tega poročila še bolj oddaljena zamisel o rešitvi dveh držav, glede na katero bi izraelska in palestinska država živeli druga ob drugi kot miroljubni sosed.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Gospod predsednik, delegacija nemške Svobodne demokratske stranke (FDP) v Evropskem parlamentu je danes glasovala proti resoluciji, ki jo je pripravilo več skupin in naj bi izvajala priporočila iz poročila gospoda Goldstonea. Ne morete glasovati za poročilo, pri katerem je samo pooblastilo izredno nasprotujoče – niti ena država članica Evropske ga ni bila podprla. Poročilo, ki demokratični Izrael enači s skupino, ki jo je EU uradno dala na seznam terorističnih organizacij, in poročilo, ki ne poda razumnega razmisleka o globljih vzrokih spora, ni poročilo, za katerega bi lahko glasovali.

Naša izbira pri glasovanju pa seveda ne pomeni, da bi zavrnil preiskavo o dogodkih, povezanih z operacijo Cast Lead. Resnica je pravzaprav ravno obratna. Izrael naj bi res temeljito preiskal vse vidike operacije in če je prišlo do kršenja zakonodaje, je treba kršitelje kaznovati. Naša izbira pri glasovanju pa prav tako ne pomeni, da bi podprli politiko vlade države Izrael v mirovnem procesu. Zelo smo se razveselili znakov, da med Izraelom in Palestinci spet potekajo pogovori, čeprav trenutno le posredno.

Obisk ameriškega podpredsednika Bidena prav tako kaže, da je Obamova administracija v svojih prizadevanjih za dosego trajnega miru v tej regiji resna. V teh prizadevanjih jih podpiramo. Zato še težje razumemo, da je

Izrael zavrnil obisk podpredsednika in odobril nadaljnjo gradnjo naselij na Zahodnem bregu, medtem ko je njegov obisk še potekal – ukrep, ki je požel le kritiko in to ne le s palestinske strani.

Predlog resolucije RC-B7-0134/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Prepričan sem, da mora Evropska unija Belorusiji poslati jasen signal, da je pripravljena ponovno razmisliti o vzajemnih odnosih, če Belorusija ne bo prenehala kršiti človekovih pravic in demokratičnih načel in ne bo ostro ukrepala.

Obenem bi rad izrazil ogorčenje nad odlokom beloruskega predsednika o nadzoru interneta, ki na številnih mestih zanika svobodo govora in tiska. Tak pravni ukrep krni svobodo in demokracijo v Belorusiji in pogloblja nezaupanje med državljani in drugimi državami, vključno z Evropsko unijo, ter njenih državnih oblasti in predstavnikov. V okviru nedavnega prijetja predstavnikov civilne družbe in demokratične opozicije je nemogoče spregledati kratko časovno obdobje med začetkom veljavnosti odloka in bližnjih predsedniških volitev v začetku naslednjega leta.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Kolegom poslancem bi se rad zahvalil za pripravo te resolucije in njeno sprejetje s strani Evropskega parlamenta.

S podporo tej resoluciji smo izrazili podporo obrambi temeljnih pravic in svoboščin državljanov, vključno z narodnimi manjšinami. To je hkrati pobuda za zagotavljanje temeljnih načel demokracije in strpnosti, ki sta temelja Evrope. Zadovoljen sem z uradnim stališčem Parlamenta o tej zadevi, ki podpira poljsko manjšino v Belorusiji.

To priložnost bi rad izkoristil, da poudarim, da bi morale države članice Evropske unije dajati zgled drugim državam in našim sosedam in poskrbeti, da se pravice nacionalnih manjšin v naših državah članicah v celoti spoštujejo.

Filip Kaczmarek (PPE). (PL) Glasoval sem za sprejem resolucije o Belorusiji. V resoluciji zahtevamo legalizacijo Združenja Poljakov v Belorusiji, ki ga vodi Angelika Borys, in izražamo solidarnost z vsemi državljani Belorusije, ki ne morejo v celoti uveljavljati državljanskih pravic.

Včeraj sem prejel pismo beloruskega veleposlanika na Poljskem. Izrazil je zaskrbljenost v zvezi z namerami poslanev Evropskega parlamenta, ki želijo sprejeti resolucijo. Po njegovem mnenju te namere izhajajo iz neobjektivnega prikazovanja razmer v poljskih medijih. To ni res. Nameni, ki so za to resolucijo, so mnogo globlji. Gre za spoštovanje temeljnih pravic državljanov, spoštovanje pravic manjšin in zagotavljanje minimalnih standardov in posledično za dobrobit Belorusije in Belorusov.

Laima Liucija Andrikenė (PPE). – Gospod predsednik, podprla sem resolucijo o razmerah civilne družbe in nacionalnih manjšinah v Belorusiji in danes bi rada še enkrat izrazila svojo veliko zaskrbljenost glede nedavnih kršitev človekovih pravic v Belorusiji v zvezi s člani civilne družbe in člani nacionalnih manjšin ter njihovih organizacij. Rada bi izrazila svojo polno solidarnost z državljani, ki državljanskih pravic ne morejo uživati v celoti.

Prav tako močno obsojam prijetje Angelike Borysove, predsednice Združenja Poljakov v Belorusiji, in Anatolyja Lebedka, vodje opozicijske Združene državljanske stranke in vodje Združenih demokratičnih sil v Belorusiji, ki je bil ob več priložnostih gost tega parlamenta.

Žal ljudje Belorusije ne morejo biti deležni koristi številnih projektov in predlogov, ki jih financira Evropska unija kot del politike vzhodnega sosedstva.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Gospod predsednik, kar zadeva razmere v Belorusiji, se mi zdi zelo pomembno, da kot Evropejci me pozabimo, katere so naše vrednote.

Rad bi vas opozoril na to zaradi nedavnega žalostnega rezultata glasovanja o poročilu gospoda Goldstonea in zaradi vseh zadev, ki se povezujejo z Belorusijo, bližnjim vzhodom, Daljnim vzhodom ali Afriko, kajti ne smemo pozabiti temeljnih načel, ki nas vodijo. To so demokracija, človekove pravice in svoboda mnenja. To je pravica celotne Evropske unije. To so vrednote, ki nas združujejo, in te cilje podpirajo. To sporočilo moramo posredovati v Belorusijo. Tam je treba zagotoviti spoštovanje pravic manjšin in tudi priznanje verskih manjšin, ki so tam trpele različne vrste preganjanja, ter človekovih pravic in verske svobode.

Zelo pomembno je, da kot Evropejci poskrbimo, da se to evropsko sporočilo posreduje Belorusiji in se jim tako vpliva na upanje.

Daniel Hannan (ECR). – Gospod predsednik, čeprav podpiram velik del besedila te resolucije, se sprašujem, če smo res najbolj poklicani, da pridigamo Belorusiji o neustreznosti njene demokracije. Pritožujemo se, da ima Belorusija parlament kimavcev, vendar se le ozrite okrog sebe. In tu pokorno brez preverjanja potrjujemo odločitve 27-članskega politbiroja. Pritožujemo se zaradi dejstva, da, čeprav imajo volitve, jih izvedejo nepošteno; mi pa imamo po drugi strani referendum, jih pošteno izpeljemo, nato pa ne upoštevamo njihovih rezultatov. Pritožujemo se glede ostanka aparata Sovjetske zveze, vendar pa ohranjamo skupno kmetijsko politiko, našo socialno listino, 48-urni delavnik in preostanek aparata evro-korporatizma.

Pravi mali čudež je, da so stare sistemske komunistične stranke v državah SEV vodile kampanje za „da“, ko so države zaprosile za pridružitve *Evropeyskiy soyuz*. Za nekatere to pomeni kot prihod domov; spominja me na čudne zadnje strani *Živalske farne*, kjer živali pogledujejo od človeka k prašiču in od prašiča k človeku in ne ločijo, kdo je kdo.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Gospod predsednik, poleg dvoma o dejanski vsebini te resolucije se mi javlja tudi dvom v njeno načelo.

Francoski, flamski, madžarski, nemški in avstrijski domoljubi so predmet stalnega pravnega, strokovnega in političnega pregona ob popolni ravnodušnosti, pravzaprav ob podpori rega parlamenta, ki trdi, da predstavlja zgled praktično vsemu svetu in še zlasti tistim preko naših meja.

Prejšnji teden smo na primer sprejeli resolucijo o Ukrajini, ki je zajemala tudi določbo, ki se mnogim Ukrajincem upravičeno zdi žaljiva do njihovega narodnega heroja, Stepana Bandere. Res je, da si je v izredno težkih razmerah prizadeval utreti pot med dvema oblikama totalitarizma: Hitlerjevim in sovjetskim. Zaradi tega za številne Ukrajince, ki se upravičeno čutijo, da jih je večina v tem parlamentu ponižala, ni nič manj junak.

Pri tem so se narodni junaki na splošno borili proti svojim sosedom. Ali je moj prijatelj Nick Griffin, pravi britanski domoljub, užaljen ob dejstvu, da je za nas Ivana Orleanska narodna herojka? Nikakor ne! Osebnost bi si želel, da bi naš parlament izrazil enake pomisleke glede junakov drugih tujih držav.

Predlog resolucije B7-0133/2010

Kay Swinburne, v imenu skupine ECR. – Gospod predsednik, PEK priznava, da industrija finančnih storitev ne more pričakovati, da bo iz krize pobegnila nekažnovana. Lahkomiselno obnašanje je povzročilo ogromno škodo, stroške urejanja te zmede pa morajo nositi tisti, ki so v to vpleteni. Poleg tega je treba vzpostaviti nove sisteme, da se zagotovi, da se to nikoli več ne ponovi in so na voljo sredstva za nujne primere, da se stabilizirajo sistemske napake.

Morda je v okviru mednarodnih sporazumov napočil čas za neke vrste davek na finančne transakcije. Ne glede na dvome glede praktičnih vidikov vzpostavitve takšnega sistema, naj bi nobenega ukrepa ne smeli izključiti, dokler ima ta podporo vse mednarodne skupnosti in vse dokler obstajajo varovalke, ki zagotavljajo njegovo delovanje in se jim ni mogoče izogniti.

Večina današnje resolucije uživa našo podporo, iz dveh razlogov pa oporekamo odstavku 7. Predvsem nasprotujemo novim pristojnostim Evropske unije glede povečevanja davkov. Ta odstavek – čeprav je previdno zastavljen – omenja, da je to željen izid. Drugič, smisel davka na finančne transakcije ni v tem, da bi tako zbirali denar za favorizirane projekte, ne glede na njihov pomen. Namesto tega naj bi zagotovil finančno stabilnost v prihodnje in ščitil pred tovrstnimi dogodki, ki so povzročili nedavni gospodarski kaos.

Resolucija se, takšna kot je, preveč osredotoči na rešitev v obliki davka na transakcijo, in predstavlja pristojnosti EU in ne držav članic, da dviguje davke, predlaga, da se zbrana sredstva namenijo za financiranje razvojnih projektov in projektov glede podnebnih sprememb, ne pa za stabilizacijo finančnega sektorja, ter prav tako predlaga, da je EU davek morda izvedljiv brez globalnega sodelovanja pri tem. Zato smo glasovali proti temu predlogu resolucije.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Gospod predsednik, vzdržal sem se glasovanja glede resolucije o davku na finančne transakcije, ker je brezupno pomanjkljiva, da bi se po svetu lotevala nenavadnih proti-socialnih ugibanj velikanskih hedge skladov in tako-imenovanih „prestižnih“ bank, kot je Goldman Sachs.

Wall Street Journal je nedavno poročal o zasebni večerji v New Yorku 8. februarja, kjer je bilo 18 velikih hedge skladov in kjer se je razpravljalo o posredovanju glede evra. Ti finančni morski psi, znani kot hedge skladi, ki nadzorujejo več kot 2 000 milijard EUR, zdaj že mesece špekulirajo glede evra in še zlasti Grčije, da bi poželi milijarde kot zasebne dobičke.

Neverjetno je, da Evropska komisija niti s prstom ne migne, da bi jih ustavila, ampak spletkari s temi finančnimi zlikovci, tako da ustrahuje delavce in reveže v Grčiji in zahteva, da se žrtvuje njihov življenjski standard in tako plača odškodnina, ki jo zahtevajo ti zajedavci.

Ne potrebujemo davka na finančne transakcije. To, kar potrebujemo, je javna last in demokratični nadzor teh hedge skladov in večjih bank, da se bodo njihova obsežna sredstva namenila za investicije, s katerimi bo odpravljena revščina in od katerih bo imela koristi družba, ne bo pa se zaradi lakomnosti posameznikov uničevala družba.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Gospod predsednik, mi smo se vzdržali, moj glavni cilj pa je bil zavzeti stališče proti jasni nameri Evropske unije in Komisije, da uvedeta davek, kot se je to izkazalo v nedavni izjavi komisarja Šemete za *European Voice* glede domnevne neizbežne uvedbe minimalnega davka na emisije.

Nasprotujemo temu, da se Evropski uniji podeli pristojnost uvajanja neposrednih davkov, kar bi bila proti-ustavna posebna pravica v večini držav članic, ker krši načelo obdavčenja brez zastopanja. Na vse možne načine bomo nasprotovali poskusom uvedbe neposrednega davka in svojo moč črpali tudi iz odločitve nemškega ustavnega sodišča junija 2009.

Želel bi vas opozoriti, da je predsednik Van Rompuy namigoval na to, ko je na skrivnostnem sestanku teden dni pred svojim srečanjem s skupino Bildenberga, ki ni ravno najbolj pregledna skupina na svetu, naznanil – in se celo zavezal – predlog neposrednega evropskega davka na CO₂, ki bi povzročil takojšen dvig cen goriva, storitev itd. in bi tako bil škodljiv za evropske državljane.

Predlog EU glede davka je protiustaven.

Daniel Hannan (ECR). – Gospod predsednik, primer davka na finančne transakcije me ni prepričal, vendar pa sprejemam iskrene motive tistih, ki ta predlog podpirajo. To je vprašanje, glede katerih ljudje dobre volje lahko pridejo do različnih zaključkov.

Kar pa nikakor ni mogoče, je tak davek vsiliti izključno za Evropsko unijo. Tobinov davek, ki bi se uporabljal le regionalno, se bo odražal v begu kapitala v tiste jurisdikcije, ki takega davka ni, zakaj je torej ta parlament v tako velikem številu glasoval za sistem, ki bo škodil Evropski uniji?

Odgovor je, da se s tem odključajo vsa okenca določenih poslancev tega parlamenta. Napada bankirje, napada londonski City in predvsem zagotavlja Evropski uniji neodvisen vir prihodka, kar pomeni, da mu ni treba do držav članic.

Če ga povežemo z drugimi predlogi, vidimo pot do usklajevanja finančnega nadzora, direktivo o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov in tako naprej, vidimo lahko veliko grožnjo londonskemu Cityju in vidimo Evropsko unijo, prepuščeno revščini in nepomembnosti.

Syed Kamall (ECR). – Gospod predsednik, vsak, ki si ogleduje nedavno finančno krizo, se bo vprašal, kako smo dopustili, da sta ureditev in nadzor pripeljala do razmer, kjer smo se znašli z bankami, ki se zdijo prevelike, da bi propadle, in z davkoplačevalskim denarjem, s katerim se te banke podpirajo.

Ko torej človek razmišlja o tej zamisli glede globalnega davka na finančne transakcije, se ta morda zdi smiseln, če želimo pomagati žrtvam finančne krize in pomagati tudi tistim v revnejših državah.

Če pa razmišljamo o tem, kako bi se to dejansko vsililo, in kakšen bi bil vpliv, in mu pri tem sledimo po verigi na finančnih trgih, bi dejansko ugotovili, da banke te stroške prenašajo na svoje komitente. Prav tako bi to močno vplivalo na vse tiste, ki želijo trgovati z državami v razvoju, ali podjetnike v državah v razvoju, ki želijo trgovati s preostalim svetom, prav tako pa bi prizadelo stroške zavarovanja, ki je bistven del mednarodne trgovine.

Če se res želimo lotiti tega problema, potem ne bi smeli denarja davkoplačevalcev vročiti podkupljivim ali nesposobnim vladam. Prepričati se moramo, da odpravimo tarifne ovire tako v EU kot revnejših državah, da tako pomagamo podjetnikom v revnejših državah, da ustvarjajo bogastvo in ljudi popeljejo iz revščine.

Predlog resolucije B7-0132/2010

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Cenim prizadevanja Evropske unije v zvezi z uvedbo enotnega režima za bančne transakcije v evro območju.

Po drugi strani pa vidim, da to uvedbo novih pravil banke zlorablajo, da dvigujejo pristojbine, ki jih zaračunavajo svojim komitentom. Če po eni strani naše banke pod pritiskom Evropske unije prilagodijo plačila za čezmejne prenose SEPA v evro območju, da so ti na isti ravni kot mednarodni prenosi, bi se hkrati dvignile pristojbine za pologe in dvige v podružnicah. Vsem nam je jasno, da se z novimi pravili stroški bank za rokovanje z gotovino v podružnicah niso prav nič spremenili.

Zato moramo glasno povedati, da je to, da banke izkoriščajo nova pravila, ki so bila uvedena v evro območju, da bi njihove dobičke povečali na račun državljanov, čista neumnost. Zato naj bi bila naša dolžnost previdno spremljati, kako se uporabljajo novi predpisi o finančnih institucijah.

Predlog resolucije RC-B7-0154/2010

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Glasoval sem za sprejem resolucije ker kot predstavnik volivcev ne morem sprejeti, da bi se karkoli dogovarjali za njihovimi hrbti in proti njihovi volji. Lizbonska pogodba je dala Evropskemu parlamentu nove pristojnosti, zaradi česar bi moral Evropski parlament varovati pravice državljanov.

Strinjam se z avtorji resolucije, ki kritizirajo način, kako so pogajanja Komisije glede Trgovinskega sporazuma proti ponarejanju tajna, kot tudi pomanjkanje sodelovanja z Evropskim parlamentom o tej zadevi. To ravnanje je usmerjeno proti veljavni zakonodaji EU glede splošnega dostopa do informacij o dejavnostih javnih organov, prav tako pa je to delovanje, ki omejuje pravico do zasebnosti. Zato je dobro, da je Evropski parlament lotil te to zadeve glede preglednosti pogajanj Evropske komisije kot tudi ponarejanja in njegovega preprečevanja.

Marian Harkin (ALDE). – Gospod predsednik, v zvezi s Trgovinskim sporazumom proti ponarejanju so trenutna pogajanja povsem nepregledna. Uporaba sedanje formule za dosego globalnega sporazuma je povsem v nasprotju s preglednimi in demokratičnimi procesi, ki naj bi jih pričakovali od lastnih pripravljalcev zakonodaje. Ne glede na vsebino sporazuma je nesprejemljivo, da se izogne nadzoru javnosti, ko se oblikujejo politike, ki neposredno vplivajo na mnoge evropske državljane.

Glede vprašanja vsebine je treba vso pozornost posvetiti evropskemu nadzorniku za varstvo podatkov, ki je izdal strogo mnenje o teh pogajanjih. Evropsko komisijo močno spodbuja, naj glede Trgovinskega sporazuma proti ponarejanju vzpostavi javen in pregleden dialog. Prav tako navaja, da se intelektualna lastnina, čeprav je za družbo pomembna in jo je treba zaščititi, ne sme postavljati nad posameznikove temeljne pravice do zasebnosti, varstvo podatkov in drugih pravic, kot so domnevna nedolžnost, učinkovita pravna zaščita in svoboda izražanja. Nazadnje navaja, da bi politika odklopa interneta „trije prekrški – izključitev“ močno omejila temeljne pravice in svoboščine državljanov EU.

To je za vse državljane EU zelo pomembno vprašanje in način, s katerim ga bosta Komisija in Parlament obravnavala, bo veliko povedal o odgovornosti in preglednosti.

Syed Kamall (ECR). – Gospod predsednik, dejstvo, da nam je v parlamentu uspelo doseči zavezništvo, je ena od pomembnih stvari glede tega predloga resolucije.

Področje skupnega sporazuma je bilo dejstvo, da so bile v času odsotnosti kakršnih koli smiselnih informacij na blogosferi in drugje govorice, ki so namigovala na ukrepe, kot so zaplomba prenosnih računalnikov in MP3 predvajalnikov na mejah. V parlamentu je bilo dokaj jasno, da smo želeli informacije in več preglednosti o pogajanjih glede Trgovinskega sporazuma proti ponarejanju.

Sinoči je komisar jasno in glasno slišal sporočilo in zelo sem vesel, da nam je obljubil več informacij. Če se Komisija pogaja v imenu 27 držav članic in v imenu EU, je bistveno, da vemo, kakšno je pogajalsko stališče in tudi to, da obstaja polna ocena vplivov glede vsega, kar se predlaga, da se pokaže, kako bo to vplivalo na industrijo EU.

Pozdravljam pripombe, ki jih je sinoči dal komisar in se veselim večje preglednosti.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Skrbijo me praksa in postopki Evropske komisije v pogajanjih za Trgovinski sporazum proti ponarejanju (ACTA).

Pogajanja potekajo tajno, za zaprtimi vrati, brez ustreznega obveščanja Evropskega parlamenta in poslancev, ki naj bi na koncu ta dokument odobrili. Mislim, da bi morali spremeniti postopke, ki se uporabljajo, ko Evropska komisija od Parlamenta pričakuje, da prevzame odgovornost za vse sporazume, ki mu jih predloži. In če bomo morali Evropski komisiji vedno znova vračati mednarodne pogodbe, da jih spremeni, to ne bo

dober znak niti za evropsko javnost niti zunanji svet. Takšno vedenje ne kaže na dobro komunikacijo med najpomembnejšimi institucijami Evropske unije.

Predlog resolucije RC-B70181/2010

Syed Kamall (ECR). – Gospod predsednik, kot številni vemo, se izvaja pregled sistema GSP in se sedanji sistem izteka.

Ena od stvari, ki je ob obravnavi GSP ali GSP+ zelo pomembna, je, da so med pogajanja o sporazumih o gospodarskem partnerstvu številne posamezne države in predlagane regije nasprotovale podpisu sporazuma z EU.

Ena od stvari, ki sem jih glede sporazumov o gospodarskem partnerstvu vedno kritiziral, je, da imajo pristop do trgovine, ki je enak za vse. Prav tako je bilo med razpravo s Komisijo zaskrbljujoče, da je eden od uradnikov naznanil, da se sporazumi o gospodarskem partnerstvu ne osredotočijo le na trgovino, ampak tudi na izvažanje modela regionalnega povezovanja EU.

Obstajajo posamezne države, ki želijo z EU skleniti sporazum, da bi lahko na preferenčni podlagi k nam izvažale blago in storitve. Zato bi morali predlagati, da se tem državam, ki si želijo trgovinskega sporazuma, ne izpolnjujejo pa meril za sporazum o gospodarskem partnerstvu, kot alternativa ponudi GSP+, mi pa se moramo potruditi, da bodo prožnejši.

Upam, da bomo tako podjetnikom pomagali ustvariti bogastvo in revne v številnih od teh držav popeljati iz revščine.

Daniel Hannan (ECR). – Gospod predsednik, južna Amerika in Srednja Amerika komaj opazno drsita v obliko avtokracije – vrsto *neo-caudillismo*. V Nikaragvi, Venezueli, Ekvadorju in Boliviji smo videli dvig režimov, ki niso bili ravno diktatorski, zagotovo pa ne podpirajo parlamentarne demokracije – to so ljudje, ki so se, čeprav so bili legitimno izvoljeni, lotili odstranjevanje vsakega preverjanja njihovih pristojnosti: volilne komisije, vrhovnega sodišča, domov parlamenta in v številnih primerih razpustom ustave in ponovnim zapisom – „ponovno ustanovitvi“, kot temu pravijo – svojih držav po socialističnih načelih.

Koga bo v tem delu sveta ob vsem tem izbrala levica in ga kritizirala? Eden od redkih režimov, ki resnično uživa javno podporo – režim Álvaro Uribe v Kolumbiji, ki uživa podporo treh četrtin prebivalstva, ker je ponovno vzpostavil red v tej nesrečni državi in pregnal paravojaške sile tako levice kot desnice. To kaže na izreden sklop prednostnih nalog, glede na katere naj bi on bil oseba, ki so ga nekateri v tej dvorani izbrali. Sram naj jih bo.

(ES) Ni prav, da paravojaškim silam stvari olajšamo Kako nečastno!

Poročilo: Gabrielle Albertini (A7-0023/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Gospod predsednik, zahvaljujem se svojemu kolegu gospodu Albertiniju za odlično delo, ki ga je opravil glede te osrednje teme evropske politike. Z začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe si je Unija naložila večjo odgovornost glede zunanjih zadev in skupnih varnostnih politik in prepričan sem, da številni tukaj upamo, da bo institucija, ki ji pripadamo, prevzela večjo odgovornost in se bolj vključila v zunanje zadeve.

Še zlasti se strinjam, da bi se morala visoka predstavnica za skupno zunanjo in varnostno politiko (SZVP) posvetovati z odborom Evropskega parlamenta, kadar gre za imenovanja na vodstvena mesta v Evropski službi za zunanje politično delovanje, ki se trenutno oblikuje, in da bi morala zagotoviti, da imata tako Evropski parlament kot Svet dostop do zaupnih informacij.

Zato menim, da je težava, ki smo jo premagali s tem poročilo, prvi pomembni korak k oblikovanju močne evropske zunanje politike, odločene, da zahteva svojo vlogo in lastno politično težo na mednarodnem prizorišču.

Nicole Sinclair (NI). – Gospod predsednik, glasovala sem proti spremembama 17D in 19, ki sta napadli NATO in pozivali k odpravi baz NATO tu, v Evropski uniji. No, zadnji argument tistih, ki verjamejo v ta evropski projekt je, da je EU v zadnjih 50 ali 60 letih ohranila mir v Evropi. Pravzaprav bi rekla, da je to laž in da je pravzaprav NATO tisti, ki je s svojimi silami ohranil mir v Evropi.

Mislim, da je sramota, da je ta parlament dopustil glasovanje o takšni spremembi. Opazila sem, da je skupina, ki je dejansko predlagala to spremembo, ostanek propadle ideologije, ki je svoje ljudi zapirala za stene in

kršila temeljne človekove pravice. Sile Nata pa so preostalo Evropo zaščitile pred to nočno moro. Posebej želim poudariti svojo hvaležnost ZDA in Kanadi in drugim narodom Nata, da so nas obvarovali te nočne more. Mislim, da je v interesu Združenega kraljestva sodelovati z vsemi temi državami proti novi obliki totalitarizma, ki je Evropska unija.

Poročilo: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Gospod predsednik, glasoval sem za, ker sem želel poudariti, da je upanje glede povečanja civilne in vojaške sinergije in sodelovanja med Evropsko unijo in državami članicami tudi ob upoštevanju neuvrščene ali nevtralnega statusa stališče, glede katerega se vsi v veliki meri strinjamo.

Prav tako se mi zdi pomembno, da ustanovimo institucijo za usklajevanje mehanizmov, kot je Operativni center Evropske unije, ki bi bila podrejena visokemu predstavniku na področju skupne zunanje in varnostne politike, kar bi omogočilo, da bi bile skupne civilne in vojaške operacije učinkovito usklajene. Namen tega bi bil odstraniti probleme, motnje in zamude, ki se v sedanjem sistemu, žal, še kar naprej pojavljajo.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Gospod predsednik, hvala za vašo potrpežljivost. Glasoval sem proti temu poročilu, ker ponavlja nevarne smernice, ki jih glede strategije evropske obrambe in varnosti zajema Lizbonska pogodba. Z drugimi besedami, poziva k militarizaciji Evropske unije, upravičuje vojaško posredovanje, priznava primat Nata in tesen odnos z njim ter celo spodbuja – v času krize in velikih socialnih potreb – povečanje vojaških sil.

Po mojem mnenju bi morala Evropska unija zdaj, ko se preverja arhitektura sveta, bolj kot kdaj koli prej sprejeti miroljubno politiko in drugačno politično zaznavo varnosti, slediti neodvisni zunanji in obrambni politiki, neodvisni od ZDA, skušati s političnimi sredstvi razrešiti mednarodne razlike in voditi pot spoštovanja mednarodne zakonodaje in okrepljene vloge ZN.

Menim, da takšna politika bolje izraža poglede evropskih državljanov.

Pisne obrazložitve glasovanja

Poročilo: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Sprejem tega poročila z veliko večino kaže skrb, ki jo moramo imeti glede malih in srednje velikih podjetij. Trenutno je kar 5,5 milijona mikro podjetij zavezanih, da pripravijo letna poročila, čeprav je njihovo področje delovanja omejeno na določeno lokalno območje ali regijo. Če se ta podjetja ne vključujejo v čezmejne dejavnosti ali sploh ne delujejo na nacionalni ravni, ta obveznost poročanja služi le oblikovanju nesmiselnega administrativnega bremena in tem gospodarskim družbam zgolj povzroča stroške (približno 1.170 EUR).

Zato to poročilo priporoča, da države članice odpravijo obveznost letnega poročanja gospodarskih družb, ki izpolnjujejo dve od naslednjih meril, da se opredelijo kot mikro podjetja: bilančna vsota mora biti manj kot 500 000 EUR, znesek neto letnega prometa mora biti manj kot 1 milijon EUR in/ali v celotnem proračunskem letu morajo zaposlovati povprečno 10 ljudi. Mikro podjetja bodo še naprej v skladu z nacionalno zakonodajo vsake države članice vodila računovodske evidence.

Med sedanjo krizo, ki jo doživlja Evropa, je treba spodbuditi zasebni sektor, ki ga sestavljajo mala in srednje velika podjetja (vključno z mikro podjetji), hkrati pa je na ta sektor treba gledati kot na področje, ki absorbira delovno silo, ki je postala odvečna v državnem ali zasebnem poslovnem sektorju.

Carlos Coelho (PPE), v pisni obliki. – (PT) Glasujem za Lehnejevo poročilo o letnih računovodskih izkazih mikro podjetij, ker podpiram obsežne ukrepe za debirokratizacijo in tiste, ki podpirajo majhna in srednje velika podjetja, ki so na Portugalskem in v Evropi odgovorna za največ ustvarjenih delovnih mest. Izpostavljam vprašanje ustvarjanje prihodnje neenakosti na notranjem trgu. Ker bodo države članice lahko izbirale med uporabo ali neuporabo tega ukrepa, bomo imeli države, ki bodo za enaka podjetja imela različna pravila.

Potrebna bo velika previdnost, da se preprečijo negativne posledice načina prenosa teh pravil v odnosu do nenehnih prizadevanj za boj proti goljufiji in utaji davkov kot tudi boj proti gospodarskemu in finančnemu kriminalu (na nacionalni, evropski ali mednarodni ravni). Prav tako bo treba skrbno zaščititi delničarje in upnike.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), v pisni obliki. – (RO) Zadnji dve širitvi Evropske unije sta prinesli številne koristi starim in tudi novim državam članicam, postavili pa sta nam tudi veliko izzivov. Mislim, da je odločitev,

da se mikro subjektom zagotovi določena pomoč, treba urejati na evropski ravni in je ne prepustiti pristojnosti vsake države članice. To je edini način, da se uspešno zmanjša birokracija za mikro podjetja in ustvari ravnovesje. Posebno pozornost moramo posvetiti odpravi vseh tistih težav, ki ovirajo dejavnosti mikro podjetij in ljudi odvrtaajo od pridobivanja finančne podpore EU.

Anne Delvaux (PPE), v pisni obliki. – (FR) V sredo je Evropski parlament odobril predlog, usmerjen v odpravo obveznosti malih in srednje velikih podjetij, da objavljajo svoje zaključne račune. Da bi zmanjšali administrativno breme, je Evropska komisija predlagala, da lahko države, ki to želijo, oprostijo MSP letne obveznosti objave zaključnih računov, ki jo narekuje sedanja evropska zakonodaja. Bila sem proti tej ukinitvi, ker bo zaradi predloga Komisije evropski regulativni in usklajeni okvir izginil za več kot 705 evropskih podjetij.

Možnost oprostitve mikro subjektov obveznosti priprave in objave zaključnih računov ne bo služilo zmanjšanju administrativnega bremena. Zdaj se bojim, da, če bodo države članice v uporabi te možnosti oprostitve mikro subjektov neskladne, se bo to odražalo v razdeljenem skupnem trgu.

Zaradi tega tudi belgijski poslanci in belgijska vlada močno nasprotujejo evropskemu predlogu (Belgija je prav tako združila ovirajočo manjšino v Svetu ministrov, kjer morajo o predlogu še glasovati).

Robert Dušek (S&D), v pisni obliki. – (CS) Poročilo o predlogu za direktivo o zaključnih računih podjetij rešuje okvir in širi obveznost glede predložitve računovodskih evidenc v primeru mikro subjektov. Cilj tega ukrepa je zmanjšati administrativno breme in tako pomagati povečati konkurenčnost in gospodarsko rast mikro subjektov. Pozdravljam predlog poročevalca, ki državam članicam daje možnost izbire in omogoča oprostitev obveznosti mikro subjektov, da predložijo zaključne račune, t.j. izvzame jih iz področja obsega te direktive. Če gre za subjekte, ki so omejeni na regionalni ali lokalni trg in ne izvajajo čezmejnih dejavnosti, naj bi jih ne obremenjevali z nadaljnjimi obveznostmi, ki izhajajo iz evropske zakonodaje, ki velja za evropski trg. Zaradi zgoraj omenjenih razlogov se strinjam z besedilom poročila.

Françoise Grossetête (PPE), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem proti poročilu gospoda Lehneja, ker se z odpravo računovodskih obveznosti ne bodo zmanjšali realni stroški teh mikro subjektov, ustvarila pa se bo večja negotovost. Takšna oprostitve bo spodkopala zaupanje, potrebno v odnosih med zelo majhnimi podjetji in tretjimi osebami (strankami, dobavitelji, bankami).

Za pridobitev posojil je treba zagotavljati zanesljive informacije. Brez računovodskega okvira bodo bankirji in druge zainteresirane skupine, ki bodo takšne informacije še vedno zahtevali, imeli izgovor, da zmanjšajo posojila. Te razmere bodo v škodo zelo majhnim podjetjem.

Astrid Lulling (PPE), v pisni obliki. – (DE) Danes sem glasovala proti Lehnejevemu poročilu, ker sem prepričana, da je treba zmanjšanje administrativnih izdatkov malih in srednje velikih podjetij izvesti za celotno Evropsko unijo kot del poenotenega in celovitega pristopa.

Če bi se ta predlog izvajal, bi več kot 70 % evropskih podjetij – v Luksemburgu pa več kot 90 % – bilo izvzetih iz zahtev po pripravi standardiziranih zaključnih računov.

Posledično bi odgovorno vodstvo v prizadetih podjetjih izgubilo pomembno odločevalsko orodje.

Če države članice tega izvzetja za mikro podjetja ne bi izvajale na poenoten način – kar je zelo verjetno –, bi to vodilo k razdrobljenosti skupnega trga.

Zato je ta ukrep neustrezen. Še zlasti podjetja, ki se ukvarjajo s čezmejno trgovino, bi bila v slabšem položaju. Edina razumna rešitev je poenostavitev pravil za vsa mikro podjetja v Evropi na ravni EU.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Predvsem v času, ko je kriza močno prizadela mala podjetja, je naša dolžnost, da jim zagotovimo vso pomoč, ki jim lahko pomaga, da si opomorejo in spet nudijo podporo evropskemu gospodarstvu. V tem okviru je pomembno zmanjševanje birokracije. Pozdravljam danes sprejeto odločitev. Upam, da jo bo čim več držav članic izvajalo na idealen in učinkovit način v korist malih podjetij in gospodarstva na splošno.

Georgios Papastamkos (PPE), v pisni obliki. – (EL) Glasoval sem za poročilo gospoda Lehneja, ker državam članicam prepušča, da upoštevajo različne posledice, ki jih ima morda uporaba direktive na njihove notranje zadeve, predvsem kar zadeva število podjetij, na katera se nanaša. Pomen dejavnosti mikro subjektov je v čezmejnem delovanju zanemarljiv. Poleg tega objava zaključnih računov zagotavlja preglednost in pomeni *sine qua non* za dostop mikro subjektov do kreditnega trga in javnih naročil ter za odnose med samimi podjetji.

Frédérique Ries (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem proti poročilu gospoda Lehneja in predlogu Komisije. Glede notranjega trga pomenita korak nazaj in predstavljata očitno tveganje za popačenje konkurence med evropskimi malimi in srednje velikimi podjetji.

Bodimo jasni, posledice tega predloga so neustrezno podcenjene. Poleg tega niso upoštevali dejstva, da bo glede na to, da evropske direktive ni, vsaka država članica pri tem uveljavljala svoja pravila. Zato prav nič ne preseneča, da vse organizacije MSP, evropske organizacije – in v mojem primeru tudi belgijske: Zveza srednjih razredov in Federacija za podjetja v Belgiji – neverjetno nasprotujejo temu predlogu.

Da, tisočkrat ja za zmanjšanje administrativnih bremen za podjetja in predvsem MSP, vendar usklajeno zmanjševanje, ki se doseže s predlogom za splošno revizijo četrte in sedme direktive s področja prava družb.

Robert Rochefort (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Predlog, ki so nam ga predložili, državam članicam omogoča, da določena podjetja (mikro subjekte) oprostiti obveznosti priprave in objave zaključnih računov. Sam sem seveda silno naklonjen zmanjšanju administrativnih bremen za podjetja, predvsem za SMP in zelo majhna podjetja. Vendar pa predlog Komisije hudo zgreši svoj namen: prvič, ni jasno, ali bi predlagani sistem res zmanjšal administrativno breme za ta podjetja (statistične podatke, ki se jih trenutno zbira, bo treba zbirati z drugimi sredstvi) in drugič, to besedilo, ki vsaki državi članici prepušča, da se odloči za uporabo izvzetja ali ne, predstavlja nevarnost razdrobljenosti notranjega trga (glede na veliko verjetnost, da bodo nekatere države članice izvzete uporabile, druge pa ne). Ta predlog bi bilo treba umakniti in razmisliti o vprašanju poenostavitve administrativnih bremen za ta mala podjetja (pravo gospodarskih družb, poenostavitev zahtev o finančnem poročanju, računovodstvu, revizijah itd.) kot del celovitega pregleda četrte in sedme direktive s področja prava družb, ki se načrtuje v bližnji prihodnosti. Zato sem glasoval proti poročilu gospoda Lehneja o zaključnih računih določenih vrst podjetij, kar zadeva mikro subjekte.

Nuno Teixeira (PPE), v pisni obliki. – (PT) Cilj sedanjega predloga se navezuje na poenostavitev poslovnega okolja in še zlasti zahtev za zagotovitev finančnih informacij mikro podjetij s ciljem okrepiti njihovo konkurenčnost in možnosti za rast.

V tem okviru pozdravljam spremembe, ki jih zajema poročilo o zmanjšanju administrativnega bremena za mikro podjetja, saj sem prepričan, da predstavlja pomemben ukrep za spodbujanje evropskega gospodarstva v premagovanju krize. To pa zato, ker so dejavnosti mikro podjetij omejene na lokalne ali regionalne trge, kjer priprava zaključnih računov postane težavna in zapletena obveza.

Vendar ne podpiram zamisli o oprostitvi obveznosti predložitve zaključnih računov za mikro podjetja. Vsaka država članica sama sprejme odločitve, saj ima ta lahko neposredne posledice, povezane z bojem proti goljufiji in utajo davka in bojem proti gospodarskemu in finančnemu kriminalu kot tudi zaščito delničarjev in upnikov.

Zato se zavzemam za uravnoteženo odločitev z namenom, da se raje prilagodi način uporabe tega ukrepa, kot pa da imamo v dokumentu posebno obveznost glede računovodskih evidenc v zvezi s trgovinskimi dejavnostmi in finančnim položajem. Zato glasujem za sedanje poročilo z določenimi pomisleki.

Marianne Thyssen (PPE), v pisni obliki. – (NL) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Parlament je s sprejetjem Akta o malih podjetjih marca 2009 začel s pripravo vrste predlogov politik, s katerimi naj bi med drugim z administrativnimi poenostavitvami poslovno okolje v Evropi postalo prijaznejše za MSP. Odprava računovodskega sistema za nekaj, kar se imenuje „mikro subjekt“, se na prvi pogled zdi kot ključno dejanje za administrativno poenostavitev, vendar bo to ob upoštevanju pomena finančnih informacij za vse zainteresirane skupine, vključno s posojilodajalci, davčnimi upravami in trgovinskimi partnerji, prav nasprotno dejansko odprlo vrata še več birokraciji in višjim stroškom. Poleg tega pa podjetja ne bodo več imela na voljo koristnega orodja za notranje poslovno zaporedje.

Vendar pa podpiram zahtevo Odbora za ekonomske zadeve, da je treba vpliv vsake oprostitve, ki se zagotovi mikro podjetjem, temeljito oceniti in umestiti v okvir splošne revizije četrte in sedme direktive. Po mojem mnenju ta predlog ne vsebuje instrumentov, potrebnih za učinkovito obravnavo vprašanja o birokraciji.

Zaradi tega sem glasoval za zavrnitev predloga Komisije. Glede na to, da poročilo mojega cenjenega kolega, gospoda Lehneja, temelji na istih načelih kot predlog Komisije, tudi njegovega poročila nisem mogel podpreti. Veselim se modre in dobro premišljene odločitve Sveta.

Derek Vaughan (S&D), v pisni obliki. – Glasoval sem za predlog o oprostitvi obveznosti mikro subjektov (malih podjetij) glede računovodskih standardov iz zakonodaje EU. To je izjemno pomemben predlog, saj bo zmanjšal nepotrebno breme birokracije za mala podjetja in pomagal vsakemu od več kot 5 milijonov

podjetij privarčevati približno 1.000 GBP. EU se je zavezala, da bo do leta 2012 obremenitev malih in srednje velikih podjetij zmanjšala za 25 % in ta zakon je ključni korak na poti za doseg tega cilja. Ta majhna podjetja so pogosto prvi korak na lestvici prihodnjih uspešnih delodajalcev, zato je treba poskrbeti za njih, še zlasti v časih recesije.

Sophie Briard Auconie (PPE), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem za poročilo gospoda Lehneja o zaključnih računih mikro subjektov, kajti, čeprav je ocena vplivov Evropske komisije po mojem mnenju nepopolna in nezadostna, sem želela zastopati stališče, ki je jasno naklonjeno poenostavitvi računovodskih obveznosti, ki veljajo za zelo majhna podjetja. Z ekonomskega in družbenega vidika, ni smiselno, da bi za zelo majhno podjetje veljale iste upravne omejitve kot za veliko večja podjetja. Zelo majhna podjetja predstavljajo več kot 85 % evropskih podjetij, z drugimi besedami so ta podjetja hrbtenica našega gospodarstva, ki nujno potrebujejo spodbudo. Zato sem prepričana, da je usklajeno zmanjšanje njihovih obveznosti korak v pravi smeri, vendar z zagotovilom, da to ne bo oteževalo njihovega dostopa do posojil. Zato bi bilo treba izvesti splošno oceno, ki bi upoštevala celotno gospodarsko okolje, ki obkroža zelo majhna podjetja, njihove odnose z bankami, centri za upravljanje – v primeru francoskih podjetij – in seveda z njihovimi strankami. Zato ne razmišljajmo vedno v smislu obveznosti, ampak zaupajmo našim podjetnikom in našim obrtnikom, ki nas potrebujejo, da zmanjšamo njihova administrativna bremena.

Françoise Castex (S&D), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem proti temu predlogu, ker je ta dolgoročno za mala in srednje velika podjetja škodljiv in bi zmanjšal njihov dostop do posojil, ki so za njihovo vodenje in dinamizem delovanja nepogrešljiva. Ne verjamem, da lahko po eni strani s kritiziranjem nepreglednosti finančnih trgov, ki je pripeljala do sedanje krize, od bank zahtevamo večjo preglednost, če se po drugi strani prizadeva za ukinitve orodij za zagotavljanje preglednosti, ki so ključna za same nosilce gospodarskih dejavnosti in gospodarske regulatorne politike, ki jih želimo izvajati na evropski ravni. Poenostavitev računovodskih obveznosti za MSP in še zlasti za najmanjša podjetja ostaja nujna zahteva. Evropska komisija mora nujno pregledati četrto in sedmo direktivo s področja prava družb, kajti že samo to lahko zagotovi celovito, pošteno in skladno rešitev.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. – (PT) Pozdravljam sprejem poročila gospoda Lehneja, ki bo zagotovo pripomoglo k zmanjšanju vodstvenih bremen mikro podjetij. Mala podjetja se pogosto pritožujejo glede toge zakonske ureditve, bremen in birokracije, ki navadno ogrožajo njihovo finančno preživetje. Mikro podjetja imajo prav, ko trdijo, da bi zanje ne smela veljati ista pravila in predpisi kot za večja podjetja. Upajmo, da bodo pravila, predlagana v tem poročilu, vodila k višjemu letnemu prometu in večji konkurenčnosti mikro podjetij. To poročilo državam članicam še vedno omogoča prožnost glede prenosa direktive v najustreznejšem času, da se tako izognejo kakršni koli težavi, ki bi se pojavila zaradi zmanjšanja regulative. Mikro podjetja bodo lahko še naprej prostovoljno pripravljala zaključne račune, jih predložila v revizijo in jih poslala v nacionalni register. Mikro podjetja bodo za namene upravljanja in zagotavljanja davčnih informacij v vsakem primeru še naprej vodila evidence o prodaji in transakcijah. Komisija napoveduje skupne prihranke 5.941.844 mikro podjetij v višini med 5.9 in 6.9 milijona EUR, če bodo to oprostitev sprejele vse države članice. Če bi portugalska vlada sprejela to izvzetje, bi to na Portugalskem zajelo 356.140 portugalskih podjetij.

Sylvie Guillaume (S&D), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem proti predlogu za direktivo o zaključnih računih za določene vrste podjetij, ki je bil sprejet 10. marca 2010. Čeprav se zavzemam za znatno zmanjšanje regulatornega bremena, ki ga nosijo MSP, pa sem hkrati prepričana, da računovodske zahteve predstavljajo ključne vodstvene instrumente za njihove zunanje partnerje (bankirje, stranke, dobavitelje in tako naprej). Z zmanjšanjem dostopa do posojil, pa ta predlog malim in srednje velikim podjetjem dolgoročno lahko odvzame pogoje preglednosti in zaupanja, ki so za njihova vodstva in dinamizem dejavnosti nepogrešljivi. Presenetljivo je, da se po eni strani s kritiziranjem zaradi nepreglednosti finančnih trgov, ki je pripeljala do sedanje krize, od bank zahteva večja preglednost, in se po drugi strani prizadeva za ukinitve orodij za zagotavljanje preglednosti, ki so ključna za same nosilce gospodarskih dejavnosti in gospodarskih regulatornih politik, ki jih podpiram na evropski ravni.

Anna Záborská (PPE), v pisni obliki. – (FR) Evropski parlament tako kot Evropski ekonomsko-socialni odbor podpira cilj, ki si ga prizadeva doseči Komisija s predstavitvijo te pobude, ki pomeni oprostitev obveznosti mikro subjektov glede upravnih in računovodskih zahtev, ki so drage in povsem nesorazmerne glede na potrebe in notranje strukture mikro subjektov in glavnih uporabnikov finančnih informacij, kar bi tem podjetjem omogočilo, da se lotijo številnih strukturnih izzivov, ki so neločljivi del vsakega kompleksnega podjetja, kar omogoča izvajanje Evropske listine za mala podjetja v celoti in v skladu s procesom, zajetim v lizbonski strategiji. Menim, da je predlog Komisije o poenostavitvi pozitiven. Njegov namen je zagotoviti, da bi regulatorni okvir pomagal spodbuditi podjetniškega duha in inovativnost v mikro- in malih podjetjih,

da bodo ta bolj konkurenčna in bodo kar najbolj izkoristila možnosti na notranjem trgu. Vendar pa mora za mikro podjetja še vedno veljati obveznost vodenja evidenc, ki kažejo njihove poslovne transakcije in finančno stanje, kot minimalni standard, h kateremu lahko države članice še naprej dodajajo nadaljnje obveznosti. Na koncu menim, da z zmanjšanjem birokracije pomagamo malim in srednje velikim podjetjem in to pozdravljam.

Predlog resolucije RC-B7-0151/2010

Luís Paulo Alves (S&D), v pisni obliki. – (PT) Glasoval sem za to resolucijo, ker spodbuja krepitev gospodarskega usklajevanja med evropskimi državami, večjo skladnost med Paktom za stabilnost in rast in drugimi evropskimi strategijami, izvajanje ambiciozne socialne agende v boju proti brezposelnosti, večjo prožnost glede upokojitvene starosti in spodbujanja MSP.

Poleg tega poudarjam dejstvo, da reforma od Komisije zahteva razvoj novih spodbud za države članice, ki izvajajo strategijo EU 2020, tiste, ki se tega ne držijo, pa se v prihodnje kaznuje. To je bistveno za uspeh strategije, glede na to, da so problemi, s katerimi se spopadamo, skupni in zahtevajo rešitev na evropski ravni.

Prav tako pozdravljam odločitev Evropskega sveta glede večjega strateškega realizma, ki mu zagotavlja večjo jasnost in manj ciljev, ki pa so količinsko opredeljeni.

Nazadnje moram omeniti še vključitev kmetijstva v to strategijo, kajti to v prvotnem predlogu ni bilo predvideno, je pa brez dvoma ključni cilj, če naj Evropa doseže svoje cilje bodisi z vidika ekonomije, živil in okolja ali glede večje kakovosti življenja na podeželju, kar bo spodbudilo zaposlovanje.

Elena Oana Antonescu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Strategija EU 2020 mora z ukrepi, ki so neposredno usmerjeni v občutljive točke v gospodarstvih držav članic, rešiti probleme, ki jih povzročajo gospodarska in finančna kriza. Če bi lizbonska strategija zaradi preveč zastavljenih ciljev ne bila v celoti uspešna, se mora strategija za izhod iz krize osredotočiti na nekaj jasnih, količinsko opredeljenih ciljev, kot so: zagotavljanje rešitev za učinkovit boj proti brezposelnosti, še zlasti mladih, spodbujanje in zagotavljanje podpore malim in srednje velikim podjetjem, ki zagotavljajo največ delovnih mest in inovacij, kot tudi dvig odstotka, namenjenega raziskavam in razvoju iz proračuna EU in nacionalnih proračunov, na 3 %.

Zavedati se moramo, da se bo v prihodnje manevrski prostor socialnih politik zaradi starajočega se prebivalstva v Evropi zmanjšal, produktivnost pa se bo lahko povečala le, če se bo več vložilo v tehnologijo in izobraževanje. Če želimo bolj konkurenčen trg dela, moramo prestrukturirati sisteme socialne varnosti in podpreti bolj prožne delovne prakse. Obenem mora takšna strategija podpreti razvoj proizvodnih metod, ki spoštujejo okolje in zdravje ljudi.

Regina Bastos (PPE), v pisni obliki. – (PT) Evropska komisija je 3. marca predstavila strategijo EU 2020: „strategijo za pametno, vzdržno in vključujočo rast“. To je predlog, ki sprejema pet količinsko opredeljenih ciljev za Evropsko unijo (EU) do leta 2020, ki bodo zagotavljali okvir za proces in jih je treba prevesti v nacionalne cilje: zaposlovanje, raziskave in inovacije, podnebne spremembe in energija, izobraževanje in boj proti revščini.

To je strategija, ki se osredotoči na konkretne, realne in ustrezno količinsko ovrednotene cilje: povečanje zaposlenosti z 69 % na najmanj 75 %, povečanje izdatkov za raziskave in razvoj (R&R) na 3 % BDP, zmanjšanje revščine za 25 %, zmanjšanje stopnje izostankov od pouka s sedanjih 15 % na 10 % in povečanje deleža mladih, starih 30 let, z višjo izobrazbo z 31 % na 40 %.

Glasovala sem za resolucijo o strategiji EU 2020, ker cilji, ki jih naznanja, začrtajo pot, ki bi ji Evropa morala slediti, in ker se jasno in objektivno odziva na probleme, ki jih je ustvarila gospodarska in finančna kriza v smislu brezposelnosti, finančne ureditve in boja proti revščini. Ti problemi bodo referenčna točka, ki nam bo omogočila ovrednotenje napredka, ki se doseže.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), v pisni obliki. (LT) Glasovala sem za resolucijo. Ker sedanjih socialnih in gospodarskih problemov ne bomo mogli rešiti na nacionalni ravni, jih moramo reševati na evropski in mednarodni ravni. Strategija EU 2020 naj bi bila predvsem učinkovit ukrep za premagovanje gospodarske in finančne krize, kajti cilj te strategije je ustvarjanje delovnih mest in gospodarska rast.

Velika brezposelnost v Evropi je v sedanjih razpravah najpomembnejše vprašanje, saj se države članice spopadajo s še vedno naraščajočo brezposelnostjo, s 23 milijoni moških in žensk brez dela in posledično

velikimi socialnimi in življenjskimi težavami. Zato se v resoluciji Evropskega parlamenta največ pozornosti namenja ustvarjanju novih delovnih mest in boju proti socialni izključenosti.

Nadalje, Parlament poziva Komisijo, naj ne upošteva le brezposelnosti in socialnih problemov, ampak pokaže učinkovita sredstva za njihovo rešitev, tako da bo ta nova strategija resnično vplivala na stvarna življenja ljudi. Rada bi opozorila na dejstvo, da se je Evropa že naučila iz svojih lastnih napak, saj ni bila sposobna v celoti izvesti ciljev, prej zastavljenih v lizbonski strategiji. Zato mora nova strategija za prihajajoče desetletje temeljiti na močnem sistemu upravljanja in mora zagotavljati odgovornost. Zato z današnjim glasovanjem za to resolucijo pozivam Komisijo in Evropski svet, da se osredotočita na glavne socialne probleme Evrope in zastavita manj, vendar jasnejše in bolj realne cilje, ki jih bo potem mogoče uresničiti.

Maria da Graça Carvalho (PPE), v pisni obliki. – (PT) Pozdravljam nedavne razprave, ki so o smernicah za EVROPO 2020, novo strategijo za Evropo, potekale med neformalnim zasedanjem Sveta 11. februarja. Komisiji čestitam za njeno pobudo in pozivam k večjemu sodelovanju s Parlamentom glede tako pomembne zadeve za prihodnost Evrope. Bistveno je vlagati v znanje in reforme, ki srednjeročno in dolgoročno pospešujejo tehnološki napredek, inovacije, izobraževanje in usposabljanje za spodbujanje blaginje, rasti in zaposlovanja. Prav tako bi rada poudarila pomen konkretnih zamisli za to strategijo, kot je digitalna agenda. Nujno je, da se ta možnost kar najbolje izkoristi, da si bo Evropa trajnostno opomogla od gospodarske krize. Kohezijska politika je enako pomembna pri podpori rasti in zaposlovanja. EVROPA 2020 naj bi zato to prednostno nalogo vključila v svojo regionalno razsežnost kot enega od stebrov za bogatejšo, uspešnejšo in poštenejšo družbo. Opozarjam na potrebo po razvoju mehanizmov financiranja in vodenja s praktičnimi učinki, ki bi dopolnili to strategijo.

Anne Delvaux (PPE), v pisni obliki. – (FR) Od lizbonske strategije, njenih gospodarskih, socialnih in okoljskih ciljev, ki so bili tako potrebni kot tudi ambiciozni, se je veliko pričakovalo. Strategija, ki ji sledi, tako imenovana strategija EU 2020, o kateri smo danes glasovali, se mi zdi veliko manj ambiciozna. Čeprav ohranja nekatere cilje, ki naj bi se dosegli, kot je 3 % BDP, ki naj bi se namenil raziskavam in ohranjanju Pakta stabilnosti in rasti (3 %), je obžalovanja vredno, da zaposlovanje in okoljska razsežnost (ki je močno zmanjšana) v njej ne zasedata horizontalnega mesta. Še vedno smo zelo daleč stran od resnične, globalne trajnostne razvojne strategije.

Vendar sem podprla ta predlog, ker je zelo jasno, da v krizi in ob njenih številnih posledicah, še zlasti v zaposlovanju, ne moremo še naprej stati na mestu. Pozdravljam sprejem odstavkov, ki se nanašajo na ambiciozno socialno agendo in izboljšanje podpore za MSP. Skratka, potrebna je nova življenjska doba. Upajmo, da jo bo strategija EU 2020 zagotovila. Predvsem pa upajmo, da se bo 27 držav članic kar najbolj potrudilo, da se ta strategija izvede.

Harlem Désir (S&D), v pisni obliki. – (FR) Strategija EU 2020 naj bi nadomestila lizbonsko strategijo. Predvsem gre za nevarnost nadaljevanja pomanjkljivosti, zaključevanja z enakim primanjkljajem rezultatov in povzročanja istega razočaranja. To ni niti resnična strategija oživitve niti nova perspektiva za gospodarske, socialne, proračunske in davčne politike Unije. Z neštetimi dobrimi namerami se povezuje le pomanjkanje novih instrumentov za njihovo izvajanje.

Evropa potrebuje drugačno ambicijo; državljani pričakujejo prepričljivejše odzive. Od začetka krize se je stopnja brezposelnosti povečala za sedem milijonov. Banke spet špekulirajo, hedge skladi še vedno niso urejeni, državljane se poziva, naj zategnejo pasove, izrazita zmanjšanja se izvajajo v javnih storitvah in socialno varstvo se zmanjšuje. Grška kriza pa služi razgaljenju pomanjkanja solidarnosti.

Zato mora Evropa razpravljati o različnih pogledih na svojo prihodnost, takšno, ki temelji na resničnem gospodarskem usklajevanju, oživitvi, ki jo označujejo solidarnost, strategija zelene rasti, energetska skupnost, kohezijski proračun, lastna sredstva, vlaganje v izobraževanje, raziskave, davčno in socialno usklajevanje, boj proti davčnim oazam in obdavčitev mednarodnih finančnih transakcij.

Edite Estrela (S&D), v pisni obliki. – (PT) Glasovala sem za predlog skupne resolucije o nadaljevanju neformalnega zasedanja Sveta z dne 11. februarja 2010. Da bi dosegli družbeno tržno gospodarstvo, ki je trajnostno, bolj inteligentno in bolj zeleno, mora Evropa opredeliti svoje prednostne naloge, glede katerih se je treba strinjati. Nobena država članica se ne more sama s svojim delovanjem odzvati na te izzive. Politika EU ne more biti zgolj vsota 27 nacionalnih politik. S skupnim delom za skupne cilje bo rezultat prekašal vsoto posameznih delov.

To bo EU omogočilo, da razvije vlogo svetovne voditeljice, pri čemer bo pokazala, da je mogoče združiti gospodarski dinamizem z družbenimi in okoljskimi zadevami. EU bo to omogočilo ustvarjanje novih delovnih

mest na področjih, kot so energetika, trajnostni transport in energetska učinkovitost. Zato je treba dati na voljo ustrezna finančna sredstva, ki bodo omogočila sprejem priložnosti, in nove vire globalne konkurenčnosti, ki naj jih EU izkoristi.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. – (PT) Evropska komisija je objavila strategijo EU 2020, ki nadomešča neuspešno lizbonsko strategijo in zagotavlja pomembne in ambiciozne izzive za Evropo. Ti izzivi se v bistvu navezujejo na pet področij, ki jih Komisija obravnava kot strateška: (i) zaposlovanje, (ii) raziskave in inovacije, (iii) podnebne spremembe in energija, (iv) izobraževanje in (v) boj proti revščini.

To so pravzaprav področja, ki so temeljna, če želi Evropa premagati krizo in ponovno utrditi vlogo pomembnega akterja na globalnem trgu z visoko ravno razvoja in konkurenčnim gospodarstvom, ki lahko ustvarja bogastvo, zaposlitev in inovacije. Evropska unija prav res potrebuje ambicijo, da premaga izzive, ki jih predstavlja kriza, vendar ta ambicija ne sme povzročati problemov pri proračunski konsolidaciji, ki se zahteva od držav članic ob upoštevanju njihovih nacionalnih računov in čezmernih primanjkljajev. Iz istega razloga se mi zdi bistveno, da se cilji strategije EU 2020 okrepijo.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. – (PT) Načelo solidarnosti naj bi bilo podlaga za strategijo EU 2020; solidarnost med državljani, generacijami, regijami in vladami. Na ta način se bomo lahko s trajnostno gospodarsko rastjo borili proti revščini in zagotovili gospodarsko, socialno in teritorialno kohezijo. To načelo solidarnosti mora predstavljati jamstvo evropskega socialnega modela.

Razpravljati moramo o prestrukturiranju sistema socialnega varstva in zagotavljanju minimalnih socialnih pravil na evropski ravni, kar bo omogočalo prosto izmenjavo delavcev, specializiranega osebja, poslovnežev, raziskovalcev, študentov in upokojencev. Učinkovita raba virov zaradi tega načela in izhajajoč iz potrebe po trajnostnosti postaja nujnost.

Ta strategija mora povzročiti ustvarjanje delovnih mest. Ne moremo sprejeti, da ima EU približno 23 milijonov brezposelnih moških in žensk. Zato je bistveno podpreti podjetništvo in zmanjšanje birokracije ter uvesti davčne olajšave za mala in srednje velika podjetja.

To ne pomeni, da pozabljamo na industrijo ali kmetijstvo. Nadaljevati moramo s ponovno industrializacijo Evrope. Naš cilj mora prav tako biti trajnostno kmetijstvo s kakovostnimi pridelki. Da bi to dosegli, moramo napredovati s trajnostnim razvojem našega osnovnega sektorja in prevzeti vodstvo na področjih znanstvenih raziskav, znanja in inovacij.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Strategija Evropa 2020, priznana naslednica tako imenovane lizbonske strategije, mora začeti z ustrežno oceno metod svoje predhodnice. Če bi to bilo narejeno, bi se ugotovilo, da so pristopi, ki jih je izvajala – in sicer liberalizacija pomembnih gospodarskih sektorjev in deregulacija ter povečana prožnost delovne zakonodaje –, povzročitelji rezultatov v praksi: povečana brezposelnost, negotovost, revščina in družbena izključenost in gospodarska stagnacija in recesija.

Komisija in Parlament si zdaj prizadevata slediti istim pristopom. Predlagana pot je jasna in niti družbena niti okoljska retorika, ki jo poskuša določiti, nista dovolj, da bi zakrili naslednje: absolutno poudarjanje enotnega trga, uresničevanje liberalizacije, komercializacija vse več vidikov družbenega življenja, pomanjkanje varnosti zaposlitve in strukturna brezposelnost.

Soglasje, ki glede teh pristopov obstaja med desnico in socialnimi demokrati, je dokaj jasno navedeno. V končni analizi so bili v zadnjih letih skupaj njen zvesti protagonist. V bistvu ta strategija ni nič več kot odziv dveh teženj v skupnem sistemu na strukturno krizo tega sistema. Če bo sledila temu pristopu, bo sama strategija izvor nove in globlje krize. Če bo sledila temu pristopu, bo strategija neizogibno naletela na odpor in z njo se bodo spopadali delavci in ljudje.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Zavrnitev našega predloga za resolucijo je obžalovanja vredna. V njej smo predlagali ne le širok proces razprave o predlogih, ki jih je že predstavila Evropska komisija, in celotni oceni rezultatov lizbonske strategije, da bi izluščili zaključke za novo strategijo Evropa 2020, ampak smo predstavili tudi sklop novih predlogov, pri čemer se prednost daje povečani produktivnosti in ustvarjanju zaposlitve s pravicami, razrešitvi problema brezposelnosti in revščine ter zagotavljanju enakosti v družbenem napredku. Novi predlogi bi ustvarili nov makroekonomski okvir za spodbujanje trajnostnega razvoja, krepitev notranjega povpraševanja in spoštovanje okolja, kar bi temeljilo na izboljšanju plačila, polni zaposlenosti s pravicami ter ekonomski in socialni koheziji.

Glasovali smo proti skupni resoluciji, ki je bila sprejeta, ker se ne loteva izvora problema, ne predlaga ukrepov, ki bi bili alternativa Paktu za stabilnost, prav tako pa ne predlaga konca liberalizacije ali prožnosti delovnega

trga, ki sta pripeljali k povečani negotovosti dela in nizkega plačila. Na ta način dopuščate, da Komisija nadaljuje z zagovarjanjem bolj ali manj istega pristopa, tistega, ki je že pripeljal do brezposelnosti več kot 23 milijonov ljudi in je več kot 85 milijonov ljudi pahnil v revščino.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), v pisni obliki. – (PL) Gospod predsednik, Evropska unija je bila v zadnjih dveh desetletjih uspešna na številnih področjih, od treh ambicioznih širitev do uvedbe skupne valute, evra. Državljeni Evropske unije delajo manj kot Američani ali Japonci (10 % manj ur letno) in se bolj zgodaj upokojijo. V času krize ohranjanje teh pridobitev na sedanji ravni ni lahko, zato sem zadovoljna, ko slišim o odločnih ukrepih Evropskega sveta in Evropske komisije, ki si prizadevajo vzpostaviti celovito gospodarsko strategijo – Evropa 2020.

Obenem se pred zasedanjem Evropskega sveta marca in junija letos, ki bosta strategiji dala končno obliko, pojavljajo številni dvomi, povezani z dokumentom Evropske komisije, ki je bil predstavljen 3. marca letos. Prvič, kakšni podatki se bodo uporabljali kot podlaga za določanje nacionalnih ciljev 27 različnih držav članic Evropske unije? Kakšne kazni ali nagrade čakajo tiste države članice, ki bodo oziroma ne bodo skladne s cilji, ki jih nalaga strategija? Nazadnje, kakšna vloga je v celotnem procesu rezervirana za Evropski parlament, kajti do zdaj je bila strategija Evropa 2020 projekt, ki sta ga izključno krmarila Svet in Komisija? Na ta vprašanja moramo najti odgovore pred junijskim zasedanjem Evropskega sveta. Sicer bo Unija, če citiram gospoda Barrosa, zamudila svoj „trenutek resnice“.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, po bridkem neuspehu lizbonske strategije, ki naj bi iz Evrope leta 2010 naredila najbolj konkurenčno na znanju temelječe gospodarstvo na svetu, zdaj pa imamo strategijo EU 2020, ki je natančen podaljšek omenjene strategije. Za prožnost delovnega trga, beri negotovost zaposlitve za delavce, povečano konkurenčnost na evropski in mednarodni ravni, liberalno reformo nacionalnih sistemov socialnega varstva in absolutno spoštovanje trapastega Pakta za stabilnost in rast ...

Tu so vse sestavine, da strategija postane nacionalni in socialni razpad, tako kot lizbonska strategija pred njo. Edine inovacije so tiste, ki jih povzroči vaša nova muhavost: evropsko gospodarsko upravljanje postane obvezno in zavezujoče, čeprav se je bruseljska Evropa v globalni krizi izkazala kot povsem neučinkovita, in težnja k globalnemu upravljanju v imenu tako imenovanega globalnega segrevanja, za katero se vse bolj dozdeva, da je ideološka pretveza. Glasovali bomo proti temu besedilu.

Sylvie Guillaume (S&D), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem proti tej resoluciji ker cilja polne zaposlenosti ne poudarja dovolj. Drugič, naše prednostne naloge naj bi bile bolj osredotočene na boj proti revščini in trajnostno rast. Evropski parlament je prav tako izpušča priložnost, da bi poudaril potrebo po boju proti vsem oblikam negotove zaposlitve z direktivo o delu za skrajšani čas, uvedbo sklopa socialnih pravic, ki se zagotovijo ne glede na vrsto pogodbe o zaposlitvi, in ukrepi za boj proti zlorabam v zvezi s sklepanjem pogodb s podizvajalci in celo neplačana delovna praksa. In nazadnje, ta resolucija se odloči, da spregleda potrebo po uskladitvi davčne osnove, ki je bistvenega pomena za oblikovanje evropskega socialnega modela. Nobenega dvoma ni, da je Evropski parlament zamudil veliko priložnost, kar zadeva izgradnjo socialne in trajnostne Evrope.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), v pisni obliki. – (RO) Stvarnost, ki smo se je vsi zavedli, je, da strategija 2020 nima niti dovolj zelenih ali socialnih politik. Druga pomembna ugotovitev je, da so cilji megleni in se gospodarska kriza obravnava na način, ki glede na njeno neprizanesljivost ni primeren. Zato imam občutek, da je vloga resolucije, o kateri smo glasovali na plenarnem zasedanju Evropskega parlamenta, zagotoviti pomembne prispevke k evropski viziji v naslednjih 10 letih.

Čeprav je vloga nas kot evropskih poslancev omejena na vsebino pogodbe, še vedno lahko znatno prispevamo. Vendar moramo od držav članic pričakovati, da izrazijo politično voljo in o našem stališču konstruktivno razmislijo.

Cilji, kot sta „socialno tržno gospodarstvo“ in „proračun, ki odraža pametno, vključujočo in trajnostno rast“, so bistveni za premagovanje učinkov, ki jih je sprožila gospodarska kriza.

Vlaganje v izobraževanje, spodbujanje mobilnosti študentov in usposabljanje za pridobitev novih veščin, ki zadovoljujejo povpraševanje delovnega trga, je smer ukrepov, za katero moramo zasnovati realistične akcijske načrte.

Peter Jahr (PPE), v pisni obliki. – (DE) V okviru strategije EU 2020 bo kmetijstvo odigralo pomembno vlogo v prihodnjem uspehu Evrope. Še zlasti pri trajnostni rasti in zaposlovanju in podnebnih spremembah je

evropska kmetijska politika zelo pomembna, saj igra nepogrešljivo vlogo ohranjanja delovnih mest v podeželskih in primestnih območjih. Prav tako ne smemo pozabiti, da kmetijstvo zagotavlja kakovostno hrano 500 milijonom ljudi, zagotavlja 40 milijonov delovnih mest in je odgovorno za letni promet v višini približno 1.300 milijard EUR. Proizvodnja obnovljive energije zagotavlja dodatna delovna mesta in pomaga zmanjševati emisije CO₂ in odvisnost od fosilnih goriv. Kmetijstvo je inovativno, ustvarja vrednost in je pravi vir trajnostnih regionalnih gospodarskih ciklusov. Evropsko kmetijsko politiko je treba v okviru te nove strategije bolj upoštevati.

Jarosław Kalinowski (PPE), v pisni obliki. – (PL) Opozoril bi rad na neskladje med cilji strategije 2020 in učinki, ki bodo posledice predlaganih sprememb proračunskih prednostnih nalog za 2014–2020. Eden od teh ciljev je izboljšanje okoljskih pogojev. Sprememba proračunskih prednostnih nalog predlaga omejevanje sredstev, ki so na voljo za skupno kmetijsko politiko, kar pomeni, da bo kmetijstvo leta 2020 izredno učinkovito ali celo povsem industrijsko. To pomeni, da bo kmetijstvo grožnja za okolje, to pa pomeni, da bi se EU morala odreči evropskemu modelu kmetijstva, ki premore posebno skrb za okolje, krajino, biološko raznovrstnost, dobro počutje živali, trajnostni razvoj in socialne in kulturne vrednote podeželskega okolja. Obstaja stara in praktična modrost, ki pravi, da je „bolje“ sovražnik „dovolj dobrega“. Paziti moramo, da ne bi v skrbi za okolje okolju škodovali.

Elisabeth Köstinger (PPE), v pisni obliki. – (DE) Cilj prihodnje strategije Evropske unije je sprejeti sedanje in prihodnje izzive in jih obvladati, kolikor je le mogoče. V okviru strategije EU 2020 bo še zlasti kmetijski sektor v odnosu do novih v EU opredeljenih izzivov, kot so varstvo okolja in podnebje, viri obnovljive energije, biološka raznolikost in trajnostna rast in zaposlovanje predvsem v podeželskih območjih, igral pomembno vlogo. Evropa se mora zavedati, da je okrog 40 milijonov delovnih mest odvisnih od kmetijstva, neposredno ali posredno.

Najpomembnejša prednostna naloga mora še naprej biti varnost preskrbe z visoko kakovostnimi živili za 500 milijonov Evropejcev, še zlasti glede na podvojitev proizvodnje hrane do 2050. Zato je treba evropski kmetijski politiki v okviru te nove strategije nameniti več pozornosti.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. – (PT) Strategija EU 2020 je zadnja priložnost za EU, da se uveljavi kot svetovna gospodarska sila po tem, ko je lizbonska strategija propadla. V razmerah globalne gospodarske krize mora biti strategija EU 2020 model, ki mu morajo slediti vse države članice, da nas popeljejo v novo dobo z novimi paradigmi, ki bodo spodbujale trajnostni razvoj, ki temelji na dobrih praksah.

Po izgubi več milijonov delovnih mest po vsej EU, mora biti boj proti brezposelnosti njen „preskusni kamen“. Sposobni moramo biti ustvarjati delovna mesta bolj izobraziti in usposobiti našo delovno silo. To bo mogoče le ob polni podpori MSP, ki so odgovorna za ustvarjanje večine delovnih mest. Vendar pa, če želi strategija EU 2020 uspeti, ne smemo ponavljati istih napak kot pri lizbonski strategiji, še zlasti pomanjkanja predanosti in odgovornosti na strani držav članic.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), v pisni obliki. (PL) Glasoval sem za skupni predlog resolucije Evropskega parlamenta (RC-B7-01 51/2010). Namen strategije EU 2020 je določiti nove cilje ne le za politično delovanje, ampak tudi glede načina razmišljanja. Da bi si dobro opomogli od krize, moramo oblikovati skupne instrumente in mehanizme, ki ne bodo le odpravili učinkov sedanje gospodarske krize, ampak nam bodo omogočili, da se ustrezno odzovemo na prihodnje krize in jih celo ne dopustimo. Komisija, Parlament in vse institucije EU naj bi ne pozabile, da je delo za skupno dobro evropskih državljanov za njih prednostna naloga. Problemi državljanov so za nas najpomembnejši in državljani so tisti, ki naj bi jim služili z nasveti, zagotavljanjem pomoči in ukrepanjem. V okviru krize so na dnevnem redu problemi, kot so brezposelnost, revščina in socialna izključenost. Če želimo graditi moderno, povsem inovativno in na razvoju temelječo in kohezivno Evropo, je treba našim državljanom v prihodnje jamčiti občutek varnosti. Razočaran sem, da je bilo kmetijstvo v prvotnem predlogu strategije EU 2020 izpuščeno. Gospodarska prenova in uresničevanje ciljev okoljske politike sta vključena v kmetijsko politiko. Brez vključitve te politike v strategijo EU 2020 in tudi vsako nadaljnjo strategijo nimamo nobene možnosti za doseganje ciljev ne le na področjih, ki sem jih ravnokar omenil, ampak tudi na številnih drugih.

Georgios Papastamkos (PPE), v pisni obliki. – (EL) Glasoval sem proti drugemu delu odstavka 6 skupnega predloga resolucije o strategiji EU 2020, ker pomeni namero nadaljnjega rušenja tradicionalno zasnovane evropske socialne države. EU naj bi svojo socialno zvezo naredila bolj vidno z odklanjanjem konkurenčnega pritiska na mednarodnem gospodarskem odru, ki ga izvajajo sile, ki so bodisi očitno oklestile ugodnosti socialnega varstva bodisi uporabljajo socialni damping. Zdi se, da se socialna politika in politika zaposlovanja selektivno in prožno prilagajata tržnim silam.

Strategija poenotenja je ponavadi iskanje integritete v vsem, kar se navezuje na tržne sile; vendar bi se v smislu politike zdelo nepopolno, če bi urejali vpliv pojavov razdruževanja (kot so brezposelnost, regionalne neenakosti in pomanjkanje socialne kohezije). Znaki trenutnih razmer zdaj bolj kot kdaj koli prej zagovarjajo bolj socialno Evropo.

Rovana Plumb (S&D), v pisni obliki. – (RO) Glasovala sem za to resolucijo, ker verjamem, da mora strategija EU 2020 z mobilizacijo in usklajevanjem nacionalnih in evropskih instrumentov zagotoviti učinkovit odziv na gospodarsko in finančno krizo in dati nov zagon evropski usklajenosti v procesu oživitve v EU.

Podpiram potrebo po boljšem sodelovanju z nacionalnimi parlamenti in civilno družbo, saj bo vključenost več igralcev povečala pritisk na nacionalne uprave, da bodo dosegale rezultate.

Obenem sem prepričana, da bi morala evropska industrija s svojimi izvoznimi možnostmi prevzeti svojo pionirsko vlogo v trajnostnem gospodarstvu in zelenih mobilnih tehnologijah. To bo zmanjšalo odvisnost od virov in pospešilo skladnost z nujnimi cilji podnebnih sprememb 20-20-20.

Frédérique Ries (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Evropa leta 2010 ni najbolj konkurenčno gospodarstvo na svetu. Daleč od tega: z BDP, ki je padel za 4 %, in 23 milijoni državljanov brez zaposlitve njeno zdravstveno stanje ni ravno blesteče. Če Evropska unija potrebuje hud električni šok, da bi se gospodarstvo in zaposlovanje spet vrnila v tvoren ciklus, mora to storiti s podobnimi cilji, vendar z uporabo metod, ki so povsem drugačne od tistih v lizbonski strategiji. Prav tako mora upoštevati pogajanja, ki so pred njo na področjih energije, podnebnih sprememb, industrije in kmetijstva. Zato podpiram odločenost, ki je obarvana s pragmatizmom nove strategije 2020. Zagotavljanje delovnih mest za 75 % delovno sposobnih ljudi in skrb za vlaganje 3 % BDP v raziskave sta zdaj bolj kot kdaj koli prej cilja, ki ju Evropa mora doseči. Ali bo 27 glavnih mest sodelovalo, je že druga stvar. Zato pozivamo h kaznim in spodbudam, ki naj bi bile predvidene za dobre in slabe učence strategije 2020 (razdelek 14). Kazni na eni strani in spodbude na drugi. Korenček in palica. To je staro kot zemlja, vendar deluje.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. – Glasoval sem za „ne“ glede predloga resolucije RC7-0151/2010, ki so jo danes posredovali v glasovanje v Parlamentu iz istega razloga kot mi, zeleni, nismo glasovali za Barrosoa II v Komisiji: zaradi pomanjkanja ambicije. Ob tej priložnosti so na vrsti največje politične skupine Parlamenta, da razočarajo s sprejetjem resolucije, ki je čisto nastopaštvo – ne vsebuje niti enega gospodarskega, socialnega ali okoljskega predloga. Mislim, da Evropejci od tega parlamenta pričakujejo več.

Parlament EU je bil v času snovanja strategije EU 2020 oviran, da ni mogel dejavno sodelovati. Zdaj ko ima Parlament zapozneno priložnost odziva, so se največje politične skupine zarotile, da pripravijo prazno resolucijo. To je zamujena priložnost, da bi se Evropski parlament vključil v središče razprave o vsebini in na osrednji oder kot institucija.

Richard Seeber (PPE), v pisni obliki. – (DE) Vprašanje, kje naj bi EU leta 2020 bila glede zaposlovanja in gospodarskega razvoja je ključnega pomena. Zlasti v časih gospodarske krize, kot je ta, naj bi strategija EU 2020 delovala kot motor, ki naj bi nas popeljal iz negotovosti. Zato je še bolj pomembno, da cilje izberemo tako, da jih bo dejansko mogoče doseči. Politika ni sama sebi namen, njen namen je ustvariti stvarne programe, s katerimi prebivalstvo in gospodarstvo lahko gredo v korak. Trajnostno gospodarstvo mora biti glavna točka v snovanju bližnje prihodnosti.

To je cilj, ki ga moramo dosegati korak za korakom, nenazadnje zaradi podnebnih sprememb. V prihodnje bo Evropo vse bolj skrbelo tudi vprašanje varnosti surovin, zato bi morali zdaj utirati pot trajnostni rabi virov in evropsko politiko nameriti v to smer.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (NL) Glasoval sem proti skupni resoluciji, ker jo tri glavne skupine očitno izrabljajo, da bi podprle pristop Barrosove Komisije II, ki se pretvarja, da gre za običajno zadevo. Moji volivci pričakujejo drugačen pristop in želijo, da strategija EU 2020 naznani zeleni *new deal*, zeleno revolucijo 21. stoletja, ki bo spravila človekov razvoj in fizične omejitve zemlje.

Evropska unija še naprej prisega na politiko nekritično naraščajoče rasti BDP. Vendar pa želijo zeleni in okoljevarstveniki strategijo Evropa 2020 preobraziti iz takšne, ki si prizadeva le za rast BDP, v širši politični okvir prihodnosti EU kot socialne in trajnostne Unije, ki bo ljudi in varstvo okolja postavljala v osrčje svojih politik, si prizadevala za človekovo dobrobit in ustvarjala najboljše priložnosti za vse. Po našem mnenju mora BDP vključevati sklop kazalnikov dobrega počutja kot tudi kazalnike, ki bodo upoštevali široke zunanje

gospodarske dejavnike in okoljske pritiske. Moja skupina je zato predložila besedilo na osmih straneh, ki podrobno pojasni naš alternativni pristop. To besedilo mi je bolj všeč kot kompromis največje skupine.

Marc Tarabella (S&D), v pisni obliki. – (FR) Glasoval sem proti resoluciji o strategiji EU 2020, ker je bil sprejet odstavek 6, ki omenja prestrukturiranje sistemov socialne varnosti in govori o večji prožnosti za delavce. Razen tega resolucija deluje bolj kot zmešnjava bolj ali manj dobrih namer v škodo natančnih kvantitativnih in kvalitativnih ciljev. Zato se zdi, kot da ne upošteva skoraj popolnega neuspeha lizbonske strategije 2010.

Nuno Teixeira (PPE), v pisni obliki. – (PT) Strategija Evropa 2020 želi opredeliti načrt za prihodnost, da bi dosegli gospodarsko rast in spodbudili delovna mesta v Evropski uniji. Njegov pristop je treba oblikovati na podlagi ciljev, ki se nanašajo na trajnostno socialno tržno gospodarstvo, trajnostno na znanju temelječo družbo in vlogo MSP pri spodbujanju zaposlovanja.

Močna, sodobna in prožna kohezijska politika mora biti osrednji element te strategije. Kohezijska politika, vključena v novo Lizbonsko pogodbo, ima preko horizontalne uporabe bistveno vlogo pri odzivanju na nove izzive Evropske unije. V tem okviru se lahko cilj evropske teritorialne kohezije razume kot temeljen.

Prednostne naloge evropske kohezije si morajo z učinkovitim dodeljevanjem sredstev prizadevati ne le za spodbujanje konkurenčnosti na evropski ravni, ampak tudi za pomoč manj razvitim regijam, da bi premagale svoje socialne in gospodarske težave in zmanjšale obstoječe razlike.

Poudariti je treba tudi aktivno vlogo evropskih regij pri spodbujanju te strategije. Pomen vodenja na različnih ravneh si zasluži, da se omeni. Zaželeno je, da bodo cilji, naloge in odgovornosti, ki se navezujejo na strategijo EU 2020, skupne Evropski uniji, državam članicam in lokalnim in regionalnim oblastem.

Zaradi zgoraj navedenih razlogov sem glasoval za prej omenjeni predlog resolucije.

Marianne Thyssen (PPE), v pisni obliki. – (NL) Gospod predsednik, gospe in gospodje, kratkoročno je ključna zagotovitev strategije za izhod iz krize, srednjeročno pa je potrebno nekaj več. Če res želimo socialnemu tržnemu gospodarstvu, našemu socialnemu modelu, dati priložnost, potrebujemo večjo gospodarsko rast, zeleno rast, s katero bomo konkurenčni in bomo ustvarjali nova delovna mesta. Če naj ohranimo svoj življenjski standard v globalnem gospodarstvu, je bistveno zagotoviti nadaljnja vlaganja v raziskave in razvoj, inovativne izdelke, proizvodne procese in storitve.

Ta zagon v smeri strukturnih reform se odraža v „strategiji 2020“, ki jo je predlagala Komisija. Prav tako je odločilno, da Komisija spremeni taktiko in se osredotoči na številne manjše cilje, ki so merljivi in prilagojeni posameznim državam članicam. Kot resolucija pravilno predlaga, strategija ne bo zagotovila, da so navedeni cilji izvedljivi. Če ni pravih mehanizmov kaznovanja v primeru, da se cilji ne dosežejo, ali če so prizadevanja v tej smeri nezadostna, to pomeni, da je ta „strategija 2020“ pomanjkljiva, tako kot njena predhodnica.

Skupna resolucija predstavlja dobro podlago za nadaljnje razprave s Komisijo, Svetom in predsednikom Evropskega sveta. Zato sem odločno glasovala za to resolucijo.

Georgios Toussas (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Skupni predlog resolucije Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov), Skupine naprednega zavezništva socialistov in demokratov v Evropskem parlamentu in Skupine zavezništva liberalcev in demokratov za Evropo o strategiji EU 2020 izraža skupno odločitev političnih sil kapitala, da izvedejo brutalen napad in načrte monopolov, uperjenih proti navadnim ljudem, proti delavskim razredom in delavcem povsod po Evropi. Strategija EU 2020 z določanjem strateških ciljev in načrtov monopolnega kapitala in opredeljevanjem delavske osnovne plače in socialnih pravic v slogu Prokrustove postelje sledi in širi lizbonsko strategijo, ki je usmerjena proti navadnim ljudem. Če smo natančni, gre za: pogosto uporabo slavne „varne prožnosti“ skupaj z „vseživljenjskim učenjem“, „usposabljanjem in pre-usposabljanjem“ in „mobilnostjo“ delavcev, odpravo kolektivnih pogodb, delitev delovnega mesta, drastično zmanjševanje plač in pokojnin, povečanje upokojitvene starosti in obsežne spremembe socialnega zavarovanja, zdravstva, socialnega skrbstva in izobraževanja. Prav tako kapitalu zagotavlja obsežne zneske iz državnih blagajin v obliki subvencij in spodbud za „zelen razvoj“. Grška Komunistična stranka ni podprla resolucije Evropskega parlamenta o strategiji EU 2020.

Anna Záborská (PPE), v pisni obliki. – (FR) Jacques Delors je predavnimi časi govoril, da se človek ne more zaljubiti v skupni trg ali skupno valuto. Jaz sem zaljubljena v Unijo, ki resno jemlje potrebe družin v državah članicah in deluje strogo skladno z nacionalnimi in evropskimi pristočnostmi. Vendar pa ob branju strategije EU 2020 in naše parlamentarne resolucije ugotavljam, da so naše ambicije omejene na sramežljivo spogledovanje z gospodarstvom prostega trga. Tu ni nobenega priznanja vloška državljanov v socialno

kohezijo ali solidarnosti med generacijami. Ali naj ne bi spremenili svojega pogleda na delovna razmerja in ustvarjanje dodane vrednosti od katere ima koristi družba kot celota? Komisija predlaga količinsko opredeljen cilj za boj proti revščini. S to potezo se bo neizogibno vrnil proces posnemanja smetane, ki komaj kaj pomaga najrevnejšim državljanom. To, da ni seznama indikatorjev revščine, nenamerno kaže na pomanjkanje razumevanja, kaj revščina pomeni. Revščina je veliko več kot zgolj biti brez dela in tisti, ki vsak dan živijo v skrajni revščini, ne le iščejo delo; želijo si ustreznega dostopa do obstoječih pravic. Evropa 2020 bi se morala odzvati na te razmere z večjim zanosom in odločnostjo. Vzdržala sem se glasovanja.

Predlog resolucije RC-B7-0136/2010

Elena Băsescu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Prebrala sem tako poročilo sodnika Richarda Goldstonea kot zaključke ambasadorja Dorea Golda, ki razgalja številne argumente, predstavljene v poročilu komisije ZN pod vodstvom sodnika Goldstonea. Med primerjanjem sem opazila pristranski ton poročila gospoda Goldstonea in zato resolucije o uporabi priporočil iz poročila gospoda Goldstonea o Izraelu in Palestini nisem podprla.

Dejanja je treba razčleniti pregledno in nepristransko do obeh strani v sporu. Poročilo Goldstonea ne omenja razloga, ki je sprožil izraelsko operacijo v Gazi: skoraj 12 000 napadov z raketami in topovi proti izraelskim civilistom. Po umiku izraelski sil iz Gaze se je število raketnih napadov povečalo za 500 %. Medtem ko je bilo leta 2004 in 2005 na izraelsko ozemlje izvedenih 281 oziroma 179 raketnih napadov, se je po izraelskem umiku iz Gaze (septembra 2005) število napadov povzpelo na 946 leta 2006, 783 leta 2007, leta 2008 pa je bilo 1730 napadov.

Niti ena država članica ni glasovala za sprejem poročila gospoda Goldstonea kot del Sveta Združenih narodov za človekove pravice. Skladnost z mednarodno zakonodajo mora biti prednostna naloga za vse vključene strani.

Andrew Henry William Brons (NI), v pisni obliki. – Vzdržali smo se vseh glasovanj o Palestini in Izraelu. Za resolucije, ki so trdile, da dajejo Evropski uniji pristojnosti za izvajanje zunanje politike, ali ki niso bile skladne z našo politiko nevtralnosti glede spora nismo mogli glasovati. Glede odnosa med Izraelom, Palestinci in drugimi arabskimi in muslimanskimi državami zavzemamo nevtralno politično stališče. Vendar pa naša politika ni nevtralnost brezbriznosti. Predvsem se zavedamo, da so napadi držav ali organizacij na civiliste povsem nesprejemljivi. Nadalje, bili bi zadovoljni, če bi bil spor končan s častnim dogovorom.

Nessa Childers (S&D), v pisni obliki. – Po obisku Gaze v začetku leta sem se sama prepričala, kako pomembno je, da naš parlament osebno zgodaj. Priporočila gospoda Goldstonea je treba v celoti izvesti in v prihodnjih mesecih bom spremljala to vprašanje.

Derek Roland Clark (EFD), v pisni obliki. – Medtem ko se zavedam, da je spor v Gazi in na Zahodnem bregu humanitarna tragedija, moj glas ne podpira mednarodnega vpliva evropskih institucij, kot tudi ne priznavam Evropske unije. Moje glasovanje v Parlamentu 10. marca 2010 odraža mojo vest glede te tematike.

Proinsias De Rossa (S&D), v pisni obliki. – Podprl sem resolucijo, ki poudarja, da je spoštovanje mednarodnih človekovih pravic in humanitarnega prava bistven predpogoj za pravičen in trajen mir na Bližnjem vzhodu; izraža zaskrbljenost zaradi pritiskov, ki jih na NVO, zato ker so sodelovale v preiskavi gospoda Goldstonea, izvajajo izraelske in palestinske oblasti; poziva k brezpogojnemu koncu blokade Gaze in zahteva, da Evropa javno pozove Izrael in Palestince, da izvedejo priporočila gospoda Goldstonea. Samo Goldstonovo poročilo zaključuje, da izredno visoka umrljivost med civilisti, vključno s 300 otroki, izhaja iz izraelske politike premišljene uporabe nesorazmerne sile v nasprotju z mednarodno zakonodajo. Prav tako zaključuje, da je obleganje Gaze enako kolektivnemu kaznovanju 1,5m prebivalcev, v nasprotju z mednarodnim pravom. Priporoča, da države članice Ženevske konvencij (ki vključujejo Irsko) sprožijo kazenske pregone proti tistim, ki so odgovorni za te politike in njihovo izvajanje. Trenutno pripravljam formalno pritožbo irski policiji glede odkritij v Goldstonovem poročilu, da direktorju javnega tožilstva omogočim, da preuči primer glede pregona odgovornih na Irskem.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog in Åsa Westlund (S&D), v pisni obliki. – (SV) Švedski socialni demokrati nismo prepričani, da bi bilo treba Hamas vključiti na seznam EU s terorističnimi organizacijami. Do Hamasa smo zelo kritični, nenazadnje do njegovih napadov na izraelsko civilno prebivalstvo, vendar smo obenem zaskrbljeni, da bi brezpogojna obsodba s strani EU lahko stanje še poslabšala in povzročila, da bi se Hamas še bolj zaprl. Menimo, da odločitev EU o nadaljevanju politične osamitve Hamasa po njegovem uspehu na svobodnih in demokratičnih volitvah ni prava. Prepričani smo,

da mora EU primerjati možnost doseganja uspeha z osamitvijo in sankcijami z uporabo kritičnega dialoga in sodelovanja.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. – (PT) Vsak, ki je tako kot jaz več let spremljal izraelsko-palestinski spor, lahko le z žalostjo ugotovi, da so številna iskrena prizadevanja še naprej nezadostna, da bi prepričala in motivirala tiste, ki so se odločili za nasilje, da ga za vedno opustijo. Volilna zmaga Hamasa in delitev palestinskega ozemlja na dva dela, od katerih ima vsak svojo oblast, je znatno zaostрила že sicer mračne razmere.

Vse dokler Hamas ne sprejme zakonitega obstoja države Izrael, bo dialog le igra vlog. Po drugi strani bo moral Izrael paziti, da stališča, ki jih sprejema, ustrezna in sorazmerna, da ne bi ogrozil mednarodno legitimnost, ki jo trenutno ima. Verjamem tako kot Yitzhak Rabin, da diplomatski mir ni povsem resničen mir, vendar pa je bistven korak v to smer. Treba je delati v tej smeri in odstraniti ovire, ki blokirajo korake proti resničnemu miru. Poročilo sodnika Goldstonea omenja nekaj ovir, ki sta jih vzpostavili obe strani v tem procesu, in sicer zlorabe in številna kazniva dejanja, ki jih je treba preiskati, jim soditi in jih kaznovati.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. – (PT) Pozornost je treba posvetiti oboroženemu spopadu, ki se je začel v Gazi 27. decembra 2008 in končal 18. januarja 2009 ter povzročil smrt več kot 1400 Palestincev in 13 Izraelcev. Izgubi človeških življenj se je pridružilo uničenje večine civilne infrastrukture.

Visoka predstavnica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko in države članice si morajo prizadevati za skupno stališče EU o tem, kako delovati glede na poročilo misije o sporu v Gazi in južnem Izraelu.

Rad bi poudaril, da je spoštovanje mednarodnega prava za človekove pravice in mednarodnega humanitarnega prava bistveno za doseganje poštenega in trajnega miru na Bližnjem vzhodu.

Strinjam se s pozivom visoki predstavnici Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko in državam članicam, naj prek posvetovanj o zunanjih misijah EU in nevladnih organizacij, ki delujejo na tem področju, nadzorujejo izvajanje priporočil iz Goldstonovega poročila.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Sprejem te resolucije o konfliktu v Gazi s strani Parlamenta je bil pozitiven korak, saj priznava Izraelovo kršitev mednarodnega prava. To dokazuje vpliv, ki ga je imelo Goldstonovo poročilo s seznanitvijo Parlamenta o nenehnih Izraelovih kršitvah mednarodnega na mirovni proces na Bližnjem vzhodu.

Resnica je, da Goldstonovo poročilo vsebuje jasen dokaz kršitev mednarodnega humanitarnega prava s strani izraelskih sil na palestinskem ozemlju v času vojaških operacij leta 2008.

Zato želimo, da se zaključki tega poročila nemudoma sprejmejo in se priporočila začnejo izvajati v praksi. Obenem uradnike Evropske unije pozivamo, da zagotovijo, da do krepitve pridružitvenega sporazuma EU-Izrael ne bo prišlo, dokler se ne končajo kršitve mednarodnega prava in temeljnih človekovih pravic, ki jih Izrael še naprej izvaja na zasedenih ozemljih Palestine.

Charles Goerens (ALDE), v pisni obliki. – (FR) To je le še ena retrospektivna ocena napak, ki sta jih zagrešili obe strani, vključeni v konflikt. Če isti vzroki povzročajo iste učinke, obstaja razlog, da se vprašamo glede vzrokov, kajti učinki so vedno razdeljalni. Isti vzroki so izstrelitve raket na izraelska mesta. Isti vzroki so nesorazmerni protinapadi države Izrael. Isti vzroki so zastrašujoče razmere prebivalcev Gaze. Isti vzroki so tudi izkoriščanje njihove žalosti s strani najradikalnejših frakcij. Tu je odgovor: zakaj ne bi začeli podpirati tistih sil v obeh taborih, ki so se res odločile za mir? Te sile obstajajo na obeh straneh in vse prepogosto jih obtožujejo izdaje svojih ljudi, ker sanjajo o scenariju, v katerem je mogoče premostiti delitve v regiji, ki je že dolgo ozadje enega najnevarnejših konfliktov na planetu.

Sylvie Guillaume (S&D), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem za resolucijo, ki poziva k izvajanju Goldstonovih priporočil, ker je bistveno pridobiti jamstvo izraelskih in palestinskih oblasti, da bosta izvedli nepristransko in pregledno raziskavo tragedije v Gazi v letih 2008-2009 neagresivno, vendar odločno. Države članice morajo še bolj trdo delati, da zagovarjajo svoje trdno stališče, in se morajo zavezati, da bodo ohranile te zahteve do izraelskih in palestinskih partnerjev. Mednarodno humanitarno pravo morajo spoštovati vse vključene strani, cilj EU pa mora biti zagotavljanje spoštovanja teh načel.

Joe Higgins (GUE/NGL), v pisni obliki. – Glasoval sem za to resolucijo, saj poudarja grozljive okoliščine, v katerih danes živi velika večina Palestinskega prebivalstva v Gazi, in še zlasti poziva po „takojšnjem“ in „brezpogojnem“ odprtju vseh meja v Gazi. Popolnoma podpiram pravico palestinskega prebivalstva do samoodločbe in njihovo pravico, da se branijo pred ponavljajočimi se napadi izraelske vojne in državnih sil.

Vendar pa močno nasprotujem zamislim desničarskega političnega islama in Hamasa. Prav tako nasprotujem posameznim napadom na židovske delavce, ki še naprej delijo ljudi izraelskega in palestinskega delovnega razreda. To služi le izraelski vladi in drugim skrajno desničarskim skupinam v Izraelu s pretvezo, da nadaljujejo z napadi na palestinsko prebivalstvo. Izraelska vlada ne služi niti interesom palestinskih množic niti izraelskemu delavskemu razredu. Napade na življenjski standard in demokratične pravice morajo izraelski in palestinski delavci skupaj ubraniti. Edina rešitev, ki lahko v regiji doseže trajen mir, je socialistični Izrael ob socialistični Palestini, kjer se obe skupnosti vzajemno dogovorita o mejah in sta del demokratične socialistične konfederacije Bližnjega vzhoda.

David Martin (S&D), *v pisni obliki*. – Močno podpiram ugotovitve Goldstonovega poročila in sem zadovoljen, da je Parlament podprl njegova priporočila. Upam, da bodo Goldstonove ugotovitve podprle proces trajnega miru prek rešitve, ki vključuje dve državi.

Nuno Melo (PPE), *v pisni obliki*. – (PT) Evropsko unijo bi moralo močno skrbeti reševanje izraelsko-palestinskega spora, ki poleg žrtev že desetletja povzroča hudo nestabilnost v regiji in na svetu.

Kljub temu menim, da obstajajo razlike med tem, kar počne Izrael, kot demokratična in neodvisna država, ki spoštuje in spodbuja osnovne vrednote zahodnih družb, in radikalna gibanja, kot je Hamas, ki v večini primerov ne priznava obstoja Države Izrael. To predstavlja oviro za popolno rešitev spora.

To nam ne preprečuje, da ne bi v vseh situacijah obsodili nasilnih dejanj, do katerih je prišlo na obeh sprtih straneh, ki so pretresla svet in ki nas še bolj motivirajo in zavezujejo, da poiščemo načine za spodbujanje razumevanja.

Andreas Mölzer (NI), *v pisni obliki*. – (DE) Današnji predlog skupne resolucije glede Goldstonovega poročila ponovno poudarja prizadevanje EU za pošteno oceno in analizo dogodkov med sporom v Gazi. Generalna skupščina ZN je 26. februarja 2010 obe strani ponovno pozvala, naj opravita verodostojne preiskave in v roku petih mesecev posredujeta nova poročila. Palestinske oblasti so zdaj ustanovile neodvisno preiskovalno telo, kar je zelo dobra novica. Aktivnosti Evropske unije na mednarodnem prizorišču je treba usmeriti v dosledno izpolnjevanje načel in ciljev Ustanovne listine ZN in mednarodnega prava. Bistveni predpogoj za mirovni proces, ki naj bi privedel do dveh držav, sobivajočih v miru in varnosti, je, da tako Izraelci kot Palestinci izpolnjujejo mednarodno humanitarno pravo in norme mednarodnega prava o človekovih pravicah. S to resolucijo EU poskuša pospešiti doseganje usklajenega skupnega stališča glede ukrepov, ki izhajajo iz poročila misije ZN za ugotavljanje dejstev o sporu v Gazi in južnem Izraelu, ki jo je vodil sodnik Goldstone. Poročilo tudi govori v prid javnemu zagovarjanju nujnosti izvajanja priporočil in prevzemanja odgovornosti za vse kršitve mednarodnega prava, vključno z vojnimi zločini, zaradi česar sem glasoval za.

Franz Obermayr (NI), *v pisni obliki*. – (DE) Predlog skupne resolucije o Goldstonovem poročilu vključuje željo Evropske unije po pošten in podrobni preiskavi dogodkov v zvezi s sporom v Gazi. Tudi generalna skupščina ZN je 26. februarja 2010 ponovno pozvala, naj se v roku petih mesecev opravi preiskava incidentov in domnevnih hudih kršitev človekovih pravic. Po najnovejših informacijah je do sedaj to izpolnila le palestinska stran, kar je velika sramota. Po mojem mnenju mora Evropska unija v mednarodnih organizacijah in odborih dejavno zagovarjati skladnost z mednarodnim pravom in njegovo izvajanje. Osnovni predpogoj za opazen napredek v mirovnem procesu, v katerem lahko zdaj pride do hudega zastoja, znova zaradi načrtovane izraelske gradnje naselij, je, da obe sprti strani dosledno izpolnjujeta mednarodno humanitarno pravo in norme mednarodnega prava o človekovih pravicah. Skupna resolucija poziva k izvajanju priporočil misije ZN za ugotavljanje dejstev o sporu v Gazi in južnem Izraelu, ki jo je vodil sodnik Goldstone, zaradi česar sem glasoval „za“.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *v pisni obliki*. – (PL) Vse strani v bližnjevzhodnem konfliktu morajo spoštovati človekove pravice. Preveriti je treba vsak sum o tem, da je katera koli stran kršila človekove pravice. Pri tem pa je za vse strani v konfliktu treba imeti enak pristop. Goldstonovo poročilo je dokument, ki je povzročil veliko čustev in nesoglasij. Bil je predmet številnih obtožb o pristranskosti. Mnogi so poudarili, da poročilo ne obravnava enako vseh dejavnikov, ki so privedli do konflikta. Mednarodna skupnost pa se ne sme prenehati ukvarjati s konfliktom. Goldstonova priporočila vključujejo predlog o izvedbi mednarodnih preiskav zločinov, ki naj bi jih domnevno storila katera koli od vpletenih strani v sporu. Dejansko stanje bližnjevzhodnega konflikta to možnost postavlja pod vprašaj. Obstaja resna nevarnost, da Evropski parlament ne bo mogel spremljati aktivnosti Hamasa, ampak le tiste, ki jih bo izvajal Izrael. Ob upoštevanju teh okoliščin sem se odločil, da bom pri končnem glasovanju glasoval proti sprejemu skupne resolucije.

Zuzana Roithová (PPE), v pisni obliki. – (CS) Nisem podprla skupne resolucije socialistov, liberalcev, levega bloka in Zelenih glede priporočil Goldstonovega poročila o Izraelu. To poročilo je novembra lani sprejela generalna skupščina ZN s samo petimi od 27 držav članic EU. Razlog za to je, ker poročilo ni bilo odgovorno analizirano na ravni Sveta za človekove pravice, zaradi česar je Generalna skupščina glasovala o neusklajenem poročilu, ki Izrael opisuje kot teroristično organizacijo. Sodim med politike, ki si prizadevajo za objektivno in dosledno preiskavo vseh primerov domnevnih kršitev človekovih pravic v konfliktu v Gazi. Vendar pa je na preizkušnji verodostojnost zaključkov preiskave. Nedopustno je dovoliti politizacijo preiskave v teku, ki jo je treba šele zaključiti. Cilj seveda mora biti doseganje mirne rešitve izraelsko-palestinskega spora in prihodnja blaginja dveh neodvisnih držav, Izraela in Palestine, ne pa boj za prevlado med Evropo in ZDA za vpliv v tej regiji.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. – Glasoval sem za predlog resolucije RC7-0136/2010 glede Goldstonovih priporočil, predvsem zato, ker vztraja na zahtevi po odločnem stališču EU o nadaljnjem ukrepanju v zvezi z Goldstonovim poročilom in ker je treba javno zahtevati izvajanje njegovih priporočil in odgovornost za vse kršitve mednarodnega prava, ker poziva vse strani, da v petih mesecih opravijo preiskave, ki izpolnjujejo mednarodne standarde in ker zahteva, da visoka predstavnica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko in podpredsednica Komisije ter države članice EU dejavno spremljajo izvajanja poročila. Poleg tega dodaja še nova dejstva k tistemu, kar je Parlament že povedal v preteklosti, kot je poziv visoki predstavnici Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter podpredsednici Komisije, naj oceni rezultate preiskav, ki so jih opravile vse strani in o tem poroča Parlamentu, opozarja, da je za odgovornost in verodostojnost EU in njenih držav članic potrebno celovito spremljanje preiskav in izraža skrb zaradi pritiska na nevladne organizacije, vključene v pripravo Goldstonovega poročila in nadaljnje preiskave, vključno s sklicevanjem na omejevalne ukrepe, uvedene zoper njihove dejavnosti.

Olle Schmidt in Cecilia Wikström (ALDE), v pisni obliki. – (SV) Čas za sprejem resolucije o Izraelu ni primeren. Pričakujemo lahko, da bomo kmalu prejeli celovito oceno Goldstonovega poročila in menim, da je ne smemo napovedovati. Razmere so občutljive in konflikt med stranema se je polariziral. Stanja ne smemo oteževati s sprejemanjem resolucije, ki bi jo vse vpletene strani zagotovo obravnavale kot nezadovoljivo. Čudno se mi tudi zdi, da lahko EU sprejme resolucijo na osnovi mandata, ki ga ne podpira nobena od držav članic EU v Svetu OZN za človekove pravice.

Marek Siwiec (S&D), v pisni obliki. – (PL) Menim, da skupna resolucija o izvajanju Goldstonovih priporočil glede Izraela/Pastine v celoti ne odraža stališč, ki so jih med razpravo 24. februarja v Bruslju podali poslanci Evropskega parlamenta. Resolucija ne izraža na ustrezen način stališča večine političnih skupin, ki so pomagale pri sestavljanju dokumenta. Poročilo, na katerega se resolucija nanaša – Goldstonovo poročilo – je pristransko in ne obravnava enako vseh dejavnikov, ki so privedli do konflikta. Skupna resolucija tudi ne omenja okoliščin, zaradi katerih je do konflikta prišlo, kakor tudi ne 8000 napadov na izraelske civiliste, ki so jih organizirali Hamas in druge oborožene skupine. V njem tudi ni nobenih informacij o tem, kako Hamas ni spoštoval premirja.

Točka 7 dokumenta, o katerem govorim, jasno kaže, da Evropski parlament ne bo mogel spremljati aktivnosti Hamasa, ampak le tiste, ki jih bo izvajal Izrael. Tako stališče zmanjšuje verodostojnost izraelskega pravosodnega sistema in izraelskih institucij in njihovo sposobnost izvajanja preiskav. Zato sem pri končnem glasovanju glasoval proti sprejemu skupne resolucije.

Catherine Soullie (PPE), v pisni obliki. (FR) Omejevanje razprave o izraelsko-palestinskem sporu zgolj na primerjavo števila smrtnih žrtev v enem in drugem taboru nam neizogibno zamegli pogled na to vojno, ki traja že vse predolgo. Vsi se strinjamo, da je za ta spor težko najti rešitev, saj so vzroki zanj zapleteni in imajo globoke korenine. Zato zadev v tem predelu sveta preprosto ne moremo obravnavati črno-belo.

Naloga misije sodnika Goldstona je bila samo popisati kršitve mednarodnega prava. Čeprav vsi sklepi v poročilu niso neutemeljeni, se mi zdi glasovati proti resolucijam, ki odobravajo privzeti pristop in sklepe besedila, ki je po mojem mnenju pristransko, še zlasti pa temelji na necelovitih ciljih, intelektualno najbolj poštena izbira.

Vsekakor, obsoditi in ustaviti moramo zločine katere koli od vojskujočih se strani na tem območju, zelo pa moramo paziti na pravilnost postopkov, če želimo v tem območju uveljaviti pravico, ki bo vodila k trajnemu miru.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. (NL) Glasoval sem za skupno resolucijo o Goldstonovem poročilu, nenazadnje zato, ker ugotavlja, da ljudje v Gazi zaradi blokade še danes živijo v neznosnih razmerah, in ker poziva k takojšnjemu, trajnemu in brezpogojnemu odprtju mejnih prehodov. Sprejeto besedilo se zavzema

za uveljavitev priporočil iz Goldstonovega poročila in za ugotavljanje odgovornosti za kršitve mednarodnega prava, vključno z domnevnimi vojnimi zločini. Poročilo je rezultat uravnotežene in temeljite preiskave, ki je temeljila z obiski na terenu in pogovori s pričami.

Po navedbah poročila sta vpleteni strani kršili mednarodno humanitarno pravo. Poročilo obtožuje višje častnike izraelske vojske: neselektivne uporabe bomb z belim fosforjem, obravnave civilnega prebivalstva, kot bi bili borci, humanitarnih posledic blokade kot sredstva kolektivnega kaznovanja ter kršitev vojnega prava.

Poročilo vsebuje dovolj utemeljitev za uvedbo kazenskega postopka s strani generalnega sekretarja OZN in Varnostnega sveta, kar bi bil najboljši način za odpravo vseh dvomov in odprtih razprav v zvezi z Gazo. Obžalovanja vredno se mi zdi, da Skupina Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) tega besedila ni podprla.

Charles Tannock (ECR), v pisni obliki. Skupina ECR z večino Goldstonovega poročila ne soglaša, zato nismo glasovali za predlog resolucije skupine PPE in za predlog skupne resolucije. Skupina ECR ima resne pomisleke glede legitimnosti in nepristranskosti poročila, ki ga je sestavil sodnik Goldstone, še zlasti pa smo proti vlaganju obtožnic za vojne zločine proti pripadnikom izraelske vojske ali politikom. Podpiramo nadaljevanje mirovnih pogajanj in prizadevanj za varnost na tem območju, podpiramo rešitev z dvema državama in zavedamo se, da nenehni spopadi na tem območju povzročajo humanitarne probleme.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), v pisni obliki. (PL) Evropska unija bi morala kot globalni akter vprašanja obravnavati ne le z vidika koristi svojih državljanov, pač pa z vidika njihovih svetovnih razsežnosti. Zato bi morali sklepi poslancev Evropskega parlamenta temeljiti na dejstvih in podmenah, ki niso zgolj evropske. Glasovati za resolucijo o uveljavitvi priporočil iz poročila sodnika Goldstone, še preden poročilo potrdi OZN, je napaka.

Poleg tega, da za razpravo o poročilo nismo imeli dovolj časa, nam tudi ni bilo predstavljeno poročilo, ki podrobno razgrinja tudi nasprotno argumente. V razmerah, v katerih niti države članice niti Evropska unija ne izkazujejo volje po doslednem ravnanju v zvezi z Izraelom in Palestino, sprejem kakršne koli resolucije v Evropskem parlamentu ni v prid mirovnemu procesu na Bližnjem vzhodu.

Zato sem se glasovanja o resoluciji Skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) vzdržala in sem glasovala proti skupni resoluciji, ki so jo predlagale druge stranke. Posebne pomisleke ima v zvezi s točkama J in 10 skupne resolucije, ki sicer poudarjata tragiko položaja prebivalcev Gaze, vendar ne pojasnita, da je tak položaj neposredna posledica vladavine stranke Hamas skupine, ki v očeh mednarodne skupnosti velja za teroristično organizacijo. Ne morem soglašati niti s točkama 2 in 4 skupne resolucije, ki pozivata k uveljavitvi Goldstonovih priporočil, kljub temu, da nekatera med njimi niso legitimna.

Dominique Vlasto (PPE), v pisni obliki. (FR) Goldstonovo poročilo razodeva in poudarja potrebo po takojšnji neodvisni preiskavi, ki bo razkrila resnični potek dogodkov in odgovornosti vpletenih strani ter ugotovila morebitne kršitve mednarodnega prava in humanitarnega prava v času konflikta v Gazi. Tako preiskavo bi morale pošteno opraviti palestinske in izraelske oblasti. Upam, da bo to omogočilo obnove pogajanj, zato brez pridržkov podpiram načelo preiskave. Poleg tega bi rada poudarila, da je konflikt v Gazi izničil veliko projektov, ki jih je financirala Evropska unija za ublažitev humanitarne krize, ki jo prebivalstvo občuti kot pomanjkanje osnovnih dobrin in osnovnih javnih storitev. Prebivalstvu na tem območju je treba zagotoviti upanje in zaupanje v hitro rešitev izraelsko-palestinskih problemov. Le s tem bodo vzpostavljeni pogoji za pravičen in trajen mir med palestinsko državo in izraelsko državo kot trajnostnima, varnima in miroljubnima skupnostma.

Predlog resolucije RC-B7-0134/2010

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) Ni dolgo tega, kar sem opozoril Parlament, da v Belorusiji ni svobodnih volitev in svobode izražanja, združevanja ter protestiranja in da narašča obseg represivnega delovanja, za katerim stojijo oblasti. Poleg tega še niso osvobodili političnih zapornikov, odpravili smrtne kazni in zagotovili ločitve vej oblasti, še zlasti neodvisnosti sodstva, ali spoštovanja človekovih pravic.

Nedavna uporaba policijskih sil proti Združenju Poljakov v Belorusiji in odrekanje pravic, ki jih zahteva združenje, sta še dva v vrsti dogodkov, ki Evropi krepita dvome v beloruski diktatorski režim. Evropski demokrati, še zlasti evropske institucije in vlade držav članic, morajo budno spremljati se usklajeno odzivati na delovanje oblasti v Minsku, ki so še danes zveste najtemnejšim prvinam dediščine komunizma. Evropska

unija ne more biti partnerica Belorusiji, ki ne spoštuje niti lastnega ljudstva niti mednarodnega prava. Kot pravimo v moji domovini: „bolje je biti sam kot v slabi družbi!“.

José Manuel Fernandes (PPE), *v pisni obliki*. (PT) Evropska unija na bi smela priznati legitimnosti beloruskega parlamenta, dokler v državi ne bodo izvedli svobodnih volitev. Zato pozivam beloruske oblasti k celoviti reformi volilne zakonodaje po priporočilih Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi oziroma Urada za demokratične institucije in človekove pravice.

Dejanja beloruskih oblasti proti članom organizacije, ki zastopa poljsko narodnostno manjšino, so vredna vse obsodbe, prav tako politično pristranski sodni procesi in domnevno ravnanje sodnih organov po ukazih izvršne oblasti. EU ne more soglašati z odločitvijo beloruskih oblasti, da omejijo dostop do interneta, pa tudi ne s pomanjkljivimi jamstvi svobode tiska, svobode mirnega zbiranja in združevanja ter svobode verskih obredov, razen obredov beloruske pravoslavne cerkve, ter drugih pravic in političnih svoboščin.

Zagovarjam stališče, naj bo raven sodelovanja Skupnosti z beloruskimi oblastmi neposredno odvisna od ravni spoštovanja človekovih pravic v tej državi. Tudi jaz sem zaskrbljen nad izjavo podpredsednice Komisije/visoke predstavnice Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko o represiji proti poljski narodnostni manjšini, ki je bila zapozneta in medla.

Nuno Melo (PPE), *v pisni obliki*. (PT) Po koncu hladne vojne se odnosi med Belorusijo in Zahodom razvijajo v smeri novega medsebojnega razumevanja, Evropska unija pa krepi konstruktiven dialog s spodbujanjem Belorusije k napredku na področju demokracije in človekovih pravic.

Ne glede na to pa EU ne more sprejemati dejanj, ki so v nasprotju z mednarodnimi načeli in pravno ureditvijo pravic narodnih manjšin. EU ne more sprejemati kompromisnih stališč o človekovih pravicah.

Kristiina Ojuland (ALDE), *v pisni obliki*. (ET) Gospod predsednik, kot soavtorica resolucije Evropskega parlamenta o položaju civilne družbe in manjšin v Belorusiji sem glasovala za resolucijo. Lukašenkov režim je v zadnjem letu sicer res osvobodil politične zapornike in nekoliko omilil svoje delovanje, vendar si Evropska unija ne more zatiskati oči pred nedavnimi kršitvami človekovih pravic članom Združenja Poljakov v Belorusiji. Državljeni Belorusije bodo lahko deležni prednosti Vzhodnega partnerstva le, če jim bodo beloruske oblasti zagotovile človekove pravice in državljanske svoboščine ter sprožile demokratične reforme. Vsa dosedanja popuščanja režima so bila vse preskromna, aretacija voditeljice Združenja Poljakov v Belorusiji Angelike Borisove ter zavrnitev registracije tega gibanja in zamrzitev njegovih sredstev pa pomenijo samo še eno kľofuto odnosom z Evropsko unijo. Po mojem mnenju Evropska unija glede na stalno kršenje načel človekovih pravic in pravne države nima druge možnosti kot razmisliti o obnovitvi sankcij proti beloruskim oblastem.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *v pisni obliki*. (PL) Glasoval sem za sprejem predloga skupne resolucije Evropskega parlamenta (RC-B7-0134/2010). Pred sedmimi meseci je Evropski parlament sprejel resolucijo, s katero je pozval beloruske oblasti k odpravi smrtnih kazni za svoje državljane. Danes spet govorimo o Belorusiji, o kršenju človekovih pravic in načel civilne družbe. Evropska unija je odprla vrata Belorusiji. Uveljavili smo ukrepe, kakršen je vključitev Belorusije v Vzhodno partnerstvo. Pričakovali smo, da bo naše zaupanje v Belorusijo to državo usmerilo k demokratizaciji in spoštovanju človekovih pravic. Žal se to ni zgodilo. Glede na to mora biti Evropska unija dosledna in mora sprejeti odločnejša stališča o odnosih z Belorusijo ter sprejeti učinkovite ukrepe, s katerimi bo zagotovila spoštovanje pravic manjšin. Upam, da bo ta resolucija spodbudila spremembe v zeleno smer. Če se to ne bo zgodilo, pričakujem revizijo pristopa Evropske unije k Belorusiji in uvedbo ustreznih sankcij. Neučinkovite rešitve so lahko samo znak naše šibkosti.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *v pisni obliki*. Glasal sem za resolucijo, ki je dejansko besedilo, ki so ga oblikovale vse glavne skupine v Parlamentu, vključno z našo. Resolucija je bila sprejeta soglasno.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *v pisni obliki*. (PL) Odrekanje svobode govora, težave pri registriranju političnih ali celo družbenih organizacij ter zloraba državnih javnih občil v propagandne namene so znaki pretirano avtoritativnega delovanja države. Unija je Belorusiji ponudila roko pomoči z vključitvijo v Vzhodno partnerstvo, program, namenjen krepitvi demokracije in pravne države. Dejanja beloruskih oblasti ne izpolnjujejo mednarodnih meril za ravnanje z opozicijo in nevladnimi organizacijami ali meril za zaščito narodnih manjšin. Najti moramo ustrezen izhod iz tega stanja, s katerim bi morala Unija izraziti svoje nestrinjanje s konkretnimi ukrepi, na primer s sankcijami ali vizumskimi omejitvami, ob tem pa Belorusije ne smemo osamiti v Evropi, saj bi posledice osamitve trpela celotna beloruska družba, manj pa oblasti, katerim je obsodba Unije namenjena. Belorusiji moramo pokazati, kaj ji lahko prinese sodelovanje z EU, in

ji povedati, da se bo raven skladnosti njenega ravnanja z zahtevami EU odrazila tudi na podpori, na katero lahko Belorusija računa.

Artur Zasada (PPE), v pisni obliki. (PL) Vesel sem bil izida današnjega glasovanja. Sprejeli smo resolucijo, s katero obsojamo nedavne represivne ukrepe proti poljski manjšini v Belorusiji. Soglasni sprejem tega besedila ima poseben pomen. Pomeni glas celotnega Parlamenta, vseh političnih skupin in predstavnikov 27 držav članic Evropske unije. Ne morem si predstavljati, da bi lahko Belorusija uživala prednosti članstva v Vzhodnem partnerstvu, dokler ne bo ponovno legalizirala Združenja Poljakov v Belorusiji in mu vrnila imetje, pa tudi, dokler ne bo osvobodila političnih zapornikov, kakršni so Andrej Bandarenko, Ivan Mihajlov in Aristjom Dubski. Belorusiji smo danes poslali jasno sporočilo. Zdaj pričakujemo njen odgovor.

Predlog resolucije B7-0133/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), v pisni obliki. (LT) Evropski svet poudarja, kako pomembno je obnoviti ekonomski in družbeni dogovor med finančnimi institucijami in družbo, ki ji služijo, ter zagotoviti, da bo tudi javnost deležna uspehov razcveta in zaščiten pred tveganji. Evropski svet je tudi pozval MDS, naj pri obravnavi tega vprašanja upošteva vse možne rešitve, vključno z uvedbo davkov na finančne transakcije na svetovni ravni. Podpiram resolucijo in menim, da mora Evropska unija doseči dogovor o skupnem stališču o tem vprašanju.

Evropska komisija mora pripraviti oceno učinkov splošnega obdavčenja finančnih transakcij in preučiti njegove prednosti ter slabosti. Strinjam se tudi s točko resolucije, po kateri bi morali na ravni Skupnosti raziskati, kako bi lahko finančna industrija pošteno pomagala pokriti škodo, ki jo je zaradi nje utrpelo gospodarstvo, oziroma škodo, povezano s posegi vlad za stabiliziranje bančnega sistema.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), v pisni obliki. (RO) Predlog resolucije, ki je nastal po razpravi na vrhu skupine G20 v Pittsburgu in po zahtevah nekaterih mednarodnih teles, tudi MDS, lahko prinese rešitev tako glede zaščite pred novimi finančnimi katastrofami kot glede povrnitve sredstev, ki so jih državne blagajne dale na razpolago bankam pri reševanju pred zlomom. Vsekakor je pionirski sprejem take zakonodaje v Franciji in Belgiji dobrodošel (Združeno kraljestvo pa preučuje možnosti sprejema podobne zakonodaje) in zdaj čakamo, kakšni bodo učinki.

Po francoskih ocenah bodo z davkom po stopnji 0,005 % francoskim bankam pobrali več kot 20 milijard EUR. Kako pa se bo odzval bančni sektor? Ali bo omejil obseg špekulativnih transakcij, ki veljajo za škodljive, ali pa bo izkoristil mobilnost kapitala in v prihodnje opravljal take transakcije prek svojih podružnic v državah, kjer takih dajatev ni?

Zato menim, da je za uspeh uvedbe takih dajatev potreben globalni pristop, vključno s predstavitvijo ukrepov mednarodnim telesom, kot je OZN. Celo v takem primeru je težko verjeti v globalno usklajeno ukrepanje (primerjajmo samo uvajanje zakonodaj v zvezi z offshore podjetji).

Marielle De Sarnez (ALDE), v pisni obliki. (FR) Z večinsko podporo danes sprejeti resoluciji (536 glasov proti 80 glasovom ob 33 vzdržanih) je francoska delegacija demokratičnega gibanja ponovno izrazila svojo željo, naj Evropska komisija opravi oceno učinkov in oblikuje praktične predloge za uvedbo davkov na finančne transakcije. Pozivamo Komisijo, naj sestavi predlog, v katerem bo opredelila skupno evropsko stališče pred junijskim vrhom G20. Prav tako bi bilo koristno ovrednotiti možni prispevek takega davka k umiritvi finančnih trgov. Vprašanja, na katera bi morala odgovoriti Komisija, zadevajo uporabo sredstev, zbranih z davkom, za pomoč državam v razvoju pri prilagajanju na podnebne spremembe, pa tudi vzvode, ki bi jih lahko uporabila Komisija pri prepričevanju partnerjev za skupno uvedbo takega davka, da bi preprečili selitev kapitala. Predvsem pa je treba opraviti poglobljeno temeljito oceno učinkov, da tak davek ne bi ogrozil konkurenčnosti Unije ali trajnostnih naložb ali imel škodljivih posledic na MSP in vlagatelje posameznike.

Harlem Désir (S&D), v pisni obliki. (FR) Leta 2000 sem skupaj z Medskupino za globalizacijo vložil prvi predlog resolucije s pozivom Komisiji, naj razišče izvedljivost davka na špekulativne tokove kapitala. Resolucija ni bila sprejeta, saj je za to zmanjkalo le nekaj glasov podpore. Preteklo je deset let in skupina G20, pa tudi nekatere vlade držav članice, zamisli o takem davku ne izključujejo več, predvsem pa nam je finančna kriza razkrila, kolikšno škodo lahko povzročijo nestabilni finančni trgi.

Zato me veseli, da je bila resolucija o davku na finančne transakcije sprejeta z veliko večino. To je sicer majhen korak, sporočilo pa je jasno: Parlament poziva Komisijo, naj se končno loti vprašanja in začne oblikovati projekt za uvedbo. Tak davek bi lahko prinesel dvojno korist: prispeval bi k umiritvi trgov in ustvaril ogromne

prihodke, s katerimi bi lahko pomagali državam v razvoju pri financiranju prilagajanja podnebnim spremembam ter pri boju proti revščini.

Poslušamo ugovore, da bo davek učinkovit le, če bo globalen, ampak nekdo mora začeti, tako kot so storile nekatere države pri uvajanju davka na letalske vozovnice. Politika čakanja na druge nas ne bo pripeljala nikamor. Mi smo tisti, ki moramo drugim pokazati pot.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. (PT) Finančna industrija mora sprejeti odgovornost za gospodarsko krizo, ki nas še vedno pesti. Zaenkrat nosijo bistveni del stroškov in posledic finančne krize realno gospodarstvo, davkoplačevalci, potrošniki, javne službe in družba na splošno. K uvedbi davka na finančne transakcije poziva več držav članic.

Politične in regulativne okoliščine na tem področju so se v zadnjem času spremenile. Sprožene so bile nove pobude za ureditev področja, na primer za boj proti davčnim oazam, za odpravo pravnih vrzeli pri poslovnem računovodstvu, zahteve v zvezi z borznimi transakcijami in registrov trgovanja za registracijo izvedenih instrumentov.

Evropska unija mora sprejeti skupno stališče, ki ga bo zastopala na mednarodnem prizorišču, na srečanjih G20. V ta namen mora Komisija še pred naslednjim vrhom G20 oceniti učinke uvedbe svetovnega davka na finančne transakcije.

V tej oceni mora konkretno tudi ovrednotiti učinke uvedbe davka na finančne transakcije v Evropski uniji v primerjavi z učinki uvedbe na svetovni ravni. Treba je ugotoviti, kolikšni bi bili stroški, pa tudi, ali bi tak davek prispeval k umiritvi finančnih trgov.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. (PT) Vrsta točk uvodne izjave resolucije, ki jo je sprejela večina v Parlamentu, je pozitivnih. To še zlasti velja za zahtevo, naj tudi finančni sektor prispeva svoj del h gospodarskemu okrevanju in razvoju, saj je sedaj precejšen delež stroškov in posledic finančne krize na ramenih realnega gospodarstva, davkoplačevalcev, potrošnikov, javnih storitev in družbe na splošno. Obenem pa si resolucija skoraj obotavlja zahtevati ukrepe, ki bi pripeljali do uvedbe davka na finančne transakcije, saj je njena uveljavitev vezana na vrsto omejitev. Zaradi tega smo se vzdržali glasovanja.

Žal opazamo zastoje pri uveljavljanju novih regulativnih pobud in v napovedanem boju proti davčnim oazam, odpravljanju pravnih vrzeli pri poslovnem računovodstvu, pri zahtevah glede borznih transakcij in uvajanju registrov trgovanja za registracijo izvedenih instrumentov. Zadeve moramo odločno pognati v tek in ne smemo vztrajati v sedanji kalni vodi, ki koristi samo finančnim špekulantom in velekapitalu.

David Martin (S&D), v pisni obliki. Podpiram davek na finančne transakcije in zelo me veseli močna podpora tej pobudi. Davek bo lahko učinkovit le, če bo uveden na svetovni ravni, in podpiram ukrepe za uvedbo take dajatve na finančne transakcije.

Arlene McCarthy (S&D), v pisni obliki. Današnje glasovanje se je izteklo v prepričljivo podporo ohranitvi politične volje po uvedbi svetovnega davka na finančne transakcije (DFT). Jasno je, da je čas za radikalne ukrepe, s katerimi bomo zagotovili, da bo finančna industrija prispevala svoj del k odpravljanju krize in DFT bi lahko bil pomembno orodje. Uživa trdno podporo javnosti, NVO in sindikatov po vsej Evropi. DFT bi lahko pomagal omejiti negotovo in tvegano finančno trgovanje, obenem pa bi prinesel milijarde evrov za obvladovanje učinkov podnebnih sprememb in razvoj v državah, ki jih je finančna kriza prizadela najhuje. Resolucija poziva Komisijo, naj razišče možnosti za uvedbo takega davka, in pomeni jasen signal, da si Evropa prizadeva za sklenitev svetovnega dogovora o ukrepanju v skladu z zahtevami javnosti. Razočarani smo nad tem, da Skupina ECR in njeni konzervativni člani, ki očitno nasprotujejo kakršnemu koli davku na finančne transakcije, v svoji izjavi namerno napačno tolmačijo izid današnjega glasovanja kot podporo uvedbi DFT samo v okviru EU. Če Evropa ne bo sprejela nikakršnih ukrepov in stališč, bomo izločeni iz mednarodne razprave izid današnjega glasovanja pa terja od Evrope, naj prevzame vodilno vlogo v taki razpravi.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Portugalska demokratična in socialdemokratska stranka načeloma nasprotuje uvajanju evropskih davkov. Davki so pomembno orodje držav članic, še toliko bolj v težkih časih, kakršne preživljamo zdaj. Poleg tega bi zaradi različnih davčnih ureditev, v obliki davkov ali prispevkov, ki so v veljavi v različnih državah članicah, davek neizogibno dobil kaznovalni prizvok in bi odprl možnosti za nove krivice na evropski ravni, kar pa ni smiselno.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. (DE) Po mojem mnenju je neizpodbitno, da mora finančna industrija prevzeti nase pošten prispevek k obnovi in razvoju gospodarstva, zlasti glede na visoke stroške in težke posledice, ki jih je realnemu gospodarstvu, davkoplačevalcem, potrošnikom, javnim storitvam in družbi v celoti povzročila finančna kriza. Morebitni davek na finančne transakcije bi lahko omejil danes ogromno količino špekulativnega kapitala, ki je pred kratkim spet ogrozila realno gospodarstvo, s tem pa bi pomenil tudi korak k trajnostni rasti. Preden se odločimo za uvedbo takega davka, pa moramo pazljivo pretehtati argumente za in proti. Prav k temu poziva predlog resolucije Odbora za ekonomske in monetarne zadeve, zato sem glasoval za resolucijo. Ključna točka, ki je v besedilu samo bežno omenjena, jo je pa treba jasno opredeliti, preden sprejmemo odločitev, zadeva porabo kapitala, ki bi ga zbrali s takim davkom. Prepričan sem, da se mora davek obračunavati tam, kjer potekajo transakcije, z drugimi besedami, iti mora državam, v katerih imajo sedeže udeležene borze. Natančen postopek obračunavanja je treba šele določiti. Če EU vztraja pri tem, da bi sama obračunavala davek, mora zbrane zneske vsekakor odšteti od prispevkov držav članic. Davek nikakor ne bi smel uvesti davčne pristoynosti EU.

Raúl Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. Danes sem glasoval za predlog resolucije B7-0133/2010 o obdavčenju finančnih transakcij in veseli me, da je Parlament zdaj prvič zahteval presojo izvedljivosti in učinkov uvedbe davka na finančne transakcije na ravni EU. To je pomemben napredek. Zdaj moramo pritiskati na Komisijo, da bo predlagala konkretne ukrepe. Evropski državljani pričakujejo, da bodo stroške finančne krize pokrili akterji na finančnih trgih, ki so krizo povzročili. Zato se ne smemo zadovoljiti z minimalistično rešitvijo v duhu predloga ZDA, ki bi prinesla nekaj milijard evrov v primerjavi z ogromnimi stroški sorazmerno majhen davčni prihodek. Za odpravljanje revščine, boj proti podnebnim spremembam in obvladovanje finančne krize potrebujemo nekaj sto milijard evrov dodatnih davčnih prihodkov. Take prihodke bi zagotovil premišljeno zasnovan davek na finančne transakcije, obenem pa bi davek omejil špekulacije na finančnih trgih.

Predlog resolucije B7-0132/2010

Edite Estrela (S&D), v pisni obliki. (PT) Glasovala sem za resolucijo o enotnem območju plačil v evrih (območju SEPA), ki podpira vzpostavitev integriranega trga za plačilne storitve v evrih, na katerem bo vladala učinkovita konkurenca in na katerem ne bo razlik med domačimi in čezmejnimi plačili v evrih.

Zaenkrat območje SEPA deluje nepopolno in ne izpolnjuje resničnih potreb uporabnikov. Evropska skupnost mora predpisati ustrezen in zavezujoč rok za uveljavitev instrumentov SEPA, po katerem se bodo morala vsa plačila v evrih izvajati po pravilih tega sistema. Prav tako pomembno je poskrbeti, da uvedba tega sistema ne bo pomenila dodatnih stroškov evropski javnosti.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) Vzpostavitev enotnega območja plačil v evrih (območja SEPA) je nujna za tesnejšo integracijo trga plačilnih storitev. Okrepila bo konkurenco, saj bodo nacionalna plačila in čezmejna plačila v evrih obravnavana enako, in verjetno bo imela neposredne pozitivne učinke na življenje evropskih državljanov.

To kaže, da bi morale vlade držav članic nujno uvesti storitve območja SEPA in sprejeti pravila, s katerimi bodo ustrezno uredile to področje, tako da bo novost poenostavila plačilne storitve v primerjavi s sedanjo ureditvijo in zmanjšala stroške v prid potrošnikom.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. (PT) Enotno območje plačil v evrih (območje SEPA) bo integriran trg plačilnih storitev, na katerem bo vladala učinkovita konkurenca in ne bo razlik med nacionalnimi ter čezmejnimi plačili v evrih. Predpisati bi morali pravno zavezujoč rok za prehod na instrumente SEPA. Dinamika prehajanja na instrumente SEPA v javni upravi je pod našimi pričakovanji.

Zato se morajo v vzpostavljanje območja SEPA vključiti vse zainteresirane skupine – zakonodajalci, bančništvo in uporabniki plačilnih storitev. Vse države članice bi morale zagotoviti ohranitev veljavnosti sedanje ureditve pooblastil za neposredne bremenitve, saj bi obvezno izdajanje novih pooblastil v obdobju prehoda z nacionalnih sistemov neposrednih bremenitev na sistem SEPA pomenilo velike stroške.

Zato mora Komisija predpisati jasen, ustrezen in pravno zavezujoč rok za prehod na instrumente SEPA, najkasneje do 31. decembra 2012; po tem datumu morajo vsa plačila v evrih potekati po pravilih SEPA. Komisija mora pomagati nacionalnim oblastem pri postopkih prehoda, z oblikovanjem integriranih in časovno usklajenih načrtov nacionalnih prehodov.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Enotno območje plačil v evrih (območje SEPA) se mora čim prej preleviti v integriran trg plačilnih storitev. Pred tem pa je treba opraviti še marsikaj in kljub direktivam, ki

predpisujejo okvir za kartice SEPA in sistem neposrednih bremenitev SEPA, ti sistemi v resnici še ne delujejo. Zato je treba odpraviti vse ovire za uvedbo sistema SEPA, tako da bo lahko sistem čim prej začel polno delovati. Prehodno obdobje nikakor ne bi smelo trajati dlje kot do 31. decembra 2012.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), v pisni obliki. (PL) Enotno območje plačil v evrih (območje SEPA) je zamisel, ki bo poenostavila vsakdan milijonom Evropejcev. Ne glede na to, katere države članice državljani so, bodo lahko hitro in poceni plačevali posameznikom ali podjetjem v drugih državah članicah ob enakih stroških kot pri plačilih znotraj svoje države. V času internetnega bančništva bo to tudi zaostriло konkurenco med bankami v prid uporabnikom storitev. Uvedba območja SEPA je nov korak pri uveljavljanju ene od štirih temeljnih svoboščin skupnega trga – prostega pretoka kapitala. Zelo pomembno je, da bo območje SEPA gospodarsko zblížalo države evrskega območja in države, ki so sicer članice Evropske unije, niso pa članice evrskega območja, ter države članice Evropskega območja proste trgovine.

Zato v celoti podpiram resolucijo Evropskega parlamenta o uresničevanju enotnega območja plačil v evrih (območje SEPA). Obenem pa pozivam Evropsko komisijo, naj pri spremljanju uvajanja sistema SEPA pozornost posveča predvsem interesom uporabnikov bančnega poslovanja s prebivalstvom ter vprašanjem varnosti sistema.

Predlog resolucije RC-B7-0154/2010

Kader Arif (S&D), v pisni obliki. (FR) Danes sprejeta resolucija o ACTA, med katere pobudnike štejem, je simbolnega pomena, saj je bila sprejeta soglasno. Pomeni jasen signal Komisiji, ki se o tem sporazumu že dve leti pogaja v popolni tajnosti. Parlament zahteva popolno preglednost pogajanj, pa tudi spoštovanje Pogodb, ki mu zagotavljajo enake pravice do obveščenosti kot Svetu. Tako glede postopka kot glede vsebine, kolikor nam je znana, nasprotujem načinu, kako potekajo pogajanja o ACTA sedaj. Navdajajo nas številni strahovi glede poseganja v *acquis communautaire*. Poleg nevarnosti, da bi ponovno uvedli „prožno“ odzivanje, se bojimo tudi nevarnosti posegov v temeljne pravice državljanov, na primer pravico do izražanja in pravico do zaščite osebnih podatkov, ter v načelo oprostivne odgovornosti ponudnika dostopa do interneta in spletnega gostitelja. Parlament je svojo privrženost tem načelom že dokazal in če Komisija svoje strategije ne bo spremenila, bom osebno vodil kampanjo proti ratifikaciji sporazuma ACTA v Parlamentu, kakršna je že uspela v zvezi s sporazumom SWIFT.

Zigmantas Balčytis (S&D), v pisni obliki. Glasal sem za resolucijo. Nedvomno so vprašanja zaščite intelektualne lastnine in boja proti ponarejanju ter piratstvu pomembna tako za Evropsko unijo kot za svet, zato toplo pozdravljam začetek pogajanj na mednarodni ravni o okrepitvi zaščite pravic intelektualne lastnine ter učinkovitejšem boju proti ponarejanju in piratstvu. Hudo pa sem razočaran nad sedanjim potekom pogajanj.

Po Lizbonski pogodbi mora Komisija nemudoma in izčrpno obveščati Evropski parlament v vseh fazah pogajanj o mednarodnih sporazumih, kar pri sporazumu ACTA ne drži. Poleg tega bo moral sporazum ACTA pred uveljavitvijo v EU potrditi tudi Evropski parlament. Kako bomo to lahko storili, če nas držijo v temi? Močno upam, da bo Evropska komisija izpolnila svoje obveznosti in nas ustrezno obveščala o poteku pogajanj.

Jan Březina (PPE), v pisni obliki. (CS) Gospod predsednik, glasoval sem za resolucijo Evropskega parlamenta o preglednosti in poteku pogajanj o sporazumu ACTA, saj delim dvome avtorjev glede dosedanjega poteka pogajanj. Pogajanja se odvijajo po „internem“ postopku, kar pomeni, da imajo dostop do pogajalskih gradiv samo Evropska komisija in države članice EU. Evropski parlament je popolnoma izločen, čeprav je njegovo soglasje bistven predpogoj za uveljavitev sporazuma. Moje stališče je, da digitalne vsebine in njihova obdelava ne bi smele biti vključene v besedilo sporazuma, če pa bi že bile, zadevne določbe ne bi smele biti represivne. Trdno sem prepričan, da sporazum ACTA ne bi smel preseči okvirov sedaj veljavne zakonodaje o intelektualni lastnini, morebitne kazni za kopiranje digitalnih vsebin pa bi morale ostati v pristojnosti posameznih držav članic. Varstvo zasebnosti in osebnih podatkov mora ostati steber evropske zakonodaje, ki ga ne smemo spodkopavati z mednarodnimi pravnimi sporazumi. Sem za tak sporazum ACTA, ki bo služil boju proti ponarejanju, ki pomeni resno nevarnost gospodarstvu in potrošnikom ter nedvomno krši pravice intelektualne lastnine. Kopiranja izključno za osebno uporabo pa v sporazum ne bi smeli vključevati. Vključitev kopiranja bi bila po mojem mnenju v navzkrižju s pravico do osebne svobode in obveščenosti. Z eno besedo: ponarejanja in kopiranja ne moremo obravnavati na enak način.

Derek Roland Clark (EFD), v pisni obliki. Čje naša skupina v sredo, 10. marca 2010 glasovala proti resoluciji o sporazumu ACTA, se je za to odločila po načelu, da sporazuma ACTA, v kakršni koli obliki,

sploh ne bi smeli sprejemati. Sporazum pomeni hudo kršitev zasebne lastnine posameznika. Če bi resolucijo podprli, bi s tem priznali veljavnost zakonodaje, na tej podlagi pa bi se odločili, da sporazuma ne priznamo.

Marielle De Sarnez (ALDE), v pisni obliki. (FR) Navkljub Lizbonski pogodbi in načelu soodločanja o vprašanih mednarodne trgovine Komisija in države članice preprečujejo javno razpravo o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju (ACTA). Taka nepreglednost zbuja upravičene sume, ki jih je mogoče odpraviti samo s posvetovanji z javnostjo in z Evropskim parlamentom. Boj proti ponarejanju je vsekakor upravičen in potreben in pogodba ACTA bi morala okrepiti pravice avtorjev ter avtorske pravice. Ali morajo imeti ponudniki dostopa do interneta pravico nadzorovati izmenjavo digitalnih datotek in kaznovati uporabnike? Stroški takega nadzora pri ponudnikih bi bili velikanski, preverjanje pa zapleteno. Obenem pa internetno piratstvo niti v evropski niti v mednarodni zakonodaji še ni uvrščeno med kazniva dejanja. Zato zamisel o sistematičnem uvažanju kazni v tako velikem obsegu ni smiselna, še zlasti glede na to, da dostop do interneta v prid obveščenosti še vedno spada med temeljne svoboščine. Komisija bo morala Parlamentu predložiti gradivo, v katerem bodo opisani potek pogajanj in vsa pogajalska stališča. Če tega ne bo storila, bi lahko Parlament besedilo, oblikovano na pogajanjih, zavrnil, tako kot je zavrnil sporazum SWIFT.

Edite Estrela (S&D), v pisni obliki. (PT) Glasovala sem za resolucijo o preglednosti in poteku pogajanj o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju (ACTA), saj se zavzemam za preglednost poteka pogajanj.

Po uveljavitvi Lizbonske pogodbe mora Parlament odobriti besedilo sporazuma ACTA, preden se sporazum lahko uveljavi v Evropski uniji. Prispevek Parlamenta je nujen, saj moramo zagotoviti, da načini uveljavljanja pravic intelektualne lastnine ne bodo ovirali inovacijske dejavnosti, konkurence, varstva osebnih podatkov in prostega pretoka informacij.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) Ponarejanje spada med osrednje nadloge, ki pestijo svetovno gospodarstvo, kar zadeva boj proti ponarejanju, pa je očitno, da na ravni posameznih držav ne more biti uspešen. Zdravstvenih in varnostnih tveganj, ki jih lahko za potrošnike pomeni kupovanje določenih izdelkov, se danes zavedamo vsi.

Z vidika trgovine in proizvodnje ta vzporedna ekonomija, ki zajeda ustvarjalnost in ugled drugih, ogroža vrednost blagovnih znamk in njihov poseben pomen. Vzpostavitev odprtega, prostega in pravičnega trga je nujna, vendar nam bo uspela le, če bomo preprečili ponarejanje in če se bodo zakoniti proizvajalci borili proti njemu. Trgovinski sporazum proti ponarejanju je prava pot v tej smeri, vendar moramo o njem odprto razpravljati že v času njegove priprave, v nasprotju z dosedanjim potekom pogajanj.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. (PT) Leta 2008 so Evropska unija in druge države članice Organizacije za ekonomsko sodelovanje in razvoj začele pogajanja o novem večstranskem sporazumu o okrepitvi uveljavljanja pravic intelektualne lastnine ter o ukrepih proti ponarejanju in piratstvu (trgovinskem sporazumu proti ponarejanju – ACTA). Udeleženske pogajanje so sprejele določbo o tajnosti pogajanj. Vse odločitve Evropske unije v zvezi s sporazumom ACTA morajo upoštevati zakonske obveznosti, ki jih EU nalaga zakonodaja o varstvu zasebnosti in podatkov in so opredeljene v Direktivi 95/46/ES, Direktivi 2002/58/ES ter sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice in Sodišča Evropske unije. Po uveljavitvi Lizbonske pogodbe mora Parlament odobriti besedilo sporazuma ACTA, preden se sporazum lahko uveljavi v Evropski uniji. Poleg tega se je Komisija zavezala, da bo Parlament tekoče in polno obveščala o poteku pogajanj o mednarodnih sporazumih. Torej bi morala biti že pred začetkom pogajanj o sporazumu ACTA zagotovljena pravna podlaga in mandat za pogajanja bi moral potrditi Parlament. Komisija nas mora pred naslednjim krogom pogajanj seznaniti s svojimi predlogi.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. (PT) Naša načelna obsodba prikrivanja informacij s strani Komisije v zvezi s pogajanj o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju (ACTA) in omejevanja demokratičnega nadzora, ki ga je skušala s takim ravnanjem vsiliti Komisija, je povsem jasna. Zato menimo, da je prav, da resolucija opozarja, da ima Komisija „pravno obveznost, da nemudoma in v celoti obvešča Parlament na vseh stopnjah mednarodnih pogajanj“.

Pri pogajanjih je treba upoštevati demokratične in pregledne postopke, potrebna pa je tudi javna razprava o vsebini pogajanj. Nadalje poudarjamo, da je treba spoštovati „temeljne pravice, kot sta svoboda izražanja in pravica do zasebnosti, ter celovito upoštevati načela subsidiarnosti“, obenem pa tudi varovati osebne podatke. Zaradi tega smo glasovali za.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. (FR) Osnutek trgovinskega sporazuma proti ponarejanju, imenovan ACTA, je videti koristna pobuda, saj evropsko gospodarstvo in evropska delovna mesta trpijo hudo škodo

zaradi nepoštenih praks v razmerah pretirano svobodne trgovine, ki nam jih vsiljujete. Kot običajno pri škodljivih sporazumih, pri katerih pripravi sodeluje Komisija, pa tudi tokrat vse poteka v tajnosti.

V mislih imam sporazum Blair House, ki je žrtvoval evropsko kmetijstvo pogoltnosti agroživilskim multinacionalkam iz ZDA. V mislih imam tudi zloglasni MAI, večstranski sporazum o naložbah, po katerem za multinacionalke ne bi veljali zakoni držav, v katerih delujejo. Na srečo omenjeni sporazum ni ugledal luči sveta. Pri sporazumu ACTA je vprašljivo poglavje o internetu: v bistvu gre za uvedbo grozljivega zakona „Hadopi“ po vsem svetu.

Cariniki bi lahko vsakemu državljanu, ki bi bil osumljen nezakonitega prenosa kake datoteke s spleta, preiskali predvajalnik MP3, mobilni telefon ali prenosni računalnik. Ponudniki dostopa do interneta bi bili lahko prisiljeni prekinjati povezave svojim uporabnikom ali uporabnike prijavljati. To je nesprejemljivo in zato smo glasovali za resolucijo, ki zahteva popolno preglednost pogajanj in grozi Komisiji s sodnimi postopki, če preglednosti ne bo zagotovila.

Sylvie Guillaume (S&D), v pisni obliki. (FR) Podprla sem resolucijo, ki od Evropske komisije zahteva spoštovanje popolne preglednosti pogajanj o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju (ACTA), ki trenutno potekajo tajno. Poleg nevarnosti, da bi ponovno uvedli „prožno odzivanje“, se bojimo tudi nevarnosti posegov v temeljne pravice državljanov, na primer pravico do izražanja in pravico do zaščite osebnih podatkov, ter v načelo oprostivne odgovornosti ponudnika dostopa do interneta in spletnega gostitelja. Iz tega sledi, da Evropski parlament kot glas evropskih narodov ne sme biti izločen iz pogajanj in mora prejemati enake informacije kot Svet; to je demokratična zahteva. In končno, sporazum ACTA ne sme ogroziti dostopa do generičnih zdravil. Glede na postopek pogajanj in na zaskrbljujoče govorice o vsebini sporazuma moram glasovati za resolucijo, ki izraža kritiko sporazuma.

Małgorzata Handzlik (PPE), v pisni obliki. (PL) V sprejeti resoluciji Evropski parlament jasno izraža podporo preglednejšim pogajanjem Evropske komisije o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju. Piratstvo in ponarejanje pomenita evropskemu gospodarstvu in gospodarstvom po vsem svetu vedno hujšo težavo.

Gospodarstva v državah v razvoju se razvijajo v gospodarstva, temelječa na znanju. Zato potrebujemo jasna in učinkovita načela zaščite pravic intelektualne lastnine, ki ne bodo ogrožala inovacijske dejavnosti in konkurence, ne bodo neutemeljeno obremenjevala zakonite trgovine in bodo varovala našo zasebnost ter temeljne pravice, kot je pravica govora. Zato danes sprejeta resolucija ne izpodbija sprejema sporazuma. Pač pa gre za to, da se Evropska komisija pogaja o sporazumu v tajnosti.

Evropski parlament in evropski državljani niso obveščeni o poteku pogajanj. Ta neobveščenost je vzrok naše zaskrbljenosti. Od Evropske komisije pričakujemo preglednejše delovanje. Želimo izvedeti, že danes, kakšne obveznosti sprejema Evropska komisija na pogajanjih v imenu 500 milijonov državljanov Evropske unije.

Elisabeth Köstinger (PPE), v pisni obliki. (DE) Pogajanja o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju (ACTA) oziroma določbah o varstvu avtorskih pravic in boju proti ponarejanju ter piratstvu na internetu so nedvomno pomemben korak na področju zaščite pravic intelektualne lastnine. Žal pa je politika obveščanja o pogajanjih s strani Komisije vse prej kot ustrezna.

Zaradi nepreglednosti poteka pogajanj Evropski parlament težko konstruktivno sodeluje pri oblikovanju določb sporazuma in ne more že vnaprej zagotoviti, da sporazum ne bo okrnil evropskih državljanskih pravic ali kršil določb direktiv o varstvu podatkov. Podpiram predlog resolucije (RC7-0154/2010) in s tem poziv Evropskega parlamenta Komisiji, naj sprejme bolj pregledno, popolno in s tem celovito politiko obveščanja o pogajanjih o sporazumu ACTA.

David Martin (S&D), v pisni obliki. Preglednost pogajanj o sporazumu ACTA je ključnega pomena, zato me veseli, da je Parlament s tako prepričljivo večino pozval k popolnemu razkritju podatkov. Vesel sem zagotovil, da posamezniki ne bodo kazensko preganjani zaradi kopiranja vsebin za osebno uporabo, in zagotovil, da sporazum ACTA ne bo omejeval dostopnosti generičnih zdravil v državah v razvoju, upam pa, da bo Parlament imel dostop do vseh gradiv in bo lahko nadziral pogajanja ter tako poskrbel, da bodo zagotovila tudi uresničena.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Nepreglednost pogajanj o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju (ACTA) je v nasprotju z duhom Pogodbe o delovanju Evropske unije. Komisija in Svet morata nujno takoj omogočiti dostop do vseh gradiv, ki služijo kot podlaga za pogajanja. Če bosta Komisija in Svet kršila to svojo temeljno obveznost, se lahko Parlament za zagotovitev dostopa do gradiv zateče k pravnim sredstvom, kar pa bi škodovalo ugledu zadevnih evropskih institucij.

Zuzana Roithová (PPE), v pisni obliki. (CS) Rada bi se zahvalila poročevalcem in vsem poslancem, ki ste poskrbeli, da je Evropski parlament z ogromno večino jasno izrazil svoje odločno nasprotovanje nepreglednosti pogajanj o tako pomembnem mednarodnem sporazumu. Pričakujemo, da bo sporazum prinesel novo mednarodno razsežnost boja proti ponarejanju, vendar brez omejevanja pravice evropskih državljanov do zasebnosti.

Skrbi me tudi, ker k pogajanjem ni povabljen tudi Kitajska. Med včerajšnjo razpravo je tudi Komisija izrazila mnenje, da je to strateška napaka. Pričakovanje, da bo Kitajska, ki je največji vir ponaredkov na svetu, podpisala sporazum naknadno, po pogajanjih, ni realno. Verjamem, da bo naše današnje kritično stališče pripravilo Komisijo k ponovni presoji svojega ravnanja s Parlamentom, ki ima po novem, po Lizbonski pogodbi, širša pooblastila za soodločanje, tudi na področju zunanje politike.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. ~~odprl~~ sem resolucijo RC7-0154/2010 o trgovinskem sporazumu proti ponarejanju in vesel sem, da je tako storila velika večina poslancev. Sporazumu ACTA grozi, da se ga bo prijelo ime „Sporazum nepreglednega delovanja Komisije“. Pri sovijih pogajanjih o sporazumu ACTA bi morala Komisija spoštovati načela preglednosti in človekovih pravic ter zakonito pravico Parlamenta EU do obveščenosti. Namesto tega pa Komisija, kar zadeva obveščanje Parlamenta, ni opravila preizkusa skladnosti delovanja z Lizbonsko pogodbo. EU ne more še naprej sodelovati pri pogajanjih o sporazumu ACTA, ne da bi imela možnost sodelovati tudi javnost.

Popolnoma absurdno in nesprejemljivo je, da moramo poslanci za zaprtimi vrati spraševati Komisijo o vsebini sporazuma, o katerem bomo glasovali. Parlament EU je tudi dokazal, da ne sprejema tajnosti in da podpira odprtost interneta za vse. Poslanci smo tudi pokazali, da Parlament ne bo trpel, da bi z njim ravnali kot s krpo. Komisijo smo odločno pozvali k sprotneemu in popolnemu obveščanju o pogajanjih o sporazumu ACTA.

Predlog resolucije RC-B70181/2010

Harlem Désir (S&D), v pisni obliki. (FR) Sedanja shema splošnih tarifnih preferencialov (GSP) se bo kmalu iztekla. Glasoval sem za resolucijo, katere konkretni namen je polno vključiti Parlament v revizijo sheme do leta 2012. Ta trgovinska ureditev odpira 176 državam in regijam v razvoju prednostni dostop do evropskega trga v zameno za ratifikacijo konvencij MOD o socialnih pravicah in konvencij OZN o človekovih pravicah.

Ureditev pa v praksi ne deluje zadovoljivo. Zato pred revizijo zahtevamo poročilo o ratifikacijah in spoštovanju konvencij, oceno učinkov GSP v obdobju 2006-2009, vključitev določbe, da je pogoj za sprejem v shemo uveljavitev 27 temeljnih konvencij OZN, in bolj pregledne preiskovalne postopke ~~š~~lasti pa uvedbo rednih posvetovanj s Parlamentom.

Obžalovanja vredno je, da zaradi nasprotovanja z desne strani ni bil izglasovan predlog spremembe, ki je zahteval preiskavo vrste ubojev sindikalnih delavcev in množičnih grobišč s trupli več sto ljudi v pokrajini La Macarena v Kolumbiji.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) Evropska unija je največja svetovna donatorka humanitarne in razvojne pomoči. Znano je, da Evropska unija in države članice vsako leto namenijo na milijone evrov za programe sodelovanja in razvojne programe, da je taka pomoč potrebna in v mnogih primerih ključnega pomena.

Kot privrženec tržnega gospodarstva pa sem prepričan, da je razvojno pomoč mogoče (in treba) zagotavljati prek trgovinskih politik, oblikovanih v prid državam v razvoju. Verjamem, da ima lahko pri tem pomembno vlogo tudi splošni sistem preferencialov, ki nudi državam v razvoju preferenčno in neregipno obravnavo njihovih izdelkov.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. (PT) Nikakor ni mogoče neizpodbitno trditi, kot sicer beremo v resoluciji, da je splošni sistem preferencialov (GPS) mehanizem, ki pomaga državam v razvoju. Nekateri učinki mehanizma še poglobljajo gospodarsko odvisnost držav v razvoju, saj jih usmerjajo v proizvodnjo za izvoz v škodo njihovim notranjim trgov. Sistem pretežno koristi velikim nadnacionalnim podjetjem, tudi tistim s sedeži v EU, ne pa ljudem v državah v razvoju.

Tako so nekateri dejanski rezultati sistema GPS v nasprotju z nameni tega sistema.

Na drugi strani pa je ob vedno močnejših pritiskih v smeri liberalizacije mednarodne trgovine očitno, da EU izrablja to ureditev kot obliko izsiljevanja in skuša doseči sklepanje omenjenih sporazumov o prosti trgovini z nesprejemljivimi diplomatskimi in gospodarskimi pritiski na te države.

Da bo sistem GSP v resnici postal mehanizem razvojne pomoči, bo treba, kot predlagamo, opustiti in nato ponovno oblikovati sam sistem in druge politike razvojne pomoči na podlagi resnične solidarnosti, borbe proti gospodarski odvisnosti in proti izkoriščanju ljudi ter naravnih virov s strani gospodarskih skupin iz EU.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Odnosi Evropske skupnosti z državami v razvoju, ki imajo od leta 1971 obliko trgovinskih preferencialov v okviru splošnega sistema preferencialov, pomenijo prispevek k bolj pravični svetovni trgovini, obenem pa pomoč tem državam pri gospodarskem razvoju in rasti.

Sedanja ureditev se leta 2012 izteče, kar pomeni, da se moramo nemudoma lotiti oblikovanja novega instrumenta, ki bo ohranil, po možnosti pa še nadgradil prednosti, ki jih nudi državam v razvoju sedanjemu sistemu in ki so v sedanjih razmerah po mednarodni krizi še toliko pomembnejše. V prid pravičnosti pa mora biti novi seznam držav upravičenk sestavljen v skladu z dejanskimi ravni razvitosti gospodarstva.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. Najdanje sem se odločil glasovati za skupno resolucijo o splošnem sistemu tarifnih preferencialov (GPS) (RC7-0181/2010), čeprav me zelo žalosti in moti, da je kolumbijskemu veleposlaništvu uspelo prepričati nekatere naše kolege k opustitvi skoraj vseh omemb potrebe po preiskavi kršitev človekovih pravic v Kolumbiji pred odločitvijo o morebitni ukinitvi tarifnih preferenc za kolumbijsko blago.

Poročilo: Gabrielle Albertini (A7-0023/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), v pisni obliki. (EL) Poročilo Evropskega parlamenta o skupni zunanji in varnostni politiki EU skupaj z ustreznim poročilom o skupni varnostni in obrambni politiki, ki ga je sestavilo protiljudsko zavezništvo konservativcev, socialdemokratov in liberalcev v Evropskem parlamentu, razkriva trajno podporo političnih trobil kapitalistov vedno hujši militarizaciji EU, zlasti po uveljavitvi reakcionarne Lizbonske pogodbe, in njihovo aktivno vlogo pri krepitvi imperialistične politike EU in pri intervencijah ter vojnah, ki jih EU proži proti tretjim državam in ljudstvom po vsem svetu v službi monopolnemu kapitalu v razmerah vedno ostrejših medsebojnih bojov med kapitalskimi skupinami.

Poročilo poziva k:

- a) učinkoviti organizaciji Evropske službe za zunanje delovanje (ki je bila ustanovljena na podlagi Lizbonske pogodbe), nove politične/oborožene sile za organizacijo, podporo in izvrševanje imperialističnih posegov EU,
- b) povečanju sredstev za vojaška in politična posredovanja v proračunu EU,
- c) boljšim medsebojnim povezavam političnih in vojaških zmogljivosti EU okoli povezave med EU in Natom, za učinkoviteje izvajanje imperialističnih posegov z vojaškimi sredstvi.

Grška komunistična stranka je glasovala proti temu nesprejemljivemu poročilu in ga obsoja, saj je poročilo preprosto samo priročnik za imperialistične napade na ljudi.

Elena Oana Antonescu (PPE), v pisni obliki. (RO) Evropska unija mora okrepiti svojo strateško avtonomijo z močno in učinkovito zunanjo, varnostno in obrambno politiko, da bo lahko branila svoje interese na svetovni ravni, zagotovila varnost svojim državljanom in spodbujala spoštovanje človekovih pravic in demokratičnih vrednot po svetu. Z bolj učinkovitimi evropskimi varnostnimi sporazumi morajo države članice dokazati, da želijo okrepiti vlogo Evropske unije na mednarodnem prizorišču.

Menim, da bi se moralo naslednje poročilo Sveta o skupni zunanji in varnostni politiki (SZVP) neposredno nanašati tudi na uvajanje zunanjepolitične in varnostne strategije Evropske unije, oceniti njeno učinkovitost, pa tudi vzpostaviti pogoje za konkreten in neposreden dialog z Evropskim parlamentom, usmerjen v oblikovanje strateškega pristopa k skupni zunanji in varnostni politiki.

John Attard-Montalto (S&D), v pisni obliki. Glasal sem proti predlogu spremembe 18, saj ta predlog po mojem mnenju vsebuje protislovje. V uvodu obsoja logiko militarizacije in sklene, da bi morala „SZVP temeljiti na miroljubnih načelih in demilitarizaciji varnosti“. Moje osebno stališče je skladno z nevtralnostjo moje domovine, ker pa je predlog spremembe zelo nejasen, sem se odločil, da ne morem niti glasovati za predlog niti se vzdržati glasovanja.

Zigmantas Balčytis (S&D), v pisni obliki. (LT) Podpiram poročilo, saj verjamem, da lahko jasna in usklajena skupna zunanja in varnostna politika znatno okrepi moč Evropske unije na mednarodni ravni. Nedvomno

spada med najpomembnejša vprašanja SZVP tudi vedno večja energetska odvisnost EU od virov in transportnih poti oziroma potreba po zmanjšanju energetske odvisnosti EU od tretjih držav. Rad bi pozval podpredsednico Komisije in visoko predstavnico Catherine Ashton, naj nemudoma uveljavi priporočila Parlamenta o oblikovanju dosledne in usklajene politike, prvič, s spodbujanjem kohezije EU pri dialogu z dobavitelji energije, še zlasti z Rusijo, in s tranzitnimi državami, s podporo prednostnim nalogam EU na področju energije, z obrambo skupnih interesov držav članic, z razvojem učinkovite diplomacije na področju energije, z vzpostavitvijo učinkovitejših ukrepov za reševanje kriz in s spodbujanjem raznolikosti pri oskrbi z energijo, rabe trajnostne energije ter razvoja obnovljivih oblik energije. Prepričan sem, da lahko le s skupnim delovanjem EU v prihodnje zagotovi zanesljivo in neprekinjeno oskrbo držav članic s plinom in nafto ter zmanjša energetska odvisnost celotne EU.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog in Åsa Westlund (S&D), v pisni obliki. (SV) Švedski socialdemokrati smo prepričani, da se partnerstvo med EU in Natom ne bi smelo razvijati izključno na osnovi Ustanovne listine OZN. Zato menimo, da bi moralo besedilo vsebovati poglede držav članic glede tega vprašanja in upoštevati različne tradicije ter stališča držav članic na področju zunanje, varnostne in obrambne politike.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) Podobno kot večina držav članic (če ne kar vse), ima tudi Evropska unija sama na voljo proračun, ki je mnogo skromnejši od ambicij in nikakor ne more pokriti vsega, kar bi rada naredila. To nesorazmerje še krepí dolg seznam vrednot in pričakovanj Evrope na tem področju.

Pravilo, da mora za odlične rezultate politika pravilno predvidevati in ukrepati, je še pomembnejše, kadar gre za zadeve ključnega pomena za naše skupno življenje, kot sta zunanja in varnostna politika.

Lizbonska pogodba in oblikovanje nove funkcije visokega predstavnika odražata prepričanje držav članic, da Evropa potrebuje hitro, usklajeno in dosledno ukrepanje na področju zunanje in varnostne politike. Šele delovanje v praksi bo pokazalo, ali so določbe pogodbe zadostne in ali bo ureditev na osnovi besedila pogodbe uspešna.

Upam, da se bo Unija zmogla uspešno odzvati na ta pomemben izziv.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. (PT) Poročilo o izvajanju evropske varnostne strategije je dokument, v katerem Parlament vsako leto oceni evropsko varnostno in obrambno politiko ter poda predloge za še bolj učinkovito in prepoznavno politiko. Z uveljavitvijo Lizbonske pogodbe je zunanje-politično delovanje EU dobilo novo razsežnost in večji pomen. Parlament ima pri tem temeljno vlogo varuha demokratične legitimnosti zunanje-političnega delovanja. Ustanovitev Evropske službe za zunanje delovanje pomeni za Unijo ustanovitev diplomatskega zbora in instrumentov, glede katerih se je morala doslej zanašati na nacionalno zastopanje. EU pa mora nujno zagotoviti tudi potrebna proračunska sredstva za uresničevanje ciljev zunanje zastopanja.

Petru Constantin Luhan (PPE), v pisni obliki. (RO) Rad bi se dotaknil nekaterih točk iz poglavja o Zahodnem Balkanu poročila o glavnih vidikih in osnovnih odločitvah skupne zunanje in varnostne politike v letu 2008.

Upoštevati moramo, da je Svet za splošne zadeve in zunanje odnose na srečanju februarja 2008 sprejel sklep, naj o svojih odnosih s Kosovom odloča vsaka država članica sama v skladu z nacionalno prakso in mednarodnopravno ureditvijo.

Obenem v prvi polovici letošnjega leta pričakujemo svetovalno mnenje Meddržavnega sodišča glede skladnosti enostranske razglasitve neodvisnosti s strani kosovskih začasnih institucij samouprave z mednarodnim pravom.

Pri ocenjevanju dogajanj na področju umirjanja Kosova je potreben uravnotežen pristop; upoštevati moramo, da smo bili v letu 2009 priče napetostim, tudi v obdobju pred novembrskimi volitvami. Prepričan sem, da so na tem področju pred nami še številni izzivi, še zlasti v zvezi z uveljavljanjem zakonov, bojem proti korupciji in organiziranim kriminalu, zaščito Srbov in drugih manjšin, spravo med skupnostma in izvajanjem gospodarskih ter socialnih reform.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Lizbonska pogodba nalaga Parlamentu nove odgovornosti na področju skupne zunanje in varnostne politike in pripravljeni smo prevzeti te odgovornosti ter prispevati tako pri izbiri politik kot pri izbiri posameznikov, ki bodo politike zastopali po svetu, s preverjanjem kandidatov za Evropsko službo za zunanje delovanje, vključno s kandidati za posebne predstavnike EU. EU mora mednarodni skupnosti pokazati, da je njena zunanja politika vedno bolj reprezentativna, usklajena, sistematična in učinkovita. EU mora krepiti svojo vlogo pomembnega dejavnika pri utrjevanju miru na svetu.

Willy Meyer (GUE/NGL), v pisni obliki. (ES) Glasoval sem proti letnemu poročilu Sveta parlamentu o glavnih vidikih in osnovnih odločitvah skupne zunanje in varnostne politike (SZVP) v letu 2008, saj menim, da bi moral biti cilj SZVP opredelitev zunanje politike EU, ne pa obramba ozemlja. Nasprotujem povezavi med EU in Natom, ki jo vzpostavlja Lizbonska pogodba. Podpiram pa demilitarizacijo in ničelno oboroževanje. Obsojam logiko militarizacije EU, ki se je z uveljavitvijo Lizbonske pogodbe še okrepila, in spremembe, ki jih je pogodba uvedla, kot sta Evropska služba za zunanje delovanje in funkcija visokega predstavnika. Opažamo, da je stopnja militarizacije danes najvišja v zgodovini. Stroški za oboroževanje so celo višji kot v času hladne vojne. Konfederalna skupina Evropske združene leve/Levica/Zelene nordijske leve zahteva ukinitve vseh vojaških oporišč Združenih držav Amerike in drugih držav na ozemlju držav članic EU in preusmeritev sredstev, ki gredo zdaj v vojaške namene, v civilno sfero, v uresničevanje razvojnih ciljev tisočletja.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. (DE) Poročilo skuša okrepiti vlogo EU na svetovnem prizorišču. Pri tem pa ne podaja nikakršnih jasnih opredelitev ciljev in usmeritev skupne zunanje in varnostne politike (SZVP). Zahtevo za povečanje proračunskih sredstev moramo glede na te okoliščine zavrniti. V prihodnje bi bilo treba delovanje na mednarodnem prizorišču presoati z vidika smiselnosti in koristi za EU. Nenazadnje bi morali v okviru SZVP oblikovati pristope, temelječe na strategijah. Menim, da moram gladko zavrniti namere za odpravo pravila o soglasju. To še zlasti velja, če je namen te odprave, kot smo večkrat slišali, okrepiti partnerstvo z Natom. EU mora biti sposobna vzpostaviti lastne strukture in mora seveda zagotoviti potrebna sredstva za te strukture. Kar zadeva številne operacije in misije, bi bilo treba ponovno pretestiti upravičenost številnih od 23 operacij in misij, v katerih EU trenutno sodeluje. Še zlasti v Afganistanu se je strategija, ki jo izvajamo pod vodstvom Združenih držav Amerike, izkazala za neuspešno.

Zato bi morali nemudoma ponovno pretestiti smiselnost sodelovanja EU. Kar zadeva Vzhodno partnerstvo, velja ponovno poudariti, da moramo iz zgodovinskih, kulturnih in geografskih razlogov upoštevati tudi interese Rusije ter se izogibati enostranskih dejanj EU. Ker poročilo tega ne upošteva in ker je pomanjkljivo tudi na drugih področjih, sem glasoval proti.

María Muñoz De Urquiza (S&D), v pisni obliki. (ES) V zvezi s poročilom Albertinija in Danjeana o zunanji, varnostni in obrambni politiki Evropske unije bi rada jasno povedala, da glasovi španske delegacije Skupine naprednega zavezništva socialistov in demokratov v Evropskem parlamentu pomenijo nepriznavanje Kosova kot neodvisne države. Kosova ne priznavajo Španije, še štiri druge države članice EU in 100 držav članic Organizacije združenih narodov.

Zato smo v Odboru za zunanje zadeve in tudi danes na plenarnem zasedanju podprli predloge sprememb, ki so v skladu z našim stališčem. Španska delegacija pa ocenjuje kot koristnega proces stabilizacije in širitve, v katerega so vključene države zahodnega Balkana, Turčija in Islandija.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. (ES) Nesezadnje sem glasoval za poročilo A7-0023/2010, t.j. letno poročilo o SZVP, predvsem zato, ker sta bila sprejeta dva od naših petih predlogov sprememb (eden o čezatlantskem dialogu zakonodajalcev in drugi o pričakovanjih v zvezi z razvojem strateških odnosov med EU in Kitajsko). Na koncu se prvotni osnutek ni bistveno spremenil in sprejeti predlogi sprememb niso nikogar presenetili. Poročilo je bilo na koncu sprejeto s 592 glasovi za (vključno z našimi) in 66 glasovi proti.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), v pisni obliki. (SV) Glasovala sem proti poročilu, ki zahteva, naj vrednote in interese EU uveljavljamo po svetu s poglobljanjem skupnega strateškega razmišljanja Unije. Tak pristop je podoben neokolonializmu. Po besedah gospoda Albertinija bi morale pristojnosti EU zajemati vsa področja zunanje politike in vsa varnostna vprašanja, vključno s skupno obrambno politiko, kar bi lahko privedlo do skupne obrambe. Evropa si glede tega ni enotna. Parlament poziva tudi k povečanju prispevkov držav članic v proračun, še zlasti za hitro okrepitev enotnega zastopstva v OZN. Države članice EU bodo seveda zadržale svoje sedeže v OZN, vendar bo imela EU s svojim enotnim zastopstvom pomemben vpliv na zastopstva držav. Evropski parlament tudi priporoča oblikovanje tesnega in učinkovitega partnerstva med EU in Natom. To je v navzkrižju s politiko nevtralnosti moje države. Državljeni Evrope še niso imeli priložnosti izraziti svoje mnenje o tej zadevi, saj nekatere države članice niso izvedle referendumov o Lizbonski pogodbi.

Poročilo: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), v pisni obliki. (EL) Poročilo EU o SZVP EU je poziv k splošni vojni imperialističnega jedra EU proti ljudstvu. Pomeni novo zaostritev tekme z drugimi centri imperIALIZMA.

Poročilo:

Odobrava 70 000 udeležencev 23 vojaških in „političnih“ misij EU po svetu, večinoma v sodelovanju z ZDA in Natom.

Odobrava imperialistični pomorski nadzor nad Somalijo, ki ga izvajajo mornariške sile EU in poziva EU k ustanovitvi sudanskih „policijskih in oboroženih sil“ v tujini, ki naj strmoglavijo vlado te države.

Podpira ustanovitev politično/vojaškega direktorata za obvladovanje kriz in načrtovanje ter vzpostavitev stalnega operativnega centra EU.

Poziva h krepitvi državnega terorizma in dušenju demokratičnih pravic v imenu „boja proti terorizmu“ in „radikalizacije“.

Zagovarja hitro vzpostavitev Evropske službe za zunanje delovanje s političnimi in vojaškimi pristojnostmi.

Poziva k organiziranju vojaških in političnih posegov, celo v države članice EU, v smislu medsebojne podpore, ki jo domnevno predpisuje „solidarnostna“ klavzula Lizbonske pogodbe.

Edino, kar bi bilo v prid ljudstvu, bi bilo odprava celotne imperialistične in protiljudske politike ter samega konstrukta EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), v pisni obliki. (RO) Evropskemu parlamentu so glasovi državljanov EU podelili širše pristojnosti pri zadevah, kot sta proračun in nadzor zunanje, varnostne in obrambne politike. Glede na to morajo druge institucije EU vključevati poslance Evropskega parlamenta v postopke odločanja in imenovanja uradnikov, ki EU zastopajo navzven. Pristojnosti, ki jih je Evropskemu parlamentu podelila Lizbonska pogodba, so namenjene zagotavljanju legitimnosti odločitev na področju skupne zunanje, varnostne in obrambne politike.

To utemeljuje zahtevo po ustanovitvi Odbora za obrambo v okviru Odbora za zunanje zadeve, pa tudi za vzpostavitev stalnega centra EU za operativno načrtovanje in izvajanje vojaških operacij. Razprave o protiraketnem ščit, kakršnega sedaj predlaga vlada ZDA, morajo zajeti celotno EU in vanje mora biti aktivno vključen tudi Evropski parlament.

Jasno pa je treba povedati, da je za oblikovanje obrambne in varnostne politike pristojna izključno EU in da posegi tretjih držav na to področje niso dopustni. Evropska unija se odloča o najboljših rešitvah za varnost svojih državljanov, ob soglasju držav članic, nikakor pa ne ob vmešavanju tretjih držav.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) EU občasno opisujemo kot gospodarskega velikana in političnega pritlikavca, kar pomeni, da nima na razpolago sredstev in orodij za uveljavljanje nekaterih svojih ciljev, še zlasti na področju zunanje politike. Pogosti primeri dokazujejo neenotnost in pomanjkanje volje za to med državami članicami.

Dvomim, da lahko razmere v kratkem spremenimo. Nasprotno, prepričan sem, da je tako stanje povsem pričakovano, če upoštevamo, koliko držav sestavlja Unijo, njihove zgodovine in interese. Vprašanje skupne obrambne politike, ki posega v osrčje suverenosti držav, je bilo v zgodovini ves čas torišče nezaupanja med evropskimi državami, pa tudi danes upravičeno terja našo posebno pozornost.

To nas ne sme odvrniti od prizadevanj za tesnejše sodelovanje in usklajevanje v prid uspešnejše skupne varnosti in obrambe. Evropska unija, ki je po naravi mehka sila, bi si morala prizadevati, da bi postala resnični drugi steber atlantskega zavezništva in bi morala nehati vsa bremena prelagati na ZDA.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. (PT) Poročilo, pri katerem so svoje moči združili konzervativni desničarji in socialdemokrati, je nevaren znak pojava, na katerega smo v zvezi z Lizbonsko pogodbo že večkrat opozorili: prispevka pogodbe h krepitvi neoliberalizma na podlagi federalizma in militarizacije Evropske unije kot evropskega stebra Nata.

Po nareku velikih sil hoče EU urediti svoja protislovja in si priboriti novo mesto v preurejanju razmerij med silami na mednarodnem prizorišču na podlagi vizije, ki zajema tekmovanje med temi silami za naravne vire in trge, ter uveljaviti Evropsko unijo kot gospodarski, politični in vojaški blok s težnjami po intervencionizmu na svetovni ravni.

Ob tem poročilu je večina poslancev ponovno ponudila recept, ki ga zagovarja že vrsto let:

militarizacijo mednarodnih odnosov in notranje varnosti na podlagi že omenjenega boja proti terorizmu,

račnanje proračunskih sredstev za ta področja in za vzpostavitev novih vojaških zmogljivosti, kar bo privedlo do nove oboroževalne tekme,

spjem ameriških in Natovih načel preventivne vojne in širitev posegov na svetovni ravni.

Tak razvoj bi lahko poglobil spopade, izkoriščanje in revščino v okoliščinah krize, v katero je svet pahnil kapitalizem.

Pot miru terja prekinitev take politike.

Charles Goerens (ALDE), v pisni obliki. (FR) Ob upoštevanju naslednjih točk sem glasoval za poročilo gospoda Danjeana. 1) Poročilo poziva k razpustitvi Parlamentarne skupščine Zahodnoevropske unije (ZEU). V poročilu pa zaman iščemo kakršno koli omembo dela, ki ga je opravila Skupščina na področju evropskega združevanja. Žalostno je, da Odbor Evropskega parlamenta za zunanje zadeve na celodnevem zasedanju hvali dosežke, od katerih so mnogi manj hvalevredni kot zamisli, ki jih je doslej sprožila Skupščina v Parizu. 2) Parlamentarni nadzor nad obrambnimi zadevami bo moral ustrezno upoštevati dejavnosti nacionalnih parlamentov. Nacionalni parlamenti so namreč tisti, ki odločajo o dodelitvi vojaštva in zmogljivosti za vojaške operacije EU, in EU bo od tega še dolgo odvisna. Enako velja za financiranje vojaških operacij, ki ga krijejo nacionalni proračuni. Za odpravo demokratičnih primanjkljajev na področju evropske obrambe moramo poiskati institucionalno rešitev, ki bo dejansko sprejemljiva tudi na parlamentarni ravni.

Richard Howitt (S&D), v pisni obliki. Labistični poslanci pozdravljamo letni pregled evropske varnostne strategije ter skupne varnostne in obrambne politike, še zlasti v spremenjenih okoliščinah po ratifikaciji Lizbonske pogodbe; s tem v zvezi še posebej pozdravljamo prispevek visoke predstavnice, baronice Cathy Ashton, k parlamentarni razpravi o teh vprašanjih.

Glasovali smo sicer za poročilo kot celoto, ob tem pa smo se odločili glasovati proti točki 20, ki predlaga oblikovanje stalnega operativnega centra EU. Že od nekdaj je naše stališče in stališče britanske vlade, da tak center ni potreben in da bi brez potrebe podvajal obstoječe strukture. Glasovanja o predlogu spremembe 20 smo se vzdržali, kajti, čeprav si z vsem srcem želimo sveta brez jedrskega orožja, v tem predlogu smo opazili netočnost, namreč, omemba orožja ZDA v besedilu se nanaša na zmogljivosti Nata, ne pa zmogljivosti ZDA, zato menimo, da je pravo mesto za razpravo o umiku jedrskih bojnih glav iz Nemčije in od drugod zaveznitvo Nato, v katerem so tudi ZDA. O tem EU kot ločeno večstransko telo ne more razpravljati.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Skupna zunanja in varnostna politika ter evropska varnostna in obrambna politika pomenita dva stebra, ki lahko EU dvigneta med glavne akterje na mednarodnem prizorišču v boju proti izzivom in grožnjam, ki jih opredeljuje evropska varnostna strategija.

Ne glede na stališče EU, da je ohranjanje miru in varnosti na svetu predvsem v pristojnosti Varnostnega sveta Združenih narodov, mora imeti EU učinkovito politiko, skupno vsem državam članicam, da se bo lahko odzivala na izzive in grožnje globalne narave.

Willy Meyer (GUE/NGL), v pisni obliki. (ES) Glasoval sem proti poročilu gospoda Danjeana, saj predlaga skupno zunanjo in varnostno politiko, usmerjeno v militarizacijo EU in intervencionizem. Poročilo nima težišča na civilnem in miroljubnem reševanju sporov, pač pa na obrambi in militarizaciji EU. Temu besedilu nasprotujem tudi zato, ker govori o Lizbonski pogodbi in njenem uveljavljanju. Ta pogodba je korak k centralizaciji moči, brez mehanizmov parlamentarnega nadzora, kar bo pretvorilo EU v vojaško silo na mednarodnem prizorišču. Namesto stalnega strukturiranega sodelovanja med EU in Natom, ki ga predlaga poročilo, se sam zavzemam za to, da bi vse naše dejavnosti potekale v okviru Ustanovne listine Združenih narodov in v okvirih mednarodnega prava, ob strogi ločitvi teh dveh institucij.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. (DE) Poročilo gospoda Danjeana o izvajanju evropske varnostne strategije ter skupne varnostne in obrambne politike je zelo izčrpno in obravnava številne za Evropo pomembne teme. Žal pa ni dovolj usmerjeno na oblikovanje jasnih glavnih obrisov zunanje politike EU za naslednja leta, manjka pa mu tudi jasna politična usmeritev. Na eni strani se poročilo zavzema za krepitev avtonomije EU v krogu drugih globalnih akterjev, še zlasti Združenih držav Amerike, z močno zunanjo, varnostno in obrambno politiko, in to pozdravljam. Poročilo pa se na drugi strani vendarle zavzema tudi za tesno sodelovanje med EU in Natom ter predlaga na primer tudi oblikovanje skupnih institucionalnih struktur. Zato je predlog glede bele knjige o skupni varnostni in obrambni politiki (SVOP), v kateri bi jasno začrtali cilje politike, še toliko bolj na mestu. Ob vsej svoji kritičnosti do vedno večje centralizacije Evropske unije pa vseeno podpiram oblikovanje stalnega operativnega centra EU.

Tak center bi nam omogočil mnogo učinkoviteje načrtovati in izvajati operacije. Poleg tega bi odprava podvajanja dela pomenila tudi prihranek stroškov. Omenjena solidarnostna klavzula v zvezi z naravnimi nesrečami, pa tudi ustanovitev evropske civilne zaščite sta vsekakor smotrni pobudi in bi si morali vsekakor prizadevati, da ju uresničimo. Kljub temu pa sem se moral zaradi nejasnih stališč na vrsti področij vzdržati glasovanja.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. Pkončnem glasovanju o letnem poročilu o izvajanju evropske varnostne strategije (A7-0026/2010) sem se vzdržal. To poročilo je bilo za nas najbolj zapleteno in občutljivo doslej, vendar smo dosegli precej. Dva in pol predloga od naših enajstih sta bila sprejeta (tudi zelo pomemben predlog, ki poziva visoko predstavnico/podpredsednico Komisije, naj odpravi neravnovesje med zmogljivostmi civilnega in vojaškega načrtovanja). Naši drugi pomembni predlogi niso bili izglasovani. Poročilo je bilo na koncu sprejeto s 480 glasovi za in 111 glasovi proti. Kot sem že rekel, sem se vzdržal, enako tudi drugi člani naše skupine.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), v pisni obliki. (SV) Glasovala sem proti poročilu. Poročilo spada med najbolj militaristična gradiva, kar sem jih dobila v roke v vseh svojih letih v Parlamentu. Evropski parlament poziva k ustanovitvi stalnega operativnega centra, ki naj bi bil odgovoren za operativno načrtovanje in izvajanje vojaških operacij ter za krepitev sodelovanja z Natom. Evropska agencija za obrambo bo razvijala zmogljivosti za vojaški nadzor prostora. Poleg tega naj bi oblikovali zmogljivosti za pomorski nadzor, ki naj bi med drugim omejil „nezakonito“ priseljevanje. Poročilo poziva tudi države članice, naj v večjem številu kot doslej sodelujejo v vojaških operacijah EU. EU in Parlament naj bi se vključila v razprave o strateških usmeritvah Nata. Kot državljanka nevtralne države ne morem podpreti poročila s tako daljnosežnimi pobudami.

Traian Ungureanu (PPE), v pisni obliki. (RO) Rad bi se zahvalil kolegom poslancem Evropskega parlamenta za podporo, ki so mi jo izrazili na plenarnem zasedanju z glasovanjem za spremembo 34 poročila gospoda Danjeana o evropski varnostni strategiji.

S spremembo 34 sem želel doseči popravek besedila v točki 87 poročila, ki se je nanašalo na oblikovanje protiraketnega štita v Evropi na podlagi dvostranskih sporazumov med Združenimi državami Amerike in posameznimi državami članicami, tudi Romunijo. Sprememba predlaga brisanje priporočila, naj se ta sistem oblikuje „v dialogu z Rusijo“ in namesto njega vključitev bolj uravnoteženega izraza „v dialogu na celinski ravni“. Novi projekt ZDA za razvoj sistema protiraketne obrambe je strogo obrambne narave in jamči varnost celotni vzhodi Evrope in zahodnemu Balkanu. Projekt ni naperjen proti Rusiji. Zato menim, da ni razlogov, da bi v izvedbo projekta vključevali Rusijo, morda celo v odločanje o projektu.

Sprememba 34 temelji na tem razmisleku in vesel sem, da je bila sprememba sprejeta s 358 glasovi. Število glasov podpore spremembi pomeni, da je podpora preseгла ločnice med političnimi skupinami in nacionalnimi pripadnostmi, to pa dokazuje pomen predloga resolucije in obstoj evropske večine, ki deli skupne poglede.

Predlog resolucije RC-B7-0137/2010

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), v pisni obliki. (EL) Menim, da je krepitev prizadevanj za preprečevanje širjenja jedrskega orožja in za svet brez jedrskega orožja nujna in izredno pomembna prednostna naloga. V ta okvir spada tudi okrepitev pogodbe o neširjenju s podpisom in uveljavitvijo pri vseh državah članicah. Vzdržal sem se glasovanja o predlogu resolucije, saj le-ta vsebuje bistveno točko, ki ji nasprotujem in ki jo je skušala Konfederalna skupina Evropske združene levice/Zelene nordijske levice spremeniti, žal neuspešno. Gre za obliko zapisa in pomen stališča, da lahko EU „uporabi vse razpoložljive instrumente za preprečevanje, odvrčanje, ustavitev in, če je mogoče, ukinitve programov širjenja orožja, ki vzbujaajo zaskrbljenost na svetovni ravni“. Konkretno so vojaški ukrepi ali grožnje s takimi ukrepi v zvezi z Iranom izredno nevarni, ne morejo koristiti miru in so v nasprotju s stališči levice o vojaškem delovanju EU.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. (PT) Načela, na katerih temelji podpis pogodbe o neširjenju jedrskega orožja, izvirajo iz časov hladne vojne, vendar so pomembna, in sicer še mnogo bolj, tudi danes. Po padcu sovjetskega bloka se je jedrski material razširil v številne države, opustitev enotnega nadzora nad njegovo uporabo in skladiščenjem pa upravičeno vzbuja strahove glede neodgovorne uporabe ali celo poškodb, ki bi imele nepredstavljive učinke na zdravje in varnost ljudi v prizadetih predelih.

Vedno večje število držav članic „jedskega kluba“, teroristične grožnje in sorazmerno široke možnosti izdelave orožja za množično uničevanje poglobljajo občutek negotovosti, v katerem živimo. Evropska unija mora sprejeti skupno in usklajeno stališče o teh vprašanjih, usmerjeno v gradnjo sveta, ki bo vedno varnejši in manj obremenjen z orožjem.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. (PT) Spremembe na mednarodnem prizorišču odpirajo nove možnosti glede neširjenja jedrskega orožja. Na začetku svojega mandata je predsednik Obama izrazil ambicijo osvoboditi svet jedrskega orožja in se zavezal, da si bo aktivno prizadeval za ratifikacijo popolne prepovedi preizkušanja jedrskega orožja v Združenih državah Amerike. Unija se mora spopasti z izzivom širjenja jedrskega orožja, še zlasti orožja, ki ga imata Iran in Severna Koreja, ki danes najbolj ogrožata mednarodno varnost. Kar zadeva krčenje zalog jedrskega orožja, bo tudi v prihodnje najpomembnejše zmanjšanje zalog Rusije in Združenih držav Amerike, ki skupaj predstavljajo 95 % vsega obstoječega jedrskega orožja. Parlament od Evropske unije pričakuje, da bo na naslednji konferenci pogodbenic o pregledu pogodbe o neširjenju jedrskega orožja zastopala enotna in ambiciozna stališča.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. (PT) Jedrska razorožitev na mednarodni ravni je nujna. V ta namen je treba uveljavljati in krepiti pogodbo o neširjenju jedrskega orožja in zagotoviti njeno ratifikacijo v vseh državah. V današnjem mednarodnem ozračju nas je lahko upravičeno strah obnovitve jedrske oboroževalne tekme.

Duh in črka pogodbe o neširjenju jedrskega orožja se zavzemata za razorožitev in za opustitev razvoja, izdelave in kopičenja zalog novega jedrskega orožja. Sedanji spor okoli jedrskega programa Irana je treba rešiti miroljubno, s pogajanjem, ki jih je treba nujno obnoviti. Vojaški posegi ali grožnje z oboroženo silo ne morejo imeti pozitivnih učinkov, pač pa lahko ogrozijo varnost tega predela sveta. V tem smislu moramo izraziti svoje odločno nasprotovanje načrtom, ki bi kakorkoli odpirali vrata vojaškemu posegu, kot lahko beremo v točki G preambule sprejete skupne resolucije.

Charles Goerens (ALDE), v pisni obliki. (FR) Osrednja tema razprav ob pripravah na konferenco o pregledu pogodbe o neširjenju jedrskega orožja je problem Irana. Naj povzamem: Iran se je s pridružitvijo pogodbi o neširjenju jedrskega orožja odpovedal jedrskemu oboroževanju. Če bi Iran odstopil od svojih zavez, bi to pomenilo dva problema. Kratkoročno bi to pomenilo grožnjo stabilnosti regije, v kateri se večina akterjev spogleduje z radikalnimi stališči. Srednjeročno in dolgoročno pa bi iransko nespoštovanje določb pogodbe pomenilo nevaren precedens z vidika regionalne, pa tudi svetovne varnosti. Videti je, da za obvladovanje zadev prizadevanja članic Varnostnega sveta, ki imajo pravico veta, in Nemčije, ne zadoščajo več. Morda bi bil koristen signal srednje velikim jedrskim silam, ki se sicer že same nagibajo k razorožitvi, odločitev Združenih držav Amerike in Rusije za enostransko zmanjšanje zalog jedrskega orožja. Jasen signal glavnih jedrskih sil pa bi lahko prepričal tudi države, ki trenutno razvijajo tehnologijo jedrske oborožitve, da bi opustile svoje projekte.

Richard Howitt (S&D), v pisni obliki. Laburistični poslanci bi radi izrazili svojo gorečo privrženost svetu brez jedrskega orožja. Ponosni smo, da je Britanija kot jedrska sila med vodilnimi pobudniki sporazuma o neširjenju jedrskega orožja, ki naj bi ga svet soglasno sprejel v maju v New Yorku. Resolucijo smo podprli, da bi z njo poslali jasno sporočilo, da Evropski parlament in laburistični poslanci podpiramo vsa prizadevanja, da bi se rešili iz preteklosti jedrskih kriz in groženj medsebojnega uničenja.

Glasovanja o spremembi 2 smo se vzdržali, ker verjamemo, da je odločanje o vojaških doktrinah pristojnost vlad držav in ne Evropskega parlamenta. Odločili smo se za podporo spremembi 3, ker verjamemo, da ima vsaka država pravico razvijati uporabo jedrske energije v civilne namene, obenem pa odgovornost, da ne razvija jedrskega orožja. Laburistični poslanci bomo tudi v prihodnje podpirali razoroževanje držav, ki imajo jedrsko orožje, preprečevanje širjenja jedrskega orožja v nove države in oblikovanje sveta brez jedrskega orožja.

Sabine Lösing (GUE/NGL), v pisni obliki. Želoti se zavedam, da sta jedrska razorožitev v svetu, zato pa tudi okrepitev pogodbe o neširjenju jedrskega orožja in njena ratifikacija v vseh državah, nujni, in da je treba storiti vse za celovito uveljavitev pogodbe. Mednarodni naporji bodo uspešni le, če bodo zastavljeni na podlagi jasnega cilja svet čim prej osvoboditi jedrskega orožja. Vztrajati moramo pri tem, da bodo jedrske sile izpolnile svojo zavezo popolne razorožitve iz člena VI pogodbe, saj je bila to ključna obljuba mnogim državam pri podpisovanju pogodbe, s čimer so se za vedno odrekle jedrski oborožitvi. Nasprotujemo odseku besedila v skupni resoluciji (uvodna izjava G): „... uporabila vse razpoložljive instrumente za preprečevanje ...“.

Rada bi opozorila, da je še zlasti v zvezi z Iranom kakršna koli uporaba vojaških sredstev za preprečevanje širjenja popolnoma zgrešena in hudo nevarna. Prepričana sem, da bi bil najboljši način za rešitev problema širjenja jedrskega orožja takojšnja in dokončna opustitev jedrske energije, saj je uporaba te energije v civilne namene povezana z vrsto nevarnosti, ni pa mogoče tudi zanesljivo izključiti nevarnosti uporabe civilne jedrske tehnologije tudi v vojaške namene.

Nuno Melo (PPE), v pisni obliki. (PT) Širjenje orožja za množično uničevanje pomeni hudo grožnjo človeštvu, miru in mednarodni varnosti. Skrajni terorizem, neobvladan in običajno povezan s fundamentalizmom, strahuje svet, zato skušamo preprečiti, da bi skupine in države z brezvestnimi voditelji pridobile jedrsko tehnologijo.

Zato je pomembno, da države, ki to orožje imajo, z odločanjem za postopno manjšanje zalog dajo dober zgled tudi drugim. Naslednje srečanje na vrhu, načrtovano aprila letos, bi lahko precej prispevalo k reševanju teh vprašanj; od srečanja pričakujemo zaostritev nadzora nad nezakonitim trgovanjem z jedrskim materialom.

Upajmo, da bodo ZDA in Kitajska odigrale pomembno vlogo pri jedrskem razoroževanju korejskega polotoka. Važno je, da posamezne države ne bi začele odstopati od pogodbe o neširjenju jedrskega orožja, saj pogodba zadeva nas vse, ne le nekatere.

Zuzana Roithová (PPE), v pisni obliki. (CS) Veseli me, da je Evropski parlament prepričljivo potrdil poročilo o neširjenju jedrskega orožja. Kot kristjanka pozdravljam dejstvo, da smo predstavniki zahodne civilizacije več kot 60 let po koncu vojne spoznali, da obstoj jedrskega orožja pomeni hudo tveganje za svet, in se zato trudimo, da bi njegovo količino zmanjšali. Veliko tveganje pa pomenita odločitvi Irana in Severne Koreje, da pogodbe o neširjenju jedrskega orožja ne bosta podpisali. Ti dve državi tudi ne izpolnjujeta mednarodnih obveznosti na področju jedrske varnosti. Preprečevanje dostopa inšpektorjem Mednarodne agencije za jedrsko energijo do jedrskih naprav v Iranu pomeni resno varnostno tveganje ne le državam v neposredni okolici te države, pač pa tudi EU. Za zaključek bi se rada zahvalila kolegom poslancem za njihov trud, da bi bilo besedilo resolucije kar najbolj uravnoteženo.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), v pisni obliki. Na koncu sem naklonil svoj „da“ tej zahtevni resoluciji (RC7-0137/2010) o pogodbi o neširjenju jedrskega orožja. Predvsem me veseli, da je bilo potrjeno izvirno besedilo, ki so ga predložile skupine PPE, socialdemokratov, ALDE in Verts/ALE, in da je bila sprejeta ena od štirih naših sprememb (331 glasov za, 311 proti), še zlasti zato, ker je šlo, presenetljivo, za poziv vsem stranem k reviziji vojaških doktrin ter opustitev pravila prvega udarca. Prizadevanja PPE, da bi izbrisali odstavek o vzpostavitvi območij brez jedrske tehnologije, tudi na Bližnjem Vzhodu, pa niso bila uspešna.

Geoffrey Van Orden (ECR), v pisni obliki. Resolucija vsebuje precej točk, s katerimi lahko soglašamo. Močno podpiramo robustno in učinkovito pogodbo o neširjenju jedrskega orožja. Resolucija, kakršna je, pa vsebuje tudi nekaj manj primernih vsebin, zato se je skupina ECR vzdržala glasovanja. Besedilo uvodne izjave L odpira vprašanje razporeditve taktičnega jedrskega orožja v petih evropskih državah brez jedrske oborožitve. Zagovarjamo ohranitev razporeditve tega orožja, saj s tem nosimo svoj del skupnega bremena in si zagotavljamo sodelovanje ZDA pri zagotavljanju varnosti Evrope. Na več mestih besedila najdemo prikrito kritiko naših tesnih zaveznikov, naša kritika pa bi morala biti namenjena tistim, ki ogrožajo mednarodno varnost. Niti Združeno kraljestvo ali Francija, pa tudi ZDA, danes ne izdelujejo cepljivih snovi za jedrsko orožje. Druga stvar pa je zahtevati, naj opustijo svoje naprave za izdelavo cepljivih snovi. Poziv k vzpostavitvi območja brez jedrske tehnologije na Bližnjem Vzhodu očitno meri na Izrael. Izrael življenjsko ogrožajo njegove sosedje, od katerih jih je kar nekaj v zgodovini že razvijalo jedrsko orožje in druga orožja za množično uničevanje, vsaj ena med njimi, Iran, pa to počne še zdaj.

9. Popravki in namere glasovanja: gl. zapisnik

(Seja je bila prekinjena ob 13.55 in se je nadaljevala ob 15.00)

PRESEDSTVO: GOSPOD SCHMITT

podpredsednik

10. Sprejetje zapisnika predhodne seje: gl. zapisnik

(Sprejet je bil zapisnik predhodne seje)

11. Politika EU do arktičnih vprašanj (razprava)

Predsednik. Naslednja točka je izjava visoke predstavnice Evropske unije za zunanje zadeve in varnostno politiko o politiki EU do arktičnih vprašanj.

Catherine Ashton, *podpredsednica Komisije in visoka predstavnica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko.*

Gospodpredsednik, pozdravljam to priložnost za pogovor z vami o oblikovanju politike Evropske unije do arktičnih vprašanj. Ta vprašanja so resna in politično vedno bolj pomembna, zato verjamem, da jih moramo temu primerno tudi obravnavati.

Po pogajanjih v Københavnu je prav, da večjo pozornost usmerimo k predelu sveta, na katerem so učinki podnebnih sprememb najbolj opazni. Znanstveni podatki kažejo, da se je ledeni pokrov v zadnjem desetletju stanjšal za več kot polovico.

Ljudje na območju Arktike, biotska raznovrstnost in kopenska ter morska krajina pa občutijo tudi vedno močnejše učinke drugih podnebnih sprememb. Podobno kot drugi mednarodni akterji se tudi mi vedno aktivneje ukvarjamo z arktičnimi vprašanji. Kot veste, je Komisija proti koncu leta 2008 objavila svoje sporočilo o arktični regiji, ki ga je potrdil tudi Svet, temu pa so decembra 2009 sledili obširni sklepi o arktičnih vprašanjih.

Prepričana sem, da je današnja razprava nov korak v procesu postopnega oblikovanja usklajene in celovite politike do arktičnih vprašanj. Kot veste, ima Komisija nalogo junija 2011 pripraviti poročilo o poteku dejavnosti in takrat bomo imeli spet priložnost za skupni razmislek o teh zadevah. Ker je delo pri oblikovanju politike v teku, danes z velikim zanimanjem pričakujem mnenja poslancev.

V tem smislu Komisija ceni vašo resolucijo o upravljanju arktičnega območja iz oktobra 2008, ki nam je pomenila dragoceno pomoč v zaključni fazi sestavljanja sporočila. Radi bi si zagotovili podporo Parlamenta pri naših prizadevanjih, da bi se Evropska unija uveljavila kot odgovoren in vpliven akter na arktičnem območju. Izhodišče pri tem predstavljajo naš zemljepisni položaj in naši tekoči programi na arktičnem območju, to pa bi radi še nadgradili.

Rada bi vsak na kratko omenila tri glavna področja delovanja. Prvič, želimo prispevati k varstvu arktičnega območja, tudi prebivalstva tega območja. Ekosistem Arktike je zelo ranljiv, zato potrebuje najvišjo možno raven varstva in zaščite. Obenem pa so zaradi podnebnih sprememb naravni viri na Arktiki vedno dostopnejši. To sicer odpira priložnosti, vendar terja zelo pazljivo ravnanje.

Radi bi zagotovili pravično obravnavo naših državljanov in podjetij, tudi na področjih prevoza in izkoriščanja naravnih virov, to pa zahteva odločno in pazljivo ravnanje ob ustrezni zaščiti okolja. Oba cilja lahko uresničujemo in bi jih morale uresničevati skupaj EU in države članice, še zlasti tri države članice, ki segajo tudi na območje Arktike. Vsi pa moramo tesno sodelovati z drugimi stranmi, ki imajo interese v zvezi z Arktiko.

Naš tretji cilj je prispevati k oblikovanju robustnih in celovitih ureditev upravljanja, primernih za večplastne izzive, ki zadevajo arktično območje. Sem spadata tudi uveljavitev že sklenjenih sporazumov, okvirnih ureditev in mehanizmov, vključno z Arktičnim svetom, in popolno spoštovanje Konvencije OZN o pomorskem pravu. Kjer je treba, pa moramo skrbno preučiti tudi možnosti dopolnitve in nadgradnje teh ureditev.

Za verodostojen pristop moramo upoštevati, da je arktično območje nekaj povsem drugega kot Antarktika in to spoznanje bi nas moralo voditi pri oblikovanju politike. V nasprotju z Antarktiko, ki je ogromna nenaseljena celina sredi oceana, je Arktika morska površina, obkrožena s kopnim, že tisočletja naseljena in razdeljena med suverene države. Zato bi bil poskus preslikave pogodbe o Antarktiki na arktično območje nestvaren, verjetno pa bi škodoval tudi našim prizadevanjem za proaktivno vlogo.

Kot veste, ja tako tudi stališče Sveta. Zelo si želimo tesnega sodelovanja z Evropskim parlamentom pri uresničevanju našega skupnega cilja postopnega oblikovanja politike EU do arktičnih vprašanj, pri iskanju čimbolj učinkovitih načinov zaščite in ohranitve arktičnega območja za prihodnje generacije pa moramo sodelovati z arktičnimi državami in mednarodno skupnostjo.

Michael Gahler, *v imenu skupine PPE.* (DE) Gospod predsednik, gospa podpredsednica, najlepša hvala za priložnost za razpravo o tej temi, ki je po mojem mnenju zelo pomembna. Vsi udeleženci današnje razprave se glede tega gotovo strinjamo, verjamem pa, da bomo dosegli tudi visoko stopnjo soglasja. Sem poročevalec pri poročilu, ki ga o tej tematiki še sestavljamo, in zelo si želim tesnega sodelovanja z vsemi, ki jih tematika zadeva.

Nasteli ste vrsto ključnih besed. Zelo pomembno je varstvo okolja. Omenili ste prebivalstvo na tem območju, naravne vire pod morjem in ribištvo. Naslednja ključna beseda je ladijski prevoz, to je plovne poti, ki jih odpirajo podnebne spremembe: severozahodni prehod in severovzhodni prehod.

Ob teh plovnihi poteh srečamo poleg naših treh arktičnih držav članic seveda še dve globalni akterki – Združene države Amerike in Rusijo – pomembno partnerko, Kanado. Ozemlja teh držav ležijo neposredno ob naših in s temi državami moramo vsekakor okrepiti stike pri oblikovanju naše politike.

Kar zadeva surovine, se nam odpirajo možnosti za sodelovanje – na drugi strani pa preži nevarnost sporov, če se zadev ne bomo lotili pravilno. EU vsekakor ne bo zasadila svoje zastave na morsko dno, kot so storili Rusi. Prizadevati bi si morali za dialog z vsemi prizadetimi stranmi, da bi lahko sporazumno dosegli rešitve vprašanj, ki so za območje pomembna, namreč vprašanj varstva okolja, izkoriščanja naravnih virov in pravic lokalnega prebivalstva.

Liisa Jaakonsaari, v imenu skupine S&D. (FI) Gospod predsednik, pred časom je državna sekretarka ZDA, Hillary Clinton, v nekem intervjuju potožila, kako težavno je njeno delo, saj ima opravka z eno krizo za drugo. Žal ji tako ostaja le malo časa za ukvarjanje s temeljnimi izzivi prihodnosti, kakršen je razvoj arktičnega območja.

Baronica Ashton, predstavljam si, da tudi vi danes že čutite podobno tesnobo, zato toplo pozdravljamo vašo pobudo za razpravo o politiki do arktičnih vprašanj v tako zgodnji fazi oblikovanja in vaš obisk Laponske, ki je del arktičnega območja, ob koncu tedna. Tam boste gotovo lahko dobili pomembne informacije.

Arktična zakladnica, ki se zdaj odpira, nudi obilo gospodarskih priložnosti, obenem pa je izpostavljena vrsti okoljskih in varnostnih tveganj, tudi v zvezi z usodo avtohtonih ljudstev. Globalno segrevanje odpira nove morske plovne poti in odpira možnosti za črpanje nafte in plina na okolju škodljiv način. Švedski mednarodni inštitut za mirovne raziskave (SIPRI) je med drugim objavil tudi poročilo pod zlovesčim naslovom „Arktika brez ledu“ o kitajski politiki do Arktike. Zato mora Evropska unija nemudoma ukrepati in nujno oblikovati svojo politiko do Arktike.

Sklepi Komisije, ki ste nam jih predstavili, so dobrodošli, če le ne gledamo na to območje, polno zalog nafte, plina in mineralov, kot na novi Eldorado: poudarek je na ljudeh, ki živijo na tem območju, in to je zelo pomemben vidik cele zadeve. EU mora vzpostaviti konstruktiven dialog z avtohtonim prebivalstvom, in s tem bi Unija lahko pridobila odločilno vlogo pri politiki do Arktike. Omejitve lova na tjujenje, ki jih je nedavno predpisal Parlament, so na primer zelo razjezile avtohtono prebivalstvo.

Zelo pomembno je okrepiti vlogo Arktičnega sveta, zato moramo pritisniti predvsem na Kanado in Rusijo, da bo Evropska unija dobila vidnejšo vlogo v tem svetu. Raziskovanje Arktike je pomembno področje sodelovanja; na Laponski univerzi, ki jo boste obiskali, je tudi sedež Arktične univerze, in prepričana sem, da bo ob vzpostavljanju Arktičnega informacijskega centra, ki ga je napovedala Komisija, Rovaniemi primeren kraj za namestitev centra.

Poleg tega moramo okrepiti tudi strukture v sami Evropski uniji. Žal je videti, da sta v Svetu južna in vzhodna razsežnost doslej ves čas preglušali razsežnost Severnega ledenega morja, zdaj pa je čas, da odpremo tudi vrata severne razsežnosti proti Arktiki. Baronica Ashton, Komisija mora jasno opredeliti vloge posameznih generalnih direktoriatov in imenovati osebo, ki bo odgovorna za arktična vprašanja.

Diana Wallis, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, visoki predstavnici bi rada povedala: najlepša hvala za vašo izjavo. Menim, da nas je precej prisotnih v dvorani zelo veselih, da nadaljujete delo, ki ga je začela Komisija in ki se mu je pridružil Predsedstvo lansko jesen.

Poudarili ste krhkost okolja na območju Arktike. Ta krhkost je zadeva, ki mora skrbeti, kot ste povedali tudi sami, ves svet, ne le Evrope in arktičnih držav.

Arktika pomeni tudi enkratno priložnost za mednarodno sodelovanje. Priložnost je enkratna tudi za nas, saj lahko EU prek severne razsežnosti gradi pozitivne odnose z Rusijo. To moramo nujno doseči tudi pri drugih partnerjih.

Seveda pa mora sodelovanje na področju Arktike vsebinsko zajeti vse prizadete, zato nas lahko skrbi – tega v svoji izjavi niste omenili – oblikovanje notranjega kroga petih obalnih držav Arktike in njihovo sestajanje izven okvira Arktičnega sveta. To bi lahko resno spodkopalo zelo dragocene možnosti za sodelovanje in zadevo moramo obravnavati resno.

Poleg tega so EU odrekli status opazovalke. Čaka nas kar nekaj dela in poskusiti moramo obnoviti zaupanje v naše namene v zvezi z Arktiko.

Prepričana sem, da je bilo prvo sporočilo Komisije sijajen dokument, saj je vsebinsko združil vrsto horizontalnih vprašanj, ki spadajo v resorje številnih generalnih direktoratsv Komisije. To je dobra podlaga za nadaljnje delo. Z velikim zanimanjem opazujemo, kako vam bo uspelo usklajevati to politiko v novem mandatu Komisije in ob vaši enkratni dvojni vlogi. Vsekakor pa hvala, ker ste se dela lotili.

Satu Hassi, v imenu skupine Verts/ALE. (FI) Gospod predsednik, v našem odnosu do arktičnega območja lahko razberemo določeno kulturno shizofrenijo. Na eni strani smo zaskrbljeni. Očitno so podnebne spremembe na območju Arktike hitreje kot drugod. Območje včasih primerjajo s kanarčkom v rudniku.

Od leta 1979 se je povprečni ledeni pokrov na Severnem ledenem morju skrčil za približno 1,5 milijona kvadratnih kilometrov, kar ustreza vsoti površin Francije, Italije, Španije in Združenega kraljestva. Taljenje še pospešuje podnebne spremembe, saj zmanjšuje odbojnost zemeljske površine oziroma albedo. V tundri se sprošča metan, lahko pa bi se začel sproščati tudi iz morskega dna. Metan še dodatno pospeši podnebne spremembe. Zaradi taljenja se sproščajo v okolje tudi strupene snovi, ki so se v ledu nabrle v dolgih letih.

Ob vsej naši zaskrbljenosti nad razmerami pa se je na območju Arktike že začela naftna in plinska mrzlica. Države se prepirajo in pogajajo o delitvi morskega dna. Pri tem pa se v glavnem nihče ne ozira na avtohtono prebivalstvo.

EU bi morala v tem času spodbujati dosleden trajnostni razvoj. Morala bi se upreti čarom žvenketa evrov in dolarjev in podpirati varstvo arktičnega območja na podoben način, kot ga ureja sporazum o Antarktiki. K vsem odločitvam, ki zadevajo območje, bi morali pritegniti tudi avtohtono prebivalstvo. Vsekakor pa bi morali uvesti 50-letni moratorij na izkoriščanje virov fosilnih goriv na tem območju.

Zavedati se moramo, da so narava, rastlinstvo in živalstvo na tem območju občutljivi in ranljivi. Problemi in tveganja, povezani z naftnimi vrtnami so na tem območju mnogo večji in resnejši kot drugod po svetu. Tudi ladijski prevozniki se morajo zavedati hudih težav in tveganj, povezanih s tem območjem. Nič ne pomaga sem in tja navreči nekaj lepih besed o okolju in avtohtonem prebivalstvu, če pa obenem naše odločitve in dejanja hudo in neodpravljlivo onesnažujejo okolju in kršijo pravice domorodnih prebivalcev.

Charles Tannock, v imenu skupine ECR. Gospod predsednik, ko se je Danska leta 1973 pridružila EU, je EU dobila tudi arktično razsežnost, prek danske Grenlandije. Leta 1985 se je Grenlandija za izstop iz EU, pomen arktičnega območja za EU pa se je znatno okrepil 10 let kasneje, s pridružitvijo Švedske in Finske.

Od takrat je EU eden od številnih akterjev z življenjskimi strateškimi interesi na arktičnem območju zvezi z okoljem in z naravnimi viri. Kot države, katerih ozemlja ležijo na območju Arktike, Združene države Amerike, Rusija, Norveška in Islandija branijo svoje interese odločno in žilavo. Tudi Evropska unija pri tem ne ib smela oklevati in po mojem mnenju je najboljša prizorišča za to Arktični svet. V ta namen je status občasne opazovalke v Arktičnem svetu za Evropsko unijo neustrezen. Upam, da bo visoka predstavnica vztrajala pri pridobitvi statusa stalne opazovalke za EU na naslednjem ministrskem srečanju aprila na Grenlandiji.

Žal Kanada blokira EU v povračilo za prepoved uvoza izdelkov iz tujlenjev, upam pa, da bo na koncu le zmagala zdrava pamet. Tako ravnanje ni smiselno, če upoštevamo, da ima šest držav članic, vključno z Združenim kraljestvom, status stalnih opazovalk. Je pa sodelovanje med Dansko, Švedsko in Finsko v Arktičnem svetu vzorno in pomaga EU uveljavljati svoje interese na tem območju.

Prisotnost Evrope na območju Arktike še dodatno poživlja sodelovanje naših zaveznic, Norveške in Islandije, ki je zdaj kandidatka za pridružitev EU. To je ključnega pomena, saj nam je Rusija dala jasno vedeti, da ima v zvezi z Arktiko svoje načrte, ko je leta 2007 svečano zabodla rusko zastavo na morsko dno na Severnem tečaju. Že večkrat smo na lastni koži občutili, da Rusija v mednarodnih zadevah včasih upošteval lastna pravila. Samo z enotno fronto, združeni z drugimi članicami in opazovalkami v Arktičnem svetu, ter prek politike severne razsežnosti lahko ukrotimo Kremelj. Ne smemo dopustiti, da bi Arktika postala novo prizorišče ruskega ekspanzionizma.

Søren Bo Søndergaard, v imenu skupine GUE/NGL. (DA) Gospod predsednik, razpravo o Arktiki nam narekuje vrsta tehtnih razlogov. Nekaj jih je bilo že omenjenih. Eden je vprašanje podnebnih sprememb, saj Arktika trpi hude posledice globalnega segrevanja. Naslednji je vprašanje naravnih virov, ki jih ima Arktika v izobilju. Nato gre za odpiranje severnih morskih plovni poti, ki bi uvedle popolnoma novo svetovno omrežje prometnih tokov. Za našo skupino pa je bistveno vprašanje, s katere strani naj se vprašanj arktičnega območja lotimo. Ali naj bodo naše izhodišče številne koristi, v ožjem smislu, ki jih lahko EU nudi arktično

območje? Ali pa naj začnemo pri tem, kako lahko arktično območje prispeva k blagostanju svetovne skupnosti veda ob popolnem spoštovanju pravice prebivalcev Arktike do samoodločitve?

Ključ te dileme je v izhodiščnem stališču: ali želimo iz Arktike napraviti novo prizorišče oboroževalne tekme, ki ima ključno vlogo Rusija ali naj bo Arktika demilitarizirano območje, kot je Antarktika? Seveda se Severni in Južni tečaj; Arktika in Antarktika, razlikujeta. Vendarle pa je zanimivo, da nam je uspelo doseči mirovno pogodbo pri Antarktiki, s katero smo prepovedali kakršno koli vojaško dejavnost na tem območju in predpisali, da ga je dovoljeno uporabljati le v miroljubne namene. Komisija stoji pred pomembnim vprašanjem, ali naj si prizadeva arktično območje pretvoriti v demilitarizirano območje, in v tem primeru, kakšne konkretne pobude so potrebne v ta namen.

Timo Soini, v imenu skupine EFD. (FI) Gospod predsednik, vprašanje Arktike je pomembno in zdaj ga obravnavamo tudi tukaj. Finci dobro poznamo razmere na arktičnem območju. Živimo na njem. Ko bo baronica Ashton obiskala Laponsko, bo srečala veliko ljudi, ki živijo in delajo severno od polarnega kroga. Ko bom v nedeljo šel tja tudi sam, bom srečal veliko ljudi, ki jih skrbita delo in preživetje, saj v demokraciji lahko vsakdo sam izbira, kje bo živel. Če se tako odloči, lahko živi tudi na arktičnem območju.

Laponska univerza v mestu Rovaniemi je najboljše mesto za raziskave o Arktiki, s finančnega in strokovnega vidika. Diana Wallis je univerzo ugodno ocenila v finskem časniku „Kaleva“ in tokrat se moram strinjati z mnenjem liberalcev, torej to z veseljem tudi povem.

Z vidika prihodnosti moramo upoštevati tri vprašanja: naravo, živali in ljudi. Če za te tri skupine poiščemo primerno rešitev na vsem arktičnem območju in jim zagotovimo nemoteno življenje, bomo temu lahko rekli trajnostna politika do arktičnih vprašanj; lahko tudi izkoriščamo logistične in gospodarske potenciale, vendar le ob spoštovanju narave, ljudi in živali.

Diane Dodds (NI). Gospod predsednik, veseli me, da lahko sodelujem v današnji razpravi in rada bi se dotaknila prav posebnega vprašanja, ki so ga omenili že tudi nekateri govorniki pred menoj.

Znano je, da so življenjski pogoji na čudovitem arktičnem območju trdi, prav tako pa je jasno, da se bo z novimi tehnologijami in dosežki to območje postopoma odprlo za intenzivnejše izkoriščanje naravnih virov, v prvi vrsti za ribolov.

Sporočilo Komisije iz leta 2008 obravnava današnji obseg ribolova, pa tudi možnosti odprtja novih območij. Na mestu bi bil sistematičen pristop k tem vprašanjem. Trajnostni ribolov ohranja stalež rib in zagotavlja prihodnost ribiškim skupnostim. V omenjenem dokumentu je upravičeno omenjena tudi potreba po zaščiti avtohtonih in drugih lokalnih prebivalcev, na podlagi statistike, po kateri je približno tretjina od štirih milijonov tamkajšnjih prebivalcev avtohtonih in pohvalen cilj. Vendar pa me opozorilo velja Komisiji iz obeh dokumentov lahko razberem, da se Komisija ni ničesar naučila iz poloma skupne ribiške politike, ki je na Severnem Irskem popolnoma uničila ribiško panogo.

Pristop od zgoraj navzdol, pri katerem izključno Bruselj upravlja, zastavlja cilje in določa postopke, je gladko odpovedal, iz dokumenta iz leta 2008 in iz sklepov Sveta za zunanje zadeve iz leta 2009 pa izhaja, da namerava EU uporabiti enak pristop tudi na arktičnem območju. Nujno pozivam visoko predstavnico, naj pri nadaljnjih razmišljanjih o usmerjanju politike na tem področju upošteva tudi to podrobnost.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). (PL) Gospod predsednik, v sodobnem svetu dobiva politika do vprašanj Arktike, ki jo povezujemo s skrajnim podnebjem, severnimi medvedi in neskončnimi ledenimi površinami, nov pomen. Razvoj mednarodne trgovine in vedno večje potrebe po surovinah podžigata interese za to območje. S krčenjem arktičnega ledenega pokrova se odpirajo nove možnosti za izkoriščanje virov tega območja. Arktika se z obrobja sveta premika v središče zanimanja številnih držav za nove plovne poti, neskončne zaloge naravnih bogastev in ribje jate. No, to je že znano.

Vprašanje pa je, ali naj se Unija odzove na vročične priprave na invazijo na Arktiko, ki že nekaj časa potekajo v Rusiji, ZDA, Kanadi in Norveški? Predvsem bo treba urediti pravni status arktičnega območja. Politika diplomacije, ki jo uporabljamo sedaj, bi morala privedi do mednarodnega dogovora, ki bi zagotovil pravično razdelitev morebitnih ozemeljskih deležev. Če njegovega pravnega statusa ne bomo uredili, se lahko območje spremeni v žarišče sporov v svetovnem obsegu. Potrebno je torej sistematično in usklajeno delovanje, ki bo omogočilo hitro odzivanje na izzive, ko se bodo ti odpirali. Raziskovalna infrastruktura, vzpostavitev večstranskega upravljanja arktičnega območja na podlagi konvencije OZN in vključitev lokalnega prebivalstva so le nekateri elementi, ki jih bo morala vključevati prihodnja evropska strategija za Arktiko, ki bo morala doseči ravnotežje med varstvom naravnega okolja in trajnostno izrabo naravnih virov.

Kriton Arsenis (S&D). (EL) Rad bi pozdravil visoko predstavnico za zunanje zadeve.

Arktika je predel sveta, na katerem so podnebne spremembe najbolj očitne. Globalno segrevanje je že povzročilo znatno skrčenje ledenih površin. Posebej izstopajo podatki iz leta 2007, ki kažejo na 34-odstotno skrčenje ledu v primerjavi z obdobjem 1970-2000.

Taljenje arktičnega ledenega pokrova pa ima tudi vrsto drastičnih posledic. Pospešuje podnebne spremembe. V preteklosti je bela površina arktičnega ledu odbijala 80 % vpadne sončne svetlobe in s tem vplivala na lokalne, pa tudi globalne temperature. Odboj neprestano slabi, kar zvišuje temperature na planetu in na samem polarnem območju v 1 500-metrskem pasu v Kanadi, v Rusiji in na Aljaski. Leta 2007 je temperatura med avgustom in oktobrom narasla za 2°.

Obenem pa taljenje ledu povzroča nepredvidljive spremembe morskih tokov. To ogroža morske ekosisteme in ribištvo ter zmanjšuje sposobnost morja za absorpcijo ogljikovega dioksida, saj vpliva na plankton in druge organizme ter dviga gladino morja.

Zato smo evropski državljani razočarani nad pogostimi napovedmi vključitve Evropske unije v tekmo za geopolitične dobičke, ki jih prinaša okoljska katastrofa na območju Arktike.

Evropska unija se ne bi smela boriti za zmago v mednarodni geopolitični tekmi za nafto in plovne poti na Arktiki. Naša vloga bi morala biti skrbeti za spoštovanje naših načel, za spoštovanje celovitosti okolja tega območja, za prevlado načel, kot so poštena mednarodna konkurenca in spoštovanje institucij ZN ne glede na to, kakšna bo ureditev arktičnega območja po hudi okoljski katastrofi, ki smo ji priče danes.

PREDSEDSTVO: GOSPA WALLIS

podpredsednica

Pat the Cope Gallagher (ALDE). Gospa predsednica, rad bi izrazil priložnost in zaželel baronici Ashton vse najboljše pri njenem delu ter pozdravil njeno željo po tesnem sodelovanju s Parlamentom pri pripravi tega, kar imenujemo usklajena politika EU do arktičnih vprašanj.

Seveda mora Evropska unija igrati osrednjo vlogo v politiki do Arktike. Dve arktični državi, Islandija in Norveška, sta članici EGP. Politika EU ima na področjih kot so podnebne spremembe, energija, transport in ribištvo neposreden vpliv na Arktiko.

Kot predsednik delegacije Parlamenta v Švici, Islandiji, Norveški in EGP zastopam Parlament v stalnem parlamentarnem odboru za arktično območje.

Kot zastopnik bi rad obvestil člane zbornice, da bo Parlament septembra v Bruslju gostil dvoletno srečanje parlamentarcev arktičnega območja.

(GA) Pripravljalni sestanek bo naslednji teden v Washingtonu, še eden pa v Oslu malo pred samim srečanjem. Prepričan sem, da je gostiteljstvo takih srečanj pomembno za Evropski parlament in tudi za Evropsko unijo.

Predsednica. Žali je, ampak med zadnjim delom vašega govora nismo imeli tolmačenja.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). Gospa predsednica, prepričan sem, da so vsi prisotni razumeli, kar sem povedal.

Povedal sem, da bomo gostili konferenco, upam pa tudi, da se boste, če vam bo le dopuščal čas, tudi vi, baronica Ashton, odzvali mojemu vabilu na to srečanje. Menim, da je to odlična priložnost za poglobljanje razumevanja vprašanj ter za krepitev odnosov in stikov med parlamentarci iz tega razsežnega območja.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). (DE) Gospa predsednica, pozdravljam to razpravo in vesel sem, da se je udeležuje tudi baronica Ashton. Rekli ste, da gre za varstvo območja in njegovih prebivalcev. To je zagotovo res. Ko govorimo o avtohtonih prebivalcih tega območja, pa ne gre samo zaščito, ki jim jo nudimo od zunaj, pač pa za spoštovanje njihove pravice do samoodločanja. To mora biti eno od temeljnih načel politike do arktičnega območja.

Kar zadeva varstvo narave tega območja, velja opomniti, da imamo opravka z vrsto zelo občutljivih področij. Vem, da vas med udeleženci te razprave veliko število nasprotuje moratoriju. Verjetno vas je, baronica Ashton, to vodilo k besedam „arktično območje je nekaj povsem drugega kot Antarktika“, ampak tudi ob zavrnitvi moratorija moramo najti odgovor na vprašanje, ali v poetičnem, ampak v povsem praktičnem

smislu lahko posebej občutljive predele na tem območju učinkovito zaščitimo po načelu previdnosti. Ne smemo dopustiti, da bi kratkovidni ekonomski interesi z bojnimi klici „potrebujemo plin, potrebujemo ribe“ prevpili načelo previdnosti.

Rad bi se navezal tudi na besede gospoda Gahlerja. Gospod Gahler, govorili ste o nevarnosti sporov. Nevarnost nedvomno obstaja. Že zdaj lahko vidimo, da razprav na mednarodni ravni ne vodi želja po skupnih rešitvah, saj v takem primeru Kanada in Rusija ne bi skušali blokirati dodelitve statusa opazovalke v Arktičnem svetu Evropski uniji. Arktični svet sam je seveda pravno mehka organizacija brez fiksnega proračuna in osebja. Nima zadostne moči, da bi deloval kot struktura za upravljanje. Pri razmišljanju o novih upravljaljskih strukturah kot razumem, bo to vaše delo, visoka predstavnica moramo biti previdni in ravnati vključevalno ter upoštevati, da se bodo v upravljanje želele vključiti tudi druge organizacije.

Anna Rosbach (EFD). (DA) Gospa predsednica, vidim, da sta Komisija in visoka predstavnica mnenja, da bi morala EU sprejeti politiko do arktičnih vprašanj. Seveda sem privrženka varovanja okolja na arktičnem območju, kot Danka pa se globoko zavedam tudi geopolitičnih razsežnosti stanja. Prav tako so mi znani problemi lokalnega prebivalstva, katerih način življenja moramo seveda spoštovati. Glede na povedano ne delim mnenja, da bi EU morala imeti politiko do arktičnih vprašanj, pa tudi ne mnenja, da bi morala EU sodelovati pri upravljanju arktičnega območja. To ne bi koristilo niti Uniji niti arktičnemu območju.

Po mojem mnenju bi morali ukvarjanje z Arktiko prepustiti državam, ki so neposredno povezane s tem območjem. Ni in ne more biti naloga EU oblikovati politike za prav vsa območja, še najmanj za arktično območje, ki uživa tradicijo zelo dobrega sodelovanja med državami, od katerih sta samo dve (ne tri, kot je bilo rečeno) članici EU. ZDA, Kanada, Grenlandija in Rusija še niso izrazile želje, da bi se priključile EU. Človek bi lahko posumil, da za nenadnim zanimanjem za to območje stojijo predvsem želje posameznih držav, da bi se dokopale do surovin, ne pa kaj drugega. Z drugimi besedami: najboljša politika EU do arktičnih vprašanj bi bila držati se ob strani.

Nick Griffin (NI). Gospa predsednica, angleška ljudska pravljica pripoveduje o kralju Knutu, ki se je pred dvorjani stopil na obalo in prepovedal plimi, da bi mu zmohila noge. Izkazalo se je, da niti kralj ni nad zakoni narave, njegovo ime pa je postalo pojem za arogantno norost.

Kralj Knut še danes živi v Svetu Evropske unije, ki začne in zaključi svoje sklepe o arktičnih vprašanjih z domnevno pomembnostjo globalnega segrevanja. To pomeni zavračanje znanstvenih dejstev. Po navedbah zveznega centra ZDA za podatke o snegu in ledu se je arktični letni ledeni pokrov od leta 2007 do danes razširil za 409 000 kvadratnih milj, to je za 26 %. Tako širjenje so napovedali tudi znanstveniki, ki so vedeli, da je bilo predhodno krčenje poletnega ledenega pokrova, ki ga nekateri napačno razlagajo kot posledico globalnega segrevanja, samo etapa v tisočletnem naravnem nihanju obsega ledenega pokrova.

Zato arktični poletni led ne bo izginil do leta 2013 zaradi globalnega segrevanja, pa tudi severni medvedi ne bodo utonili. Pač pa se na milijone volivcev utaplja v morju dvomov in davkov, in ti volivci vedno težje prenašajo, kako politični razred zlorablja izmišljotino o globalnem segrevanju za vsiljevanje nedemokratske vladavine in uvajanje goljufivih zelenih davkov po svetu.

OZN je napovedala revizijo sumljive dokumentacije in prirejenih statističnih podatkov v IPCC. V imenu britanskih davkoplačevalcev pozivam Parlament, naj stori enako in naj ustavi zapravljanje denarja za najdražjo veliko laž v zgodovini človeštva.

Anna Ibrisagic (PPE). (SV) Gospa predsednica, Arktika je enkratni predel, o katerem vedno pogosteje razpravljamo zaradi taljenja ledenega pokrova in novih priložnosti, ki jih to odpira. To je dobro, saj so razprave potrebne, ne le razprave o priložnostih za izrabo naravnih virov, ki so nam zaradi taljenja ledu zdaj dostopni, pač pa tudi razprave o naših odgovornostih in o najboljših načinih za zavarovanje Arktike ter o ocenah posledic naše prisotnosti in naših dejavnosti v tem občutljivem naravnem okolju.

Preden se dogovorimo o skupni politiki EU do arktičnih vprašanj, pa bi morali več časa posvetiti oceni sedanjega stanja arktičnega ekosistema, saj bomo brez take ocene težko pravilno ukrepali. Po mojem mnenju je naivno in nestvarno misliti, da lahko naravne vire preprosto pustimo nedotaknjene. Morali bi poskrbeti, da bi črpanje naravnih virov, promet, turizem in druge dejavnosti upravljali na najboljši možni način z vidika varstva in ohranjanja naravnega okolja. Seveda se moramo pri tem posvetovati z lokalnim prebivalstvom in ga pritegniti k sodelovanju na podlagi dejanskega stanja.

Poročilo Komisije o Arktiki je koristen prvi korak k usklajeni politiki do arktičnih vprašanj. V času predsedovanja je Švedska podprla odločitev Komisije, da zaprosi za status stalne opazovalke v Arktičnem

svetu. Menim pa, da so bili poročilo Komisije in razprave doslej preveč omejene na morje, premalo pa na kopenska območja. V nekaterih državah, kot sta Švedska in Finska, na arktičnem območju potekajo obsežne gospodarske dejavnosti, na primer reja severnih jelenov, rudarstvo, kmetijstvo in gozdarstvo, in te dejavnosti moramo nujno upoštevati.

Druga razsežnost razprave, ki se je redko dotaknemo, pa si zasluži pozornost, zadeva strateške cilje in geostrateške interese EU na arktičnem območju ter učinke sprememb razmer na tem območju na mednarodno stabilnost.

Nekatere države članice ozemeljsko segajo tudi na območje Arktike. Na nekatere druge predele Arktike EU neposredno meji. Zato nam ne bi smelo biti težko oblikovati skupne strateške cilje in pridobiti podporo tem ciljem med vsemi državami članicami EU. V razmerah razvnanja tekme med državami in odprtih meddržavnih sporov ni v interesu EU, da bi se napetosti in grožnje varnosti na območju Arktike še poglobljale.

Zigmantas Balčytis (S&D). (LT) Danes razpravljamo o zelo pomembni zadevi. Globalno segrevanje bistveno spreminja razmere na arktičnem območju. Zaradi učinkov globalnega segrevanja so se na arktičnem območju odprle nove plovne poti, po katerih je mogoče prevažati nafto, plin in druga naravna bogastva, obenem pa postaja območje vedno bolj ranljivo, saj lahko okoljski problemi in delitev virov med države negativno vplivajo na mednarodno stabilnost in varnost Evrope. Ob razpravi o učinkih podnebnih in okoljskih sprememb morata biti med osrednjimi cilji politike do arktičnih vprašanj tudi obvladovanje škodljivih posledic podnebnih sprememb in pomoč regiji pri prilagajanju neizogibnim spremembam. Zaenkrat na arktičnem območju ne velja še nikakršna ureditev upravljanja. Evropski parlament je že večkrat poudaril pomen upravljanja Arktike. Menim, da bi zdaj, v spremenjenih okoliščinah, morali začeti oblikovati avtonomno politiko Evropske unije in da bi pri tem morala imeti aktivno vlogo Komisija. Stanje na tem območju že dolgo povzroča napetosti med državami na ozemlju Arktike, te napetosti pa se bodo ob vedno lažji dostopnosti območja še zaostrovale. Menim, da bi morala Evropska unija začeti celovit dialog z drugimi državami, ta pa bi odprl nove priložnosti za sodelovanje. Zdi se mi, da je zdaj čas tudi za razmislek o morebitni mednarodni konvenciji o upravljanju območja.

Kristiina Ojula (ALDE). (ET) Gospa predsednica, baronica Ashton, ob znatnih spremembah v naravnem okolju ne smemo pozabiti niti na to, da je pospešeno taljenje Severnega ledenega morja sprožilo tudi tekmovanje za nove naravne vire. To pa bi lahko privedlo do varnostnih groženj odnosom med Evropsko unijo in tretjimi državami. Zato bi vas rada opozorila na ravnanje Rusije, ki je ne zanimajo ribolov, turizem ali mineralne rude, pač pa zadnje še nedotaknjene zaloge plina in nafte na svetu.

Kljub zamisli iz strategije za Arktiko Evropske komisije o sodelovanju s sosednimi državami pri urejanju zadev na teh ozemljih Rusija že od preloma tisočletja na kaže nikakršnih namer, da bi naše želje upoštevala. Lanska ruska nacionalna varnostna strategija pomeni grozeč signal Zahodu, da je Rusija pripravljena pridobiti nove vire na območju Arktike tudi z oboroženo silo, če bo potrebno. Menim, da bi morali oblikovati ciljne politike do Rusije, da bi se izognili konkurenčni tekmi.

Indrek Tarand (Verts/ALE). (ET) Gospa predsednica, baronica Ashton, hvala vam, ker ste se lotili te nadvse pomembne zadeve že takoj na začetku svojega napornega mandata. Po mojem mnenju spada vprašanje Arktike med najbolj nujna. Povsem naravnost ste povedali, da se Arktika in Antarktika razlikujeta in da ne bi bilo stvarno prenašati ureditve za Antarktiko na območje Severnega ledenega morja.

Prepričan sem, da bi, če sploh kdo na svetu, morala idealistično ravnati prav Evropska komisija. Zakaj ne bi Evropska komisija svojim partnerjem predstavila idealističnega predloga, še preden Arktiko zajame zlata mrzlica, za uvedbo več deset let trajajočega moratorija čimer bi se izognili nevarnosti oboroževalne tekme in drugim grožnjam?

Rad bi namenil nekaj besed pravicam avtohtonega prebivalstva Arktike. Menim, da bi morali v dialogu med Evropsko unijo in Rusko federacijo o človekovih pravicah odpreti tudi vprašanje, ali so avtohtoni prebivalci ruskega dela arktičnega območja ustrezno zastopani pri delu Arktičnega sveta. Res je, Arktika ni Antarktika, korakom, kakršni so pomagali vzpostaviti ureditev na južnem delu sveta med hladno vojno, pa se ne bi smeli odpovedati samo zato, ker Komisiji primanjkuje idealizma.

Prihajam iz države, iz katere je na svojo pot odplul raziskovalec Arktike Bellingshausen. Odplul je in odkril je zanimive stvari, ker je bil idealist. Želim vam več idealizma pri vašem delu.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). Gospa predsednica, Evropska unija si želi celovite politike do arktičnih vprašanj. Ta predlog je skrajno čudaški. Poglejmo le zemljepisni položaj Cipra in Grčije, ob vsej

kulturni zgodovini, ki ju krasi. Težko si je predstavljati, čemu neki bi država ob Egejskem morju potrebovala politiko EU do arktičnih vprašanj.

Politika EU do arktičnih vprašanj pa je morda celo manj čudaška zamisel kot imenovanje povsem neusposobljene baronice Ashton, Sare Pallin nekdanjih levičarskih študentov, za visoko predstavnico. Na zaslišanjih pred Parlamentom je bilo jasno, da visoka predstavnica ni pozabila ničesar, pa tudi naučila se ni ničesar. In, mimogrede, ...

(Predsednica je prekinila govornika)

Predsednica. Žalujem, da v tej dvorani ne bi smeli poslušati takih osebnih opazk.

(Vzkliki iz dvorane)

Čas za vaš govor se je iztekel. Ne bomo prenašali osebnih opazk take vrste.

(Vzkliki iz dvorane)

Dajem besedo naslednjemu govorniku.

Sari Essayah (PPE). *(FI)* Gospa predsednica, vrnimo se k temi razprave. Kot je povedalo že več kolegov poslancev, se je tekma za naravne vire in upravljanje arktičnega območja že začela.

Arktično območje pa potrebuje celovit pristop, kot je danes že omenila visoka predstavnica. Pri tem bo treba upoštevati skrajno občutljivost arktičnih prosto živečih rastlin in živali, dolgoročne učinke taljenja ledu, še zlasti pa pravice avtohtonega in drugega prebivalstva tega območja.

Doslej sta črpanje naravnih virov v Severnem ledenem morju in na njegovem dnu ustrezno urejala Konvencija ZN o pomorskem pravu in Sporazum o staležih rib. Arktični svet se posveča predvsem sodelovanju na področju okolja in pri raziskavah, s sporazumi o izkoriščanju naravnih virov pa postaja vedno bolj nujno oblikovanje mednarodnih strategij upravljanja, pri tem pa lahko svojo vlogo odigra tudi EU. Poleg tega mora politika EU do arktičnih vprašanj temeljiti na strategiji, katere usklajevanje mora biti skupno.

Primeren prvi korak EU v zvezi z Arktiko bi bila ustanovitev centra za Arktiko. Potreba po arktičnem informacijskem centru je bila prvič omenjena v sporočilu Komisije o Evropski uniji in arktični regiji jeseni 2008. Na pobudo Sveta je Komisija začela preučevati možnosti za ustanovitev takega centra v Evropski uniji.

Arktični center Univerze laponske v mestu Rovaniemi ob polarnem krogu je izrazil pripravljenost sprejeti naloge arktičnega informacijskega centra. Finska nima nikakršnih ozemeljskih zahtev v zvezi z naravnimi viri, zato bi bila ta država kot nevtralna akterka lahko primerna gostiteljica centra, kot je vzpodbudno omenila že gospa Wallis.

Zato pozivam visoko predstavnico baronico Ashton, naj sprejme odločitev o obliki, kraju delovanja in nalogah centra EU za Arktiko, s katerim bomo zagotovili tudi večjo prepoznavnost politike EU do arktičnih vprašanj. Želim vam prijetno potovanje na Laponsko.

Herbert Reul (PPE). *(DE)* Gospa predsednica, v okviru razprave o podnebnih spremembah je v zadnjem času oživela tudi razprava o Arktiki kot območju plovnih potil ki lahko skrajšajo poti za trgovanje in prihranijo nekaj goriva tudi plati medalje ne smemo prezreti kateri se odpira tudi vprašanje, kakšne vire, od nafte do plina, skriva Arktika in kako jih lahko črpamo. Omenjen je bil tudi ribolov. Seveda ima razprava že od vsega začetka tudi simboličen pomen, ki je postal jasen, ko je Rusija dvignila čeprav to morda ni povsem pravi izraz svojo zastavo na morskem dnu. Tudi druge države vedno odločneje izražajo svoje zahteve. Glede na to sem zelo hvaležen visoki predstavnici za njeno prednostno obravnavo teh vprašanj.

Po mojem mnenju je naš pristop v razpravah v Evropskem parlamentu, pa tudi v predlogu Komisije iz leta 2008, ki smo ga tudi že omenili, vse preveč ofenziven. Prepričan sem, da je na mestu ofenziven pristop, pri obeh vidikih. To je tako glede vprašanja, ki so je omenila že vrsta kolegov poslancev, namreč vprašanja varstva okolja in lokalnih prebivalcev, kot glede vprašanja morebitnih priložnostih za nas, ki ga je prav tako treba pazljivo in odkrito pretresti. Ob poročilu o zalogah nafte iz leta 2008 smo že opravili prvo zelo plaho razpravo o tem in izbrali začetne usmeritve. Ker že ves čas govorimo o tem, da si moramo zagotoviti raznolikost virov in nove vire, tako pri surovinah kot pri oskrbi z energijo, bi morali preučiti tudi možnosti črpanja virov na tem območju, ne da bi s tem ogrozili naravo in okolje. Tako razpravo moramo vsaj odpreti ot priložnost moramo izkoristiti. Danes so nam na voljo drugačne tehnološke možnosti in za tehnološke

dosežke na tem področju je pravzaprav zaslužna Evropa. Če želimo tehnologijo razvijati še naprej, moramo zajeti vsa področja. Vesel sem današnje razprave. Upam, da bo objektivna in odprta.

Andrzej Grzyb (PPE). (PL) Gospa predsednica, kdo bo obvladoval Arktiko? Tak je naslov članka, na katerega sem naletel med pripravami na današnjo razpravo. Članek jedrnato, obenem pa točno, popisuje trenutno stanje v tekmi za Arktiko. Glede tega se mi zdi zelo na mestu vprašanje gospe Ashton: *Ali lahko Evropska unija odigra odgovorno vlogo pri vprašanjih, povezanih z Arktiko?* Poudarjam: *odgovorno*. Zato se mi zdi razprava v Evropskem parlamentu z vseh vidikov koristna, saj je to že naša druga razprava na podlagi izidov prve razprave in nedavnega sporočila Sveta Parlamentu ter sporočila Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu.

Arktika je območje, katerega upravljanje ni urejeno po načelih mednarodnega prava, živahno zanimanje za Arktiko pa na eni strani, kot je že bilo poudarjeno, izvira iz podnebnih sprememb, na drugi strani pa iz vedno očitnejših možnosti za črpanje naravnih virov, še zlasti energetskih, pa tudi drugih, na primer rib. Seveda so s črpanjem naravnih virov povezane nevarnosti ~~nevarnosti~~ za okolje ob izkoriščanju surovin in ribolovu, pa tudi za avtohtono prebivalstvo območja, prav na to pa moramo biti še posebej pozorni.

Poleg tega vzpostavitev vsake plovne poti, morske prometne poti, prek povezanih sprememb na območju močno vpliva na to, kako ljudje na splošno gledamo na Arktiko. Podobne učinke imajo lahko tudi poskusi dejanske delitve ozemlja z vrsto *faits accomplis*, kot je na primer simbolično zabadanje zastave. Rad bi pripomnil, da pet arktičnih držav ni videti posebej zavzetih za pravno ureditev območja, vendar bi morala Unija prevzeti pomembno vlogo v tem predelu sveta, ne le s prisotnostjo, pač pa v prvi vrsti z delovanjem in znanjem. Nujno ja vzpostaviti medsebojno zaupanje, k temu pa lahko najboljše prispevamo s pobudo na področju ureditve, na primer z Listino o Arktiki.

Cristian Dan Preda (PPE). (RO) Rad bi spregovoril kot poročevalec Parlamenta za Islandijo.

Kot nam je vsem dobro znano, Islandija trenutno čaka na odobritev začetka pristopnih pogajanj v Svetu. Če bo, kot upamo, Islandija enkrat država članica Evropske unije, bo to edina država članica, ki v celoti leži na območju Arktike. Islandija bi ob Finski, Danski in Švedski povečala število držav Evropske unije, ki so poleg Združenih držav Amerike, Rusije, Kanade in Norveške članice Arktičnega sveta, na štiri.

Prepričan sem, da je to zelo pomembno, saj Evropski uniji žal niso podelili niti statusa opazovalke v tem telesu.

Poleg tega sem prepričan, da pridružitve Islandije Evropski uniji lahko prispeva, prvič, k večji raznolikosti evropskih virov energije, in drugič, k vzpostavitvi večstranskega upravljanja območja, ki vzbuja vedno večje zanimanje, lahko pa, kot smo v dosedanjih govorih tudi že slišali, povzroči tudi spore. Nenazadnje pa lahko pridružitve Islandije prispeva tudi k bolj usklajeni in učinkoviti evropski politiki do tega območja.

Na koncu bi rad povedal, da verjamem, da se bo s pridružitvijo Islandije Evropski uniji vloga EU na tem strateškem območju okrepila.

Hvala.

Zuzana Roithová (PPE). (CS) Skrajni čas je že, da oblikujemo usklajeno evropsko politiko do Arktike, ki bo rešila tudi dolgoletne spore okoli novih ozemelj. Zaradi taljenja ledu se bodo možnosti izkoriščanja virov razširile do globine 200 m pod površjem, na milijonih kvadratnih kilometrov ozemlja. Spori med Rusijo, Norveško, ZDA in Kanado imajo očitno tudi geopolitično razsežnost. Ledeni pokrov se je že skrčil na polovico. Najpomembneje pa je zaščititi vode pred onesnaženjem, pri čemer so ključno vprašanje tudi jedrski odpadki v ruskem delu Arktike.

Gospa visoka predstavnica, prihajam iz države, ki na videz nima nikakršne zveze z Arktiko, lahko pa vam zagotovim, da tudi v češki republiki številne državljane zanima, kakšna stališča bo sprejela Unija na področju zunanje politike, tudi v zvezi s prihodnostjo Arktike. Pri tem gre za trajnostno črpanje surovin, trajnostni promet, pogoje za znanstvene raziskave, varstvo narave in nenazadnje tudi pravice avtohtonega prebivalstva.

Motijo me spori okoli novih in zgodovinskih ozemeljskih pravic. Bojim se, da to lahko postane celo nov vir hudih sporov. Druga moteča stvar so spori okoli strateškega severnega prehoda med Azijo in Ameriko. Komisarka, zagotoviti morate, da bo prehod za vedno ostal v mednarodnih vodah in da bo Arktika za vedno ostala demilitarizirano območje. Aktivno se vključite v usklajevanje in oblikovanje mednarodnih sporazumov o vseh vprašanjih v zvezi z Arktiko. Unija ne bi smela biti pasivna opazovalka, pač pa bi se morala aktivno pogajati in s tem preprečiti stopnjevanje sporov ter novo škodo okolju.

Bendt Bendtsen (PPE). (DA) Gospa predsednica, pomembno je, da se EU vključuje v razpravo o Arktiki, in koristno, da EU deluje na tem območju, na katerem se prepleta vrsta interesov in je vzrok za vrsto skrbi. Po mojem mnenju je najpomembneje, da EU pri svojem delovanju upošteva in spoštuje želje in potrebe avtohtonega prebivalstva. EU bi morala prevzeti svoj del odgovornosti za globalno segrevanje, katerega očitna posledica je rast temperatur. Pri tem moramo upoštevati, kako spremembe vplivajo na življenjske pogoje ljudi. Vemo tudi, da nam bodo podnebne spremembe olajšale dostop do naravnih virov, na primer nafte in plina, ter odprle nove prometne poti med Evropo in Azijo. Na eni strani so to lahko pozitivni dogodki, na drugi strani pa moramo poskrbeti za zaščitne ukrepe za ohranitev enkratnega podnebja in občutljivega okolja Arktike.

Ob vedno živahnem zanimanju za Arktiko mora EU tudi sprejeti stališča glede dejavnosti različnih držav na tem območju. Ne smemo si zatiskati oči pred kršitvami mednarodnih pravil, ki veljajo za to območje. Značilen primer takega ravnanja so prizadevanja Kanade, da bi julija 2010 uvedli obvezno registracijo plovb vseh velikih ladij skozi severozahodni prehod. Rad bi poudaril, da gre za mednarodne vode in da je tako možnost odločno zavrnila tudi Lene Espersen, danska zunanja ministrica. Pričakujem, da bosta to stališče podprla tudi EU in visoka predstavnica.

Thomas Ulmer (PPE). (DE) Gospa predsednica, mi, Evropska unija, moramo sprejeti jasno strategijo in preprečiti zlato mrzlico. Evropa se mora aktivno zavzeti na tem področju. Evropa kot partnerka lahko svojo moč izkaže, če bo govorila z enim glasom. To velja za plovbo na gladini in plovbo pod gladino, ribolov, črpanje naravnih virov v obliki nosilcev primarne energije in surovin.

S tem v zvezi so potrebni trdni in zanesljivi sporazumi z drugimi partnerji na Arktiki. Potrebno je sodelovanje, ne spopadanje. Za ohranitev naravnih virov in narave je potreben dialog na področju varstva okolja. Za ohranitev biotske raznovrstnosti je potreben dialog na področju varstva živali, potrebna pa sta tudi zaščita in spoštovanje človekovih pravic lokalnega prebivalstva.

Če nam bo skupaj s partnerji na arktičnem območju uspelo vzpostaviti konstruktivno upravljanje z viri, si bomo odprli nove politične poti na tem območju, obenem pa bo to tudi prvi preizkus naše skupne zunanje politike – možnost pokazati, da lahko kot Evropejci v resnici skupaj uresničujemo svoje cilje.

Predsednica. Hajamo na del razprave po postopku „catch-the-eye“. Pred tem bi rada samo še pripomnila, da imam kot predsedujoča razpravi polno pravico prekiniti govornika, kadar menim, da njegov govor moti potek seje.

Riikka Manner (ALDE). (FI) Gospa predsednica, najprej bi se rada prisrčno zahvalila visoki predstavnici, ker se je tako hitro lotila tega pomembnega vprašanja. Iskreno upam, da bosta Komisija in Evropska unija v celoti imeli pomembno vlogo na področju politike do arktičnih vprašanj in da bo EU oblikovala lastno strategijo za Arktiko.

Skupna politika do Arktike bo celotni Evropski uniji odprla neizmerne priložnosti v zvezi z varnostjo, okoljem, energijo, prometom in avtohtonim prebivalstvom. Če Evropska unija ne bo vključena v to razpravo vključena to politiko bomo izgubili veliko.

Rada bi povedala še dve stvari. Prvič, upam, da se bo Arktični svet kot upravno telo tudi v prihodnje krepil in da bo pomembno vlogo v njem dobila tudi Evropska unija. Drugič, upam, da se bodo načrti za arktični informacijski center uresničili: to bo po mojem mnenju spodbudilo dialog med arktičnimi ozemlji. Kot smo že slišali, bi bila odlična in primerna lokacija za ta center vsekakor finska Laponska, konkretno Rovaniemi, ki ima že dolgo tradicijo na področju vprašanj Arktike.

Gerard Batten (EFD). Gospa predsednica, razprava o Arktiki nas je danes vsekakor precej razgrela! Kakšen parlament pa je to, če ti vzamejo besedo, kadar se ne strinjajo s tabo? No, to ni presenetljivo, če se le spomnimo, da je novo visoko predstavniko za zunanjo politiko britanski MI5 označil kot privrženko komunizma in da je v času, ko je bila zakladničarka Kampanje za jedrsko razorožitev, prejela denar od sovjetskega bloka za spodkopavanje obrambne politike lastne domovine.

Naša zbornica je vsak dan bolj podobna Sovjetski zvezi.

Andreas Mölzer (NI). (DE) Gospa predsednica, če bo zaradi taljenja ledu iz Severnega ledenega morja začel v večjih količinah izhlapevati metan, ki prispeva k segrevanju še znatno bolj kot CO₂, bomo imeli opravka z novim dejavnikom, nevarnim za občutljivi podnebni sistem – dejavnikom, ki ga je nujno treba podrobneje preučiti.

V zvezi z Arktiko pa ne povzročajo skrbi le podnebni pojavi, pač pa tudi nevarnosti sporov. Domnevna gradnja ledolomilcev celo na Kitajskem kaže, kakšen pomen pridobiva prometna pot skozi severozahodni prehod s taljenjem ledenega pokrova. Ta miroljubna raba pa pomeni mnogo manjšo nevarnost kot na primer vedno odločnejša želja Združenih držav Amerike, da bi na območju Arktike razporedile vojaške sisteme za zgodnje opozarjanje.

Vnaprej bi morali doreči tudi pogoje za morebitno gospodarsko izkoriščanje mineralnih virov, ki jih omogoča taljenje ledu. In končno, domnevne zaloge nafte in plina bi lahko Evropi zagotovile energetske neodvisnost.

Birgit Schnieper-Jastram (PPE). (DE) Gospa predsednica, visoka predstavnica, rada bi še enkrat zelo jasno poudarila poseben pomen, ki ga ima ob očitno pomembnih vprašanjih okolja in energije tudi vprašanje plovni poti. Zaradi ugrabljanja ladij na tradicionalnih plovni poteh in življenjske ogroženosti posadk ob ugrabitvah te plovne poti v resnici niso varne in ladjarji iščejo nove plovne poti. V mojem rodnem mestu, Hamburgu, so take razprave zelo pereče. Zelo rada bi vas spodbudila tudi k razpravi v tej smeri, ko govorimo o EU in Arktiki.

Marian-Jean Marinescu (PPE). (RO) Arktično območje je prav tako kot Antarktika zelo občutljivo na podnebne spremembe. Poleg tega je od stabilnosti tega območja odvisen celotni svetovni podnebni sistem. Kot vodilna bojovnica proti podnebnim spremembam mora Evropska unija sprejeti trdna stališča v zvezi z arktičnim območjem.

Evropska unija mora ravnati vzdržno tako pri črpanju virov kot pri tranzitnih plovni poteh skozi arktično območje. Dolgoročno bodo te dejavnosti neizogibno privedle do še močnejšega lomljenja ledenih gor in pičlih ostankov ledenega pokrova, s tem pa povzročile nepopravljivo škodo ekosistemom in prebivalstvu arktičnega območja.

Zaščita ledenih gor in ledenega pokrova pred nenadzorovanimi človekovimi posegi je resnično nujna naloga. Evropska unija mora tesno sodelovati z Združenimi državami Amerike, Kanado, Norveško in Rusijo ter ves čas izmenjevati podatke prek omrežij SEIS, Eionet in SAON.

John Bufton (EFD). – Gospa predsednica, Lady Ashton bi rad povedal naslednje: danes imam prvič priložnost komentirati vaš novi položaj. Oba prihajava iz Združenega kraljestva. Razlika med nama je, da sem bil jaz izvoljen, vi pa ne.

Kar zadeva Arktiko: ali se spuščamo v tekmo z Rusijo, Ameriko in Kanado za ribe in za četrtno svetovnih zalog nafte in plina? Oboroževalno tekmo ste na svoji koži občutili v času hladne vojne. Ali nas zdaj vodite v ledeno vojno? Dejavnosti na arktičnem območju znajo precej poslabšati naše zunanje odnose; Evropa pravzaprav sploh ne bi smela imeti zunanje politike za arktično območje, še najmanj pa, če je za krmilom oseba vaše vrste.

Dokazali ste že, da niste sposobni za svoje delo. Prepričan sem, da bomo pod vašim vodstvom zašli na tanek led. Če bi dobili šolsko spričevalo za vaših prvih 100 dni, bi v njem pisalo „morate se bolj potruditi“, drži pa, da tudi po 100 letih na tem položaju ne bi bilo dosti bolje. Prosim, odločite se za častno potezo in odstopite.

Catherine Ashton, podpredsednica Komisije in visoka predstavnica Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko.

Gospa predsednica, menim, da je bila razprava zelo zanimiva in veseli me, da smo pozornost usmerili na pomembno območje sveta. Strast, s katero so udeleženci razprave govorili o pomenu oblikovanja naše politike do arktičnih vprašanj, se mi zdi zelo dobra popotnica za nadaljevanje dela v prihodnje.

Rada bi zagotovila poslancem, da sta ohranitev okolja in dialog s prebivalstvom avtohtonim in neavtohtonim temeljna kamna našega pristopa. V vseh mednarodnih razgovorih nameravamo jasno povedati, da dostop in črpanje virov na arktičnem območju prideta v poštev le ob upoštevanju najstrožjih okoljskih in varnostnih meril ter ob polnem spoštovanju območja.

Tudi v prihodnje moramo poudarjati, da je Evropska unija pripravljena sodelovati z vsemi partnerji na arktičnem območju pri ustreznem reševanju zadev. To velja tudi za črpanje ogljikovodikov na tem območju.

Osebnostno sem prepričana, da lahko prispevamo veliko, od naše okoljske diplomacije do naše politike podnebnih sprememb, od naših obsežnih programov raziskav Arktike do naše politike pomoči avtohtonim ljudstvom po vsem svetu. Prepričana sem, da lahko veliko prispeva tudi Arktični svet. Prav zaradi dela, ki ga opravlja, nenazadnje tudi zaradi polnega vključevanja avtohtonih prebivalcev dejanske to edina organizacija, v kateri lahko avtohtoni prebivalci enakopravno sodelujejo s suverenimi državami, spodbujamo za status stalne opazovalke, ki bi nam po besedah več današnjih govornikov lahko zelo koristil.

Menim, da bi lahko našli primerno ravnovesje med varstvom in ohranjanjem Arktike na eni strani ter trajnostno uporabo njenih virov na drugi strani, in to moramo doseči na ustrezen način.

Združitev sedmih predstavnikov različnih področij Komisije mislinda ste mi to povedali včeraj, gospa predsednica predstavljajući poročila je dober zgled za prihodnost, kakršne si želimo, kar zadeva sodelovanje in učinkovito delovanje po vsem svetu.

Naj na koncu povem še to, da se zelo veselim obiska Laponske ta konec tedna. To bo moj tretji obisk te pokrajine. Sklicana je pomembna konferenca, na kateri se bomo pogovarjali o teh zadevah z več zunanjimi ministri. Kar zadeva Rovaniemi in ustanovitev centra, imamo dve možnosti: prva možnost je en center, druga pa mreža več centrov, in vsekakor moramo preučiti tudi to drugo možnost.

Predsednica. – Razprava je zaključena.

Pisne izjave (člen 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), v pisni obliki. (RO) Vprašanja v zvezi z arktičnim območjem, od učinkov globalnega segrevanja do črpanja virov in plovbe na tem območju, so v zadnjem času vedno bolj v središču pozornosti. Zavedati se moramo, da je od prihodnosti tega območja močno odvisna tudi prihodnost našega planeta. Taljenje ledenega pokrova na območju Arktike, vedno večje povpraševanje po virih in najnovejši tehnološki dosežki so le nekateri od razlogov za naše posebno zanimanje za to območje. Mislim, da bi se morala evropska strategija za to območje osredotočiti na njegovo varstvo in ohranitev, na spodbujanje trajnostnega izkoriščanja virov v okviru večstranskega upravljanja, še zlasti na vključitev prebivalstva tega območja v vse dejavnosti.

Odpiranje novih plovnih poti zahteva tudi uveljavitev mnogo strožjih varnostnih in okoljskih standardov. Vsako pomorsko območje zahteva poseben pristop in Evropa lahko na podlagi svojih izkušenj iz drugih programov, razvitih za druga pomorska območja, kot sta Baltsko morje ali Sredozemsko morje, ponudi zgled dobre prakse.

Joanna Senyszyn (S&D), v pisni obliki. (PL) Nad Arktiko lebdi urok. Urok globalnega segrevanja. Taljenje ledu ima usodne posledice ne le na naravo, pač pa tudi na družbene odnose, gospodarstvo in politiko. Pod ledeno skorjo, ki je po površini večja od Nemčije, Italije in Francije skupaj, se poleg že odkritih virov skriva tudi ogromno bogastvo plina in surove nafte. Plasti ledu, ki se iz leta v leto tanjšajo, tega bogastva ne morejo več ščititi pred raziskovalnimi vrtinami. Grozi nam brezobzirna tekma, ki se bo lahko po obsegu merila z zlato mrzlico v 19. stoletju. Evropska unija mora sprejeti nedvoumno stališče. Nujno moramo oblikovati skupno politiko EU do arktičnih vprašanj, še zlasti do novih možnosti črpanja naravnih virov, groženj naravnemu okolju in novih možnosti plovbe.

Arktika zajema tudi ozemlja treh držav članic EU: Danske, Finske in Švedske, ter kandidatke za članstvo, Islandije. Ne smemo spregledati, da se ljudje na severu, živalstvo in rastlinstvo soočajo s popolnoma novimi razmerami. Prebivalci Arktike se zavedajo vedno močnejšega vpliva zunanjih družbenih, gospodarskih in političnih dejavnikov na njihovo življenje. Naša naloga je pomagati tem skupnostim prilagoditi se novim razmeram in zaščititi njihovo kulturo in jezik. Tako kot so v središču politike EU njeni državljani, morajo osrednje mesto v naših načrtih za upravljanje Arktike dobiti prebivalci Arktike.

Rafał Trzaskowski (PPE), v pisni obliki. Arktiko se dolgo sploh nismo ukvarjali, zdaj pa je spet pritegnila pozornost politikov in znanstvenikov. Vedno večja zaskrbljenost v zvezi s tem območjem izvira iz podnebnih sprememb, zaradi katerih se tali ledeni pokrov Arktike. Ne da bi se spuščali v razprave o hitrosti in obsegu tega pojava, na splošno velja, da bo odprl nove možnosti za črpanje naravnih virov in nove plovne poti. Enotni smo si, da ta pojav korenito vpliva na okolje. Poslance in EU v celoti bi rad opozoril na politično, pa tudi varnostno razsežnost teh vprašanj. Hladna vojna je pokazala, kako strateško pomembno območje je Arktika. Spremljamo gospodarsko, politično, celo vojaško rivalstvo na tem predelu sveta. Za neskaljeno prihodnost tega območja je nujno treba združiti sile na mednarodni ravni, in EU bi morala imeti aktivno vlogo pri tem. Treba je najti ravnovesje med gospodarsko izrabo območja in njegovim ekosistemom, treba pa je med drugim tudi ohraniti sedanjo pravno ureditev območja, če naj omenimo samo to vprašanje.

12. Kuba (razprava)

Predsednica. - Naslednja točka sta izjavi Sveta in Komisije o Kubi.

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, smrt Orlanda Zapate je bila skrajno žalosten dogodek, do katerega sploh ne bi smelo priti in kakršnih si ne želimo niti na Kubi niti kjerkoli drugje.

Evropska unija in njene institucije morajo dosledno obsojati dogodke, ki pomenijo kršenje človekovih pravic, in si prizadevati, da do takih dogodkov ne bi več prihajalo. Evropska unija mora biti zavezana temu.

Človekove pravice so temeljni simbol, ki opredeljuje Evropsko unijo, saj so naše vrednote svoboda, toleranca in pluralizem. Človekove pravice so torej najpristnejša prвина naše kolektivne osebnosti. Evropska unija javno obsoja vsak pojav kršenja teh univerzalnih pravic in to velja tudi za Kubo. Izrazili smo pesimizem in zaskrbljenost nad pomanjkanjem napredka na področju človekovih pravic na Kubi, zahtevali smo osvoboditev zapornikov vesti iz kubanskih zaporov. Trenutno je na Kubi približno 200 zapornikov vesti, nekateri v zelo kočljivem zdravstvenem stanju; med njimi je tudi Guillermo Fariñas, ki je zelo slabega zdravja in gladovno stavka.

Prav tako smo terjali zaščito zagovornikov človekovih pravic na Kubi; izjavili smo, da je treba kubansko vlado, ki ima v svojih zaporih večje število zapornikov, poklicati na odgovornost zaradi smrti Orlanda Zapate.

Politika Evropske unije do Kube pa se ne omejuje samo na take poteze. Politika Evropske unije do Kube je zgrajena na nizu elementov in rad bi orisal nekatere od njih.

Prvič, v teku je politični dialog. Politični dialog s kubanskimi institucijami, z oblastmi in s civilno družbo, ki seveda zajema tudi človekove pravice. Drugič, v teku je razvojno sodelovanje s Kubo, ki pomeni nič več in nič manj kot izraz solidarnosti s kubanskim ljudstvom. Pomeni tudi spodbujanje kulture in demokratičnih praks na Kubi.

To sta temeljni prvini politike, ki ima v bistvu en sam kolektivni cilj: kubansko ljudstvo, njegovo blagostanje, njegov napredek, njegove življenjske pogoje in spoštovanje njegovih človekovih pravic.

Andris Piebalgs, član Komisije. Gospod predsednica, Komisija globoko obžaluje smrt gospoda Orlanda Zapate in okoliščine njegove smrti. Rad bi tudi izrazil svojo globoko zaskrbljenost nad usodo drugih političnih zapornikov na Kubi. Vsi tukaj prisotni delimo občutke jeze in razočaranja nad smrtjo gospoda Zapate in storiti bi morali vse, da do takih dogodkov ne prihajalo več niti na Kubi niti v kateri koli drugi državi.

Evropska unija črpa svoje življenjske sokove iz vrednot demokracije, človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki jih skrbno varujemo in negujemo, saj smo do nedavnega trpeli kršenje temeljnih človekovih pravic tudi na lastni celine. Človekove pravice so univerzalne in ne poznajo državnih meja. To načelo je nedeljiva prвина našega dialoga s partnerji po Evropi in na drugih delih sveta.

Konstruktivno sodelovanje, ne politika prisile in sankcij, je že ves čas temelj naše politike do Kube, kar poudarja tudi skupna izjava, sprejeta leta 1996. To je bil razlog, ki je Svetu junija 2008 narekoval odpravo diplomatskih ukrepov iz leta 2003, da bi pospešili proces političnega dialoga in omogočili polno delovanje instrumentov iz skupne izjave iz leta 1996. To je tudi razlog, ki je v zadnjih mesecih številnim državam članicam narekoval obnovitev razvojnega sodelovanja s Kubo, ki ga podpira široka paleta političnih strank v Evropskem parlamentu in s tem odraža enotnost pogledov glede pomena razvojnega sodelovanja s Kubo.

V razmerah, kakršne vladajo na Kubi, bi bila nedejavnost najslabša možna izbira z vidika verodostojnosti Evropske unije na svetovnem prizorišču. Na tehtnici pa ni zgolj naša verodostojnost, pač pa tudi naša prisotnost na Kubi. Zato sem trdno prepričan, da pravo pot pomenijo nadaljevanje in poglobljanje političnega dialoga ter nadaljevanje razvojnega sodelovanja s Kubo, s katerim lahko prispevamo k boljšemu življenju kubanskega ljudstva.

Evropska unija ni nikoli prekinila sodelovanja s Kubo, saj pomoč pri razvoju ne pomeni podpore vladi – pomeni podporo ljudstvu. Naše stališče je že od nekdaj: razvojno sodelovanje je pomembna prвина naših odnosov s Kubo. Projekti, ki so trenutno v teku na Kubi, neposredno pomagajo prebivalstvu, saj so usmerjeni v reševanje njihovih osnovnih potreb v obliki pomoči pri obnovi in odpravi posledic orkanov, pri varnosti preskrbe s hrano in pri prilagajanju podnebnim spremembam. Imamo tudi projekte podpore nevladnih dejavnosti.

Rad bi izrecno poudaril, da finančna pomoč ES ne poteka prek vladnih ali državnih organov. Denar teče prek agencij Združenih narodov in evropskih NVO, ki podpirajo prisotnost Komisije in Evropske unije na Kubi.

Evropska unija mora tudi v prihodnje skrbeti za osnovne potrebe kubanskega prebivalstva, s posegi na strateška področja prek razpoložljivih področnih ali geografskih instrumentov. Naloga, ki se je mora EU

odločno lotiti, je poiskati ravnovesje med odprtostjo dialoga, podporo kubanskemu ljudstvu prek razvojnega sodelovanja in uveljavljanjem naših načel.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, v imenu skupine PPE. (ES) Gospa predsednica, naša skupina uvrstitve te zadeve na dnevni red ni zahtevala za to, da bi izpostavila napake, včasih nepopravljive, v politiki popuščanja nasprotnikom svobode. To smo naredili, da bi obsodba dobila tudi politično razsežnost.

Želeli smo Parlamentu, osrednji demokratični instituciji Evropske unije, ponuditi priložnost, da bi odločno obsodil smrt nedolžnega človeka, še zlasti pa izrazil solidarnost s tistimi Kubanci, ki se kot Orlando Zapata borijo, živijo in umirajo za svobodo in dostojanstvo.

Po besedah Komisije skupno stališče Sveta ostaja v veljavi, in sicer častivredno stališče, saj zahteva takojšnjo in brezpogojno izpustitev političnih zapornikov. Stališče je tudi dosledno, saj zahteva spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin, usmeritev Kube k našemu sistemu vrednot, ne pa tujim vrednostnim sistemom, kakršna sta kitajski ali vietnamski.

Gospa predsednica, besede pogumnega moža, Oswalda Paye, ki je leta 2002 prejel nagrado Saharova, še odmevajo v tej dvorani. Rekel je, da je prva pomembna človekova zmaga tista nad sovraštvom v lastnem srcu. Svojim zatiralcem, svojim lastnim bratom, je povedal, da jih ne sovraži, da pa ga ne bodo uklonili svoji volji z zastraševanjem.

Rekel je, da je Andrej Saharov zapustil dediščino dostojanstva in prizadevanja za miroljubno sožitje med ljudmi, in da dostikrat največ štejejo glasovi tistih, ki se jih ne sliši.

V naši dvorani nismo imeli priložnosti slišati glasov „dam v belem“, ki so prav tako prejele nagrado Saharova. Tudi glasu Orlanda Zapate žal ne bomo mogli slišati, kmalu pa bomo lahko prisluhnili glasovom številnih drugih Kubancev.

Med tem pa, gospa predsednica, mora Parlament svojo legitimnost, ki mu jo zagotavlja 500 milijonov glasov iz 27 držav članic, uporabiti za širjenje neustavljivih klicev po svobodi z ljubljene Kube v svet.

(Aplavz)

Luis Yáñez-Barnuevo García, v imenu skupine S&D. (ES) Gospa predsednica, gospod López Garrido, komisar, naj naš molk nikoli več ne pomeni podpore zatiralcem svobode. Nikoli več ne smemo dovoliti smrti človeka, ki se je boril za svojo svobodo in svobodo drugih, v kubanskem zaporu, ne da bi jasno in odločno zahtevali njegove osvoboditve.

Gospod Orlando Zapata Tamayo, 42-letni črni zidar, ki je samo zahteval izboljšanje pogojev v zaporu, je umrl po 86 dneh gladovne stavke in po sedmih letih zapora zaradi svojih zahtev po spoštovanju človekovih pravic. V teh sedmih letih je trpel zlorabe, poniževanje in nadlegovanje svojih paznikov, ves ta čas pa je ne pozabimo mednarodna skupnost preprosto molčala.

Danes na Kubi stavkajo tudi drugi zaporniki in borci za človekove pravice, med njimi tudi psiholog in novinar Guillermo Fariñas. Gospe in gospodje, predlog resolucije, o katerem razpravljamo danes in o katerem bomo glasovali jutri, in ki ga predstavljam v imenu Skupine naprednega zavezništva socialistov in demokratov v Evropskem parlamentu, zahteva osvoboditev vseh zapornikov vesti na Kubi. Tudi ta predlog zagovarja demokratično preobrazbo in dosledno spoštovanje temeljnih človekovih pravic.

Ne spuščajmo se zdaj na področje, ki nas deli: ali naj pri skupnem stališču vztrajamo ali ne. Osredotočimo se raje na reševanje življenj in na človekove pravice. Glede prihodnje politike do Kube si raje vzemimo čas za trezen razmislek in dogovor.

Besedilo pred nami pa ima pomembno dodano vrednost. Da ga skupaj vložilo šest političnih skupin, je znak novega obdobja širokega soglasja v Parlamentu o vprašanjih človekovih pravic.

Da nikoli več ne bi mogel nihče reči, da se evropsko demokratično pravo uklanja ukazom v narekovajih jeniškega imperializma! Prav tako naj nikoli več nihče ne reče, da so socialisti in demokrati popustljivi do komunističnih diktatur ali celo njihovi sozarotniki. To pravim samo zato, ker sta obe trditvi napačni, žrtve zatiranja na vseh koncih sveta pa morajo vedeti, da se enotno in brezpogojno borimo za njihovo stvar.

Gospa predsednica, na koncu bi se rad zahvalil gospodu Salafranci, ki je sodeloval v pogajanjih o besedilu v imenu Skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov), gospe Weber iz Skupine Zavezništva

liberalcev in demokratov za Evropo, gospodu Romevi i Ruedi iz Skupine Zelenih/Evropske svobodne zveze, gospodu Kožušniku iz Skupine Evropskih konservativcev in reformistov ter drugim poslancem, ki so sodelovali pri tem delu, sicer težavnem in zapletenem, a, upam, uspešnem pri jutrišnjem glasovanju.

Rad pa bi se zahvalil tudi španskemu predsedniku vlade, ki trenutno predseduje Evropski uniji, gospodu Rodríguezu Zapateru za spodbude in pomoč pri pripravi resolucije, o kateri razpravljamo danes.

Renate Weber, v imenu skupine ALDE. Gospod predsednica, najprej bi rada v imenu svoje skupine izrazila sožalje družini gospoda Orlanda Zapate Tamaye, ki je plačal najvišjo ceno za svoje prepričanje.

Njegova borba za človekove pravice je bila dolga leta navdih mnogim drugim zagovornikom človekovih pravic na Kubi in drugod po svetu.

Resolucija, ki jo predlaga več političnih skupin, izraža našo globoko zaskrbljenost nad stanjem človekovih pravic na Kubi. Bodimo pa popolnoma odkriti. Stanje se ni izboljšalo in veliko neodvisnih novinarjev, miroljubnih disidentov in borcev za človekove pravice je zaprtih preprosto zato, ker skušajo uveljavljati svoje pravice govora, miroljubnega sestajanja in združevanja.

Obenem pa tudi kubanske neodvisne NVO ne morejo delovati, saj jih vlada drakonsko nadzoruje.

Prav v času naše razprave nekaj borcev za človekove pravice gladovno stavka. To nas lahko skrbi, saj kaže, da se vsaj zdravje gospoda Guillerma Farinasa hitro slabša.

Vsega obžalovanja vredno je, da se kubanske oblasti doslej še niso odzvale na večkratne pozive EU, naj brezpogojno izpustijo vse politične zapornike. Zato sem trdno prepričana, da bi moral Parlament zahtevati, naj EU še naprej uporablja vse razpoložljive mehanizme za zaščito delovanja in obvarovanje življenj tistih, ki si prizadevajo za pluralno in demokratično Kubo.

Raül Romeva i Rueda, v imenu skupine Verts/ALE. (ES) Gospa predsednica, tudi sam bi se rad osebno in v imenu naše skupine pridružil izrazom sožalja ob smrti Orlanda Zapate.

Ne glede na različna mnenja o Kubi gre tu za obžalovanja vreden dogodek, ki zasluži našo obsodbo in vse kaj več kot zgolj minuto molka in spomin. Ta dogodek si zasluži naš strog poziv, kakršnega smo izrazili v resoluciji, k izpustitvi vseh ljudi, ki so zaprti zaradi političnih ciljev ali iz političnih razlogov, na Kubi in drugod po svetu.

Menim, da je naše dejanje dosledno, mislim, da je potrebno, mislim pa tudi, da ga moramo napraviti oti rad poudaril ne glede na različne motivacije, ki nas lahko vodijo pri tem. To je del dogovora.

Zahtevati moramo takojšnjo izpustitev teh ljudi na Kubi, predvsem pa moramo upoštevati občutljiv položaj ki so ga govorniki pred menoj že omenili nekaterih od teh ljudi, ki so sledili Orlandu Zapati in začeli gladovno stavkati, še zlasti Guillerma Fariñasa.

Rad pa bi tudi opozoril na nevarnost zlorabe tega primera v druge politične namene, kar bi bilo, po besedah gospoda Yáñez-Barnueva, lahko zelo nevarno. Mislim, da moramo ves čas imeti pred očmi dejstvo, da je v teku veliko procesov, ki so pozitivni in uspešni, in da torej ne bi smeli pod nobenim pogojem podleči skušnjavi ki lahko opazimo pri nekaterih vrčati se k preteklim dogodkom, v pretekle čase, k politični napaki embarga, saj so nam posledice takega ravnanja znane.

Če se strinjamo, da se dogodki, kot je smrt Orlanda Zapate, ne smejo ponavljati, je po mojem mnenju treba vedeti, kako skupaj delovati v prihodnje, da bi jih preprečili, v prvi vrsti s spodbujanjem procesov demokratizacije in normalizacije tega otoka.

Edvard Kožušník, v imenu skupine ECR. (CS) Osebno me je smrt Orlanda Zapate hudo prizadela, zato bi rad v imenu celotne skupine ECR izrazil sožalje njegovi družini. Rojen sem bil leta 1971, na vrhuncu tako imenovane komunistične normalizacije v naši državi, to je enega od obdobj najhujše komunistične strahovlade, kar jih je pretrpela moja domovina. Zgodovinska izkušnja naše dežele z zločinsko ideologijo komunizma napaja srčno solidarnost naših ljudi s kubanskim ljudstvom, zato so nas žalostne novice, ki smo jih nedavno prejeli s Kube, zelo pretresle.

Glede na to, da totalitarni kubanski režim še danes, štirideset let po kubanski revoluciji, vlada pod geslom „socializem ali smrt“, ne zasluži nikakršne strpnosti z naše strani. Prepričan sem, da Orlando Zapata ni umrl zaman in da bo njegova smrt dvignila kubansko ljudstvo v množičen upor proti komunističnemu režimu. Po tem, ko je v komunističnem zaporu umrl Pavel Wonka, zadnja žrtev komunistične strahovlade v moji

domovini, se je režim zlomil v letu in pol. Upam, da bo Orlando Zapata kubanski Pavel Wonka, to je zadnja žrtev komunističnega despotizma. Upamo, da se bo Kuba kmalu izvila iz šap revolucionarne stare garde in postala otok resnične svobode.

Zato vam kličem: Dokler ne bo temeljitega in zanesljivega napredka glede izpuščanja političnih zapornikov, napredka kubanske družbe k demokraciji, svobodnih volitev, pa tudi začetka strukturnih reform, ki bodo med drugim zagotovile tudi višjo kakovost življenja vsem kubanskim državljanom, ni mogoče razmišljati o razpravi o ponovni oceni skupnega stališča EU.

Willy Meyer, v imenu skupine GUE/NGL. (ES) Gospa predsednica, naša skupina globoko obžaluje smrt zapornika Orlanda Zapate. Kot velja za vsakega zapornika, je bila za njegovo varnost in življenje odgovorna država. Za njegovo smrt je odgovorna Kuba, zato to smrt globoko obžalujemo.

Ne soglašamo z načinom, kako ta zbornica manipulira z vprašanji človekovih pravic. Danes o tej zadevi razpravljamo, jutri pa bomo glasovali o njej. V primeru vojaškega udara v Hondurasu nismo ravnali tako. Naša zbornica je morda edini parlament na svetu, ki ni obsodil vojaškega udara v Hondurasu, ob vseh umorih in mučenjih, ki so ga spremljali.

Zato ne soglašamo s filozofijo, da je pomembno, kje se zgodi kak dogodek, katera konkretna človekova pravica je kršena in kakšne so okoliščine, ko se odločamo, ali bomo o dogodku izrazili svoje mnenje ali ne.

Pred tednom dni so v Kolumbiji odkrili največji množični grob v Latinski Ameriki doslej. Obласти same govorijo o približno 2 500 truplih, število pa lahko naraste tudi na 50 000. Ali to obsojamo? Ali o tem razpravljamo in glasujemo, ali to obsojamo? Kaj se dogaja s civilnimi žrtvami v Afganistanu? Kaj se dogaja s terorjem v Zahodni Sahari? Ne! Nočemo sodelovati pri tej dvoličnosti.

Mislim, da je temeljnega pomena, da z Republiko Kubo vzpostavimo enakopravne odnose, da bomo lahko reševali vsa vprašanja: politična vprašanja, vprašanja človekovih pravic, razmere v zaporih, ampak enakopravno, kajti Evropska unija ohranja skupno stališče do Republike Kube, ki pomeni izjemo v pravilu. Takega skupnega stališča nima do nobene druge države na svetu. Nima ga do Ljudske republike Kitajske, ki smo jo že omenjali, niti do Vietnama. Zakaj je tako? Kako ima lahko skupno stališče do Kube, nima pa ga do Ljudske republike Kitajske?

Pozivam Svet, predsedujočega Svetu, naj glasno zastavi naslednje vprašanje: ali bo skupno stališče umaknjeno? Skupno stališče je po mojem mnenju ena od najočitnejših ovir odprtemu dialogu med Evropsko unijo in Republiko Kubo o skupnih zadevah v prid obeh strani.

Andreas Mölzer (NI). (DE) Gospa predsednica, smrt Orlanda Zapate zaradi gladovne stavke in aretacija blogerja Yoanija Sáncheza, ki je svet obveščal o vsakodnevem življenju na socialistični Kubi, nas jasno opominjata, da moramo tudi v prihodnje vezati našo politiko do Kube na napredek na področju demokracije in človekovih pravic, kot smo se opredelili leta 1996. Upanje na napredek pod vladavino Raúlja Castra je seveda že zdavnaj skopnelo.

Položaj političnih zapornikov, na primer, se ni v resnici nič izboljšal. Še vedno ne uživajo niti približno takih svoboščin, kot sta jih uživala brata Castro v zaporu pod Batistovo diktaturo. Zaradi svojega trmastega vztrajanja pri planskem gospodarstvu Kuba ne more več poskrbeti niti za najosnovnejše potrebe prebivalstva. Na Kubi blagostanje in osebna pobuda veljata za kritiko režima. Glede tega je lažje celo prebivalcem komunistične Kitajske, saj jim je dovoljeno vsaj to, da si z lastnim prizadevanjem izboljšajo življenje.

Sprostitev gospodarskega embarga ZDA na računalniške in programske storitve ne bo mogla v celoti uresničiti vseh pričakovanj, ki so jih med ljudmi vzbudile obljube predsednika Obame, morda pa bo omogočila boljše organiziranje opozicije. Nenazadnje bo kubanskemu režimu ob širjenju možnosti izbire težje še naprej dušiti svobodno izražanje mnenj. Že zato bi morali po najboljših močeh podpirati evropske pobude in si prizadevati za nadaljnje rahljanje komunističnega sistema.

PRESEDSTVO: GOSPA DURANT

podpredsednica

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). (PL) Tragična smrt kubanskega zapornika vesti, Orlanda Zapate, je še en dokaz, kako se režim bratov Castro ne zmeni za pozive mednarodne skupnosti k odpravi kršitev človekovih pravic in kako postopoma izginjajo borci za svobodo in demokracijo. Ta tragedija, ta tragična smrt, ima simboličen pomen. Je obupan klic na pomoč, klic k odločnemu ukrepanju, predvsem s strani politikov in

nosilcev odločanja po svetu, ki se ob gradnji odnosov s kubanskimi oblastmi nočejo pogovarjati z ljudmi iz opozicije, ki si zatiskajo ušesa pred besedami predstavnikov civilne družbe na Kubi.

Čim prej moramo sprejeti usklajene ukrepe in pritisniti na Castrov režim ter zahtevati takojšnjo izpustitev zapornikov, ki so bili obsojeni na dolgoletne zaporne kazni zaradi svojih prepričanj.

V zadnjih letih Evropska unija mehča svoja stališča in je celo odpravila diplomatske sankcije proti Kubi, v upanju, da bo ta poteza spodbudila oblasti k spoštovanju demokratičnih načel. Žal pa tragična smrt Orlanda Zapate kaže, da je taka politika naivna in neučinkovita ter da nikakor ne velja nadaljevati z njo.

Jutri bomo glasovali o resoluciji ob zaključku današnje razprave. Resolucija bi morala biti jasno sporočilo o našem nasprotovanju kršenju človekovih pravic, nehumanemu ravnanju s političnimi zaporniki in nespoštovanju temeljnih državljskih svoboščin na Kubi. Pokazati moramo svojo solidarnost s kubanskim ljudstvom. Spregovoriti moramo v imenu tistih, ki danes na Kubi nimajo besede.

(Aplavz)

Emine Bozkurt (S&D). (NL) Gospa predsednica, tragična usoda Orlanda Zapate je vzbudila hudo ogorčenje po vsem svetu. V svojem brezupnem položaju Zapata ni videl nikakršne druge možnosti kot ubiti se z gladovno stavko. Z življenjem je moral plačati za svoje proteste proti svoji zaporni kazni in proti neznosnim razmeram v kubanskem zaporu. In zakaj? Kakšen zločin je zagrešil Zapata, da je bil sploh obsojen? Izražati na nenasilen način mnenja, ki se ne ujemajo s stališči oblasti, vendar ni nikakršen zločin. Človek s tem še ne postane kriminallec ali izdajalec.

Zapatova smrt ni osamljen dogodek. Tudi psiholog in novinar Guillermo Fariñas je začel gladovno stavko, s katero želi doseči osvoboditev 26 bolnih političnih zapornikov. Kakšna usoda ga čaka? Ali bo tudi on v kratkem z življenjem plačal svoje zavzemanje za spoštovanje človekovih pravic? Kdaj bo kubanska vlada spremenila svoje poglede? Po ocenah je na Kubi okoli 200 političnih zapornikov. Zapiranje ljudi zaradi njihovih idej je v popolnem nasprotju s Splošno deklaracijo o človekovih pravicah.

Pozivamo Kubo, naj nemudoma in brezpogojno izpusti zapornike vesti in prekine to grobo kršenje človekovih pravic. Nobena vlada ne more nadzorovati ali usmerjati misli svojega ljudstva. Četudi ljudi zapreš med zidove in rešetke zaporov, bodo njihove ideje živele dalje. Vsak tak poskus zatiranja misli in idej se lahko samo izjalovi. Ali nima Kuba že dolgih let izkušenj s tem?

Vlada bo preprosto morala začeti dialog z ljudmi, ki imajo drugačne poglede. Politični dialog je edini način za premikanje zadev. To Kuba dolguje svojim državljanom, saj si Kubanci zaslužijo demokracijo in spoštovanje temeljnih svoboščin. Zapatova smrt ne sme potoniti v zgodovino brez posledic, označiti mora konec sedanjega stanja na področju človekovih pravic na Kubi.

Evropska unija mora storiti vse v svoji moči za izboljšanje stanja na področju človekovih pravic na Kubi. Ne gre le za politične zapornike, kot je bil Zapata, gre tudi za nemoteno delovanje zagovornikov človekovih pravic. Kubanska vlada mora ravnati v prid svojim državljanom. Ne more iz samega strahu preprosto zapirati ljudi ali jih obravnavati kot zločince. Zločin je v resnici odrekanje svobode svojim državljanom.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). (ES) Gospa predsednica, zagovarjati človekove pravice pomeni tudi obsoditi nepotrebno, kruto in krivično smrt Orlanda Zapate ter zahtevati izpustitev zapornikov. Upam, da se bodo kubanske oblasti nad tem zamislile, kajti njihova država potrebuje napredek, da bodo lahko državljani uživali pravo demokracijo.

Kuba živi v diktaturi, ki se izraža prek zapornikov vesti, strahu pred razpravo in svobodno izmenjavo idej ter zamisli, strahu pred svobodo. Ideje niso zločin; lahko sicer izzivajo, presenečajo ali šokirajo, zaslužijo pa si razpravo. Zaradi idej ljudi ni treba zapirati.

Družbe razmišljajo in čustvujejo, tudi zapornikom tega ni mogoče odvzeti; nemogoče je ljudem prepovedati, da bi mislili in čustvovali. Ideje in čustva, ki jih skuša oblast zatreti, v resnici najdejo pot v zavest cele družbe, kot pronica voda v zemljo. Tako je tudi na Kubi in vodje revolucije, ki je naredila konec režimu Fulgencia Batiste, bi to morali vedeti še bolje kot kdo drug.

Upam, da jim bo naša resolucija pomagala k spremembam, ki so nujne. O človekovih pravicah se ne da pogajati. Parlament si bo okrepil verodostojnost, če se bo enako odločno odzival na kršitve človekovih pravic v vseh državah: v Afganistanu, v Palestini, v Baskiji, mojnih domovini, Mondurasu in v Kolumbiji. To bi morala biti naša zaveza. Seveda mora biti zaveza enaka v vseh primerih.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). (PL) Mislim, da se lahko vsi prisotni strinjamo, da je kakršen koli napredek na Kubi pod sedanjo skorumpirano komunistično diktaturo nemogoč. Policijska država bratov Castro gospodarsko obvladuje otok, tepta državljanske svoboščine in jemlje večini Kubancev vsako upanje na življenje, vredno človeka.

Prihodnost Kube je seveda v rokah samih Kubancev, vendar ima lahko Evropska unija pri tem aktivno vlogo. Zahtevati moramo izpustitev vseh političnih zapornikov. V resnici bi to moralo biti predpogoj za kakršen koli dialog s Kubo. Podpirati moramo delovanje nevladnih organizacij, spodbujati spoštovanje človekovih pravic in krepiti dostopnost neodvisnih občil, tudi prek interneta.

Spodbujanje demokratičnih sprememb je področje, kjer so lahko čezatlantske vezi velikega pomena. Zato moramo tesno sodelovati z Washingtonom. S skupnimi napor bi lahko oblikovali dolgoročno strategijo do Kube, ki ne bo temeljila na slepem sprejemanju *statusa quo*, pač pa na daljnosežni viziji demokratične in gospodarske preнове.

(Aplavz)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). (PT) Gospa predsednica, današnja razprava ponovno razgalja dvoličnost parlamentarne večine. Ista večina, ki je zavrnila obsodbo vojaškega udara v Hondurasu, kljub neštetim usmrtitvam in aretacijam, se je zdaj pripravljena pogovarjati o pridružitvenem sporazumu z vlado, postavljeno po volitvah, ki so jih iz ozadja v resnici vodili nosilci vojaškega udara.

Seveda vsi obžalujemo smrt kubanskega državljana, gospoda Orlanda Zapate Tamaya, v kubanski bolnišnici po gladovni stavki. Grajati pa moramo način razprave in nedopustno odklonilno stališče do Kube, kaj šele hude posledice gospodarske, trgovinske in finančne blokade Združenih držav Amerike in aretacijo petih kubanskih državljanov v Ameriki samo zato, ker so hoteli braniti svojo domovino.

Ne moremo ohranjati nesprejemljivega skupnega stališča, zaradi katerega Evropska unija ne more vzpostaviti odprtih in celovitih odnosov s kubansko vlado na podlagi obojestranskih interesov. Čas je za odpravo skupnega stališča in za začetek normalizacije odnosov med Evropsko unijo in Kubo. To pričakujemo od španskega predsedstva.

Bogusław Sonik (PPE). (PL) Gospa predsednica, spominjamo se še slavnega vzklika Fidela Castra „socializem ali smrt“. Danes lahko mirno rečemo, da je od vzklika ostala samo še smrt. Dokaz za to so razmere, ki so pognale v smrt kubanskega zapornika in domoljuba Orlanda Zapato. Castrova diktatorska vladavina pomeni sramotitev ideje demokratičnega socializma.

Kar se dogaja na Kubi, blati vse, ki v politiki delujejo pod levičarskimi transparenti. Sram me je bilo tudi za Evropsko unijo, ko je takratni komisar gospod Mitchel obiskal Kubo in ji predlagal razvojno sodelovanje, med obiskom pa se je skrbno izogibal srečanjem z demokratično opozicijo.

Prenehati moramo s tako politiko, z zatiskanjem oči pred stvarnostjo države, kjer še nikoli ni bilo svobodnih volitev in kjer zaporniki vesti prestajajo dolgoletne zaporne kazni v nezaslišanih razmerah. Špansko predsedstvo predlaga odprto politiko do Havane, predpogoj za tako politiko pa morajo biti demokratizacija kubanskega režima, izpustitev političnih zapornikov, začetek dialoga z družbo, odprava cenzure in obnovitev državljanskih svoboščin. To bi morali kubanski vladi povedati jasno, odkrito in odločno. To je pravzaprav v njihovem interesu.

Vemo, da so poti iz diktature v svobodo lahko različne. Ena je pot, ki sta si jo izbrali Poljska in Južna Afrika po dialoga in sporazumevanja. Možna pa je tudi pot, ki si jo je izbrala Romunija s krvavim strmoglavljenjem režima. Takemu scenariju bi se vsekakor veljalo izogibati. Kakšno pot bo izbrala Havana? Ključ odločitve je na Kubi. Politika Evropske unije bi morala aktivno prispevati k usmerjanju Kube na pot svobode in demokracije. Tako bi moralo biti tudi stališče Evropskega parlamenta.

Richard Howitt (S&D). Gospa predsednica, najprej bi rad tudi sam izrazil globoko sožalje ob smrti Orlanda Zapate Tamaye in najglobljo zaskrbljenost za usodo še štirih drugih kubanskih zapornikov in enega političnega aktivista, ki so iz protesta prav tako začeli gladovno stavko.

Evropski parlament bi moral ponoviti svoj poziv k takojšnji in brezpogojni izpustitvi zapornikov vesti na Kubi. Jih je po podatkih organizacije Amnesty International 55, po podatkih komisije za človekove pravice na Kubi pa 200. Izraziti skrajno zaskrbljenost zaradi nedavne aretacije in pretepa Darsija Ferrerja, direktorja centra za zdravje in človekove pravice v Havani. Organizacija Amnesty International ni obiskala Kube že 19 let; obiske bi ji morali vsekakor dovoliti. Od kubanske vlade bi morali zahtevati, naj odobri konkreten datum

za obisk Manfreda Nowaka, posebnega poročevalca ZN o mučenju, s katerim se bomo srečali v Ženevi prihodnji teden.

Kot eden od poslancev, ki že ves čas nasprotujemo trgovinskemu embargu ZDA iz leta 1962, pozdravljam sprejem ukrepov administracije predsednika Obame za sprostitev potovanj kubanskih Američanov in njihovega pošiljanja denarja v domovino. Pozdravil sem revizijo skupnega stališča EU leta 2008, ki je privedla do vzpostavitve političnega dialoga med Kubo in EU in obnovitev razvojnega sodelovanja z ES, pozdravljam pa tudi nedavno odobritev prostega delovanja BBC na Kubi. Izraziti pa moram tudi razočaranje, ker Kuba ne upošteva priporočil Sveta Združenih narodov za človekove in ne ratificira dveh ključnih konvencij o človekovih pravicah ICCPR in ICESCR in ne dovoli neodvisnih pregledov zaporov.

Komisiji in Predsedstvu pa tudi vsem drugim med nami, ki obiskujemo Kubo, ~~tudi~~ polagam na srce: odločno poskrbite, da se srečate tudi s predstavniki kubanske civilne družbe. Lansko leto je namestnici pomočnice državne sekretarke ZDA, Bisi Williams, tak obisk brez omejitev stikov uspel in tudi vsi tisti od nas, ki obiskujemo Kubo, bi morali vztrajati pri tem.

Louis Michel (ALDE). (FR) Gospa predsednica, komisar, minister, smrt Orlanda Zapate Tamaye je tragičen zgled, kam lahko privede zatiranje svobode.

Kot je povedal minister, do te smrti nikakor ne bi smelo priti. Obsoditi moramo zadrževanje zapornikov vesti in zahtevati njihovo izpustitev. Ne moremo podpirati samovolje oblasti, ki trmasto zavrača spoštovanje najbolj temeljnih svoboščin, prepričan pa sem, da si ne smemo zapreti vrat za politični dialog, ki lahko prinese številne prednosti in je danes še bolj kot kdajkoli v preteklosti najbolj otipljiv izraz evropskih vrednot.

Odnosi med Kubo in Evropsko unijo so zapleteni že dolgo časa; pogosto jih usmerjata neobveščenost in nerazumevanje, ki sta privedla že tudi do hudih napetosti in ki ves čas spodkopavata možnosti političnega dialoga. Vsem nam je znano, da je Kuba danes na zgodovinski prelomnici. Vedno trdneje sem prepričan, da bi bilo napačno odrekati se možnostim in prednostim, četudi skromnim, dialoga na podlagi konkretnih zgodovinskih, kulturnih in jezikovnih vezi.

Evropska unija je nedvomno edina politična sila, ki lahko Kubancem dopove, da je njihova samoosamitev samomorilska in da jih v njej prej ali slej čaka tragična usoda. Ne smemo se izmikati svoji odgovornosti glede dialoga, v katerem ne smemo puščati ob strani nobenega od težavnejših vprašanj, ne smemo ga se niti zatekati ~~ak~~ se po mojem mnenju pogosto dogaja ~~dv~~ojnim merilom.

Marek Henryk Migalski (ECR). (PL) Na Kubi bo zmagala svoboda. Imeli bodo demokracijo, imeli bodo svobodno tržno gospodarstvo.

Evropska komisija ne more pomagati pri rušenju režima, in tega niti noče, mora pa biti pripravljena in sposobna Kubancem pomagati po zamenjavi oblasti. Izkušnje držav, kot so Poljska, Češka republika, Slovaška in Madžarska, kažejo, da je sposobna pomagati, in sicer uspešno pomagati. Lahko pomagamo s svojimi izkušnjami; po odpravi Castrovega režima bi morala Evropska unija pomagati z izkušnjami in denarjem, tako da Kuba ne bo nikoli zašla tako daleč, da bi, kot je opisal poljski komentator Marek Magierowski, morali potomci Orlanda Zapate, ki smo ga danes že velikokrat omenili, streči rum na promenadah Havane potomcem Castra.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). (CS) Po poklicu sem zdravnik in znano mi je, kako težko je reševati človeška življenja. Iskreno obžalujem izgubo vsakega človeškega življenja in delim z vami vsemi žalost ob smrti Orlanda Zapate. Skrbno sem prebral vse predloge resolucij političnih skupin. Bojim se, da bom moral ponoviti svoje besede iz nedavne razprave o poročilu o stanju človekovih pravic v srednjeazijskih republikah. Takrat sem dejal, da delamo napako, ko se postavljamo za mentorje, ki pa nimajo učencem ničesar koristnega povedati in nimajo nikakršnega ozira do posebnih zgodovinskih in kulturnih tradicij teh držav, niti ne upoštevajo pozitivnih dosežkov teh držav. Enako velja za Kubo. Trdno sem prepričan, da do izboljšanja razmer na Kubi lahko pripelje le dialog med enakopravnima partnerjema, na tak dialog pa so kubanski uradniki pripravljani. Tako lahko pomagamo izboljšati družbene in gospodarske razmere na Kubi. Ne smemo pozabiti, da je Kuba, ne glede na svoj neugodni gospodarski položaj, vedno v prvi vrsti držav, ko je treba pomagati drugim, na primer tudi ob katastrofi na Haitiju. Prenagljeno obsojajo tisti, ki so k obsojanju nagnjeni. Vsekakor bi se morali temu izogibati.

Mario Mauro (PPE). (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, prepričan sem, da danes pišemo častivredno stran v zgodovini našega Parlamenta, še bolj pa bo to veljalo za jutrišnje glasovanje. To nam uspeva zato,

ker smo ponovno pozabili na medsebojne predsodke zaradi pripadnosti različnim političnim skupinam in ponižno sklanjamo glavo pred skrivnostjo človekove smrti ter odpiramo srca resnici.

Kaj bomo pravzaprav zapisali v tej resoluciji? Zapisali bomo stvari, ki so morda videti preproste in samoumevne, so pa zelo pomembne. Zapisali bomo, da na Kubi ni svobode, zapisali bomo, da na Kubi ni demokracije, zapisali bomo, da je življenje najvišja vrednota in da se ljudi ne sme ubijati. Danes se nam zdi to samoumevno, ampak dolga leta smo rabili, da smo premagali medsebojne predsodke in prišli do spoznanja, ki ne žali naših političnih prepričanj, pač pa nam odpira oči za zrnce resnice, ki edino lahko pomeni temelj našim razpravam.

Ne smemo se izogibati razpravi s Kubo, zahtevati pa moramo, da razprava izhaja iz temeljne te resnice, z drugimi besedami, iz priznanja osrednjega pomena posameznika. Bolj kot rokovanje in prijateljske poteze so potrebni ustrezni ukrepi, ki bodo Castrovo vlado prepričali, da ne more upati na kompromise, ki bi obšli ali potisnili na drugi tir vprašanje človekovih pravic.

Parlament je upravičeno zgrabil to priložnost, drugače kot visoka predstavica, ki jo ponovno opominjam, kot sem storil že dopoldne, da *Cuba libre* ni ime koktajla: je bojni klic, ki ga nosimo v srcih, saj se zavzemamo za demokracijo in svobodo na Kubi.

María Muñiz De Urquiza (S&D). (ES) Gospa predsednica, španski poslanci iz Skupine naprednega zavezništva socialistov in demokratov v Evropskem parlamentu globoko obžalujemo smrt Orlanda Zapate in položaj zapornikov vesti ter odločno pozivamo k njihovi izpustitvi.

Smrt Orlanda Zapate je obžalovanja vredna, lahko pa nas preusmeri z govorjenja o človekovih pravicah na Kubi k sodelovanju s kubansko vlado na področju človekovih pravic, k spodbujanju človekovih pravic na Kubi. V ta namen moramo razmisliti o spremembi skupnega stališča, ki nam onemogoča vsak dialog s kubanskimi oblastmi, ki edine lahko spremenijo stanje na področju človekovih pravic na otoku.

Skupno stališče Evropske unije, mimogrede, sploh ni tako skupno, saj ima velik del držav članic Evropske unije dvostranske odnose s Kubo. Je ovira za kakršen koli politični dialog. Je ovira, ki Evropski uniji preprečuje izvajanje lastnih načel zunanjepolitičnega delovanja, ki vključujejo tudi spodbujanje demokracije in človekovih pravic po svetu.

Skupno stališče je preživel in zastarel instrument, ki ga je v prejšnjem stoletju sprejelo 15 držav članic Evropske unije. Zdaj imamo 27 držav članic. Tudi razmere v svetu so se spremenile. Združene države Amerike so začele dialog s Kubo o tako občutljivih vprašanjih, kot je priseljevanje. Organizacija ameriških držav je sprejela Kubo v svoje članstvo, na podlagi dialoga o spoštovanju načel Organizacije.

V tem novem obdobju Evropske unije potrebujemo dvostransko dogovorjen instrument, ki nam bo omogočal učinkovito delati to, pri čemer je Evropska unija uspešna, to je spodbujati demokracijo in človekove pravice. Evropska blokada dialoga s Kubo je čudaštvo, saj je Evropska unija v okviru zunanjepolitičnih odnosov doslej že zaključila pogajanja in izvaja sporazume z vrsto držav, ki ne izpolnjujejo niti najosnovnejših meril državljanskih in političnih pravic, pa tudi socialnih pravic, ta merila pa Kuba izpolnjuje.

Samo dialog, mehanizem sodelovanja in dogovarjanja prek mednarodne pogodbe bo Evropski uniji omogočil zahtevati kar koli od Kube, nasprotniki dialoga pa ovirajo iskanje dostojne rešitve za tiste, ki jih po lastnih besedah branijo.

Nasprotno pa je zunanja politika španske vlade pozitiven zgled, saj so s konstruktivnim, konkretnim dialogom že dosegli izpustitev znatnega števila zapornikov vesti.

Kot je rekel Don Kihot: če nekoga kaznujejo dejanja, ne potrebuje še kazni z besedami. Zato bomo glede človekovih pravic prešli z besed k dejanjem, v sodelovanju s kubanskimi oblastmi, saj zaporniki vesti potrebujejo dejanja, ne pa obsodb iz naše zbornice.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). (ES) Gospa predsednica, gospe in gospodje, v času „črne pomladi“ leta 2003 na Kubi so zaprli 75 disidentov in jih obtožili vohunjenja za Združene države Amerike. V okviru teh pogromih je bil aretiran tudi Orlando Zapata, pod obtožbo nespoštovanja države, kaljenja javnega reda in neposlušnosti.

Žene 75 disidentov so ustanovile skupino „dam v belem“, ki ji je Parlament leta 2005 podelil nagrado Saharova za svobodo misli. Naj mimogrede pripomnim, da Castrov režim „damam v belem“ ni izdal vizumov za pot na podelitev nagrade v Parlamentu.

Kubanska komisija za človekove pravice ugotavlja, da je na Kubi približno 200 političnih zapornikov, od tega 22 novinarjev. Kuba je na obžalovanja vrednem tretjem mestu na svetu po številu zaprtih novinarjev, za Iranom z 52 in Kitajsko s 24 zaprtimi novinarji.

Orlanda Zapato, starega 42 let, je za zapornika vesti razglasila organizacija Amnesty International. Dne 3. decembra 2009 je začel gladovno stavko zaradi stalnega pretepanja in drugih zlorab, umrl pa je 23. februarja, 85 dni po začetku gladovne stavke.

Parlament bi moral izraziti svojo podporo družini in prijateljem gospoda Zapate ter izraziti globoko zaskrbljenost nad stanjem človekovih pravic na Kubi. Naša zbornica bi morala poslati jasno sporočilo Castrovemur režimu, še zlasti v času španskega predsedstva. Špansko predsedstvo bi moralo mnogo bolj aktivno braniti temeljne pravice in svoboščine na Kubi.

Na koncu, gospe in gospodje, bi rad ob tej priložnosti pozval k takojšnji izpustitvi vseh političnih zapornikov na Kubi.

Francisco José Millán Mon (PPE). (ES) Gospa predsednica, demokracija in varstvo človekovih pravic imata pomembno mesto med načeli in cilji zunanjepolitičnega delovanja Unije. Sklicujem se na člen 21 Pogodbe o Evropski uniji. Ta člen ureja tudi odnose s Kubo in s kubanskim ljudstvom, ki nam je zelo pri srcu.

Žal pa je videti, da je v zadnjih petih letih delovanje Sveta vodila predvsem želja popraviti usmeritev iz prejšnjih let, zlasti iz leta 2003, ko je Kuba doživela še posebej hud val zatiranja. Leta 2005 je Svet začasno odpravil ukrepe iz leta 2003.

Temu so sledili obiski zunanjih ministrov in komisarjev na otoku. Junija 2008 so bili ukrepi iz leta 2003 dokončno odpravljeni in začel se je splošni politični dialog. Če nas je spomnil gospod López Garrido ob rednih srečanjih na visoki ravni. Pred kratkim je Havano obiskal celo voditelj države članice. Žal pa evropski politični voditelji med svojimi obiski otoka niso imeli časa za srečanja s predstavniki disidentov, ki se zato čutijo odrinjene.

Ves ta čas pa se zatiranje na Kubi nadaljuje. Nikakršne spremembe ali reforme ni mogoče opaziti. No, politični dialog vseeno poteka. Zdaj pa smo pretreseni nad kruto smrtjo političnega zapornika Orlanda Zapate.

Znano je, gospe in gospodje, da nekatere vlade, kot je španska, izražajo želje po ukinitvi skupnega stališča. To skupno stališče izraža nekaj povsem naravnega: podporo prehodu v demokracijo, kar v bistvu zahtevajo tudi načela in cilji iz člena 21 Pogodbe.

Zaključil bom z dvema točkama. Skupno stališče ne ovira dialoga. To je očitno. Še več, junija 2007 ga je 27 ministrov ponovno potrdilo. Drugič, spreminjanje skupnega stališča ne sme biti prednostna naloga. Lalo je samo zadnja bilka. Prednostna naloga danes je zahtevati takojšnjo, popolno in brezpogojno izpustitev vseh političnih zapornikov.

Na Kubo in Latinsko Ameriko gledam kot na del Zahoda, simbola Zahoda pa sta človekovo dostojanstvo in spoštovanje temeljnih pravic. Še zaključna misel: Rad bi spomnil Svet, da je v svojih sklepih junija 2009 izjavil, da je prihodnost političnega dialoga s kubanskimi oblastmi odvisna od doseženega napredka, še zlasti na področju človekovih pravic. Ali lahko kdo trdi, da smo danes priče napredku? Ali lahko kdo resno trdi kaj takega?

Antonio Masip Hidalgo (S&D). (ES) „Zgodovina mi bo oprostila“ so bile slavne besede mladega odvetnika, ki je dvignil svoje ljudstvo. Zgodovina mu je oprostila upor proti tiraniji in embargu Združenih držav Amerike.

Z enako ognjevitostjo obsodbo pa naš Parlament, ki zastopa največje območje svobode in demokracije na svetu, obsoja diktaturo, ki jo trpi kubansko ljudstvo, kršenje človekovih pravic na otoku, kruto ravnanje s političnimi zaporniki in prezir do rojakov v izgnanstvu. Sodba zgodovine je jasna.

S to resolucijo poslanci vseh ideologij stopamo ob ramo kubanskemu ljudstvu v njegovem boju. Storiti moramo vse v svoji moči za odpravo krutega zatiranja, ki ga trpi, to pomeni, prenehati moramo tudi hromiti skupno stališče.

Priklonil bi se rad Raulu Riveri za zadnje stih, ki jih je napisal v svoji rodni Havani in ki izražajo hkrati vdanost, praznino, občutek dušenja in grenkobo. Ruševine domovine so varne. Ne skrbite, tovariši. Odhajamo.

Fiorello Provera (EFD). (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, odločitve in ravnanje kubanskega komunističnega režima ponovno postavljajo Parlament pred dilemo: ali je mogoče vztrajati pri razpravi s

tem režimom? Evropska unija od kubanskih oblasti že leta zahteva demokratične reforme in spoštovanje človekovih pravic. Prenos oblasti iz rok Fidela Castra v roke njegovega brata Raúl pa ni prinesel niti demokratičnih reform niti izpustitve političnih zapornikov.

Smrt Orlanda Zapate v zaporu, po 85 dneh gladovne stavke, je dokaz ideološke in tiranske narave režima. Evropska unija že deset let Kubi v pomoč pošilja po 145 milijonov EUR: rezultati so daleč od bleščečih. Finančna pomoč v resnici samo pomaga ohranjati tiranijo. Če želimo delovati verodostojno, moramo zahtevati vezavo naših odnosov s Havano, vključno z razvojno pomočjo, na konkretno in preverljivo izboljšanje razmer na področju človekovih pravic za vse kubanske državljane, na začetku pa izpustitev vseh političnih zapornikov in zapornikov vesti.

Ne smemo izrekati ultimata, pač pa moramo zahtevati spremembe od enega od najbolj tiranskih režimov na našem planetu, mračnega ostanka ideologije, ki jo je povozila zgodovina in hitro izumira.

Michael Gahler (PPE). (DE) Gospa predsednica, kubanskemu ljudstvu, pa tudi režimu, moramo ponuditi nekaj otipljivega: namesto političnega statusa quo bomo financirali preobrazbo Kube v demokracijo. Prvi korak mora biti izpustitev vseh političnih zapornikov. Obenem bi morale Združene države Amerike odpraviti sankcije, ki režima niso spravile na kolena, ampak so prispevale celo k njegovi utrditvi. Naslednji korak bi moral biti okrogla miza predstavnikov režima in gibanj za državljanske pravice na Kubi, na kateri bi oblikovali koledar prehoda v demokracijo in demokratičnih volitev.

Mimogrede, v srednji Evropi vidimo, da nekdanje državne partije niso brez prihodnosti – torej lahko tudi partija na otoku ostane pri življenju tudi po smrti starega režima. Kot EU in kot države članice bi morali podpirati ta proces podobno, kot smo ga podprli v srednji Evropi. To bi pomagalo kubanskemu ljudstvu, umirilo regijo in odprlo pot novi vrsti odnosov z ZDA, ki ne bi pomenili ponovitve odnosov iz obdobja pred Castrom.

João Ferreira (GUE/NGL). (PT) Gospa predsednica, ne glede na razloge je smrt gospoda Orlanda Zapate obžalovanja vredna; obžalovanja vredno je, da je svoj protest izpeljal do bridkega konca. Ne moremo pa sprejeti z zaostrovanjem nesprejemljivih političnih in ideoloških kampanj proti Kubi in njenemu ljudstvu, ki ta žalostni dogodek izrabljajo kot pretvezo.

Ne glede na naša osebna mnenja o pravih izbira kubanskega ljudstva moramo spoštovati njihovo pravico do izbire in suvereno pravico do odločanja o lastni usodi in o obliki politične ureditve lastne države.

Zato obsojamo prav vsako obliko vmešavanja in napadov, tudi zločinsko blokado, ki jo Kuba trpi že skoraj pol stoletja.

Zato tudi menimo, da sta edino logično stališče Evropske unije in edina logična pot naprej popolna normalizacija odnosov s Kubo z odpravo skupnega stališča do Kube, ki pomeni nesprejemljivo diskriminacijo Kube in njenega ljudstva.

Predvsem pa zavračamo hudo dvoličnost številnih poslancev in dvolično politiko Evropske unije.

Antonio López-Istúriz White (PPE). (ES) Gospa predsednica, svoj govor naslavljam na mater Orlanda Zapate in tiste, ki trpijo z njim v boju za svobodo na Kubi: niso sami.

Danes je s to resolucijo – katero bi se kot generalni sekretar naše stranke rad zahvalil avtorjem, še zlasti pa vsem strankam, ki so se podpisale pod njo – parlament v en glas spregovoril proti tej diktaturi, ki se utaplja v osami in razsulu. Danes podpisujemo novo mednarodno smrtno obsodbo temu režimu.

Na podlagi večine govorov, ki smo jih slišali, sem lahko prepričan v našo enotno in odločno obsodbo smrti vašega sina. Mnogi od nas pa se ne bomo ustavili pri tej izjavi: zagotavljamo vam, da si bomo odločno prizadevali doseči brezpogojno izpustitev vseh političnih zapornikov na otoku.

Še naprej bomo budno spremljali kršitve človekovih pravic na otoku. Skupina Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) se bo seveda borila za ohranitev skupnega stališča Evropske unije, na podlagi tega, kar sem slišal danes, pa sem prepričan, da bodo enako ravnale tudi mnoge druge skupine.

Ne bomo pošiljali dvoumnih sporočil, pač pa jasne smernice za uresničitev naših sanj o demokratični Kubi. Orlandova najvišja žrtev je sprožila odziv vseh dobrih ljudi po svetu. Poskrbimo, da bodo tudi tihe žrtve tisočev drugih Kubancev v bližnji prihodnosti počaščene na svobodni Kubi.

Gesine Meissner (ALDE). (DE) Gospa predsednica, nam je precej lahko govoriti o kršenju človekovih pravic in umiranju ljudi za svoja prepričanja na drugih koncih sveta. Pomembno pa je poudariti naslednje: Gospod Zapata je izgubil življenje zaradi gladovne stavke in zdaj se je gladovne stavke odločilo še več drugih zapornikov.

Zato moramo konkretno razmisliti, kako bi lahko dosegli napredek v želeno smer. Nekateri menijo, da se s Kubo sploh ne bi smeli pogovarjati, saj je njen režim za nas nesprejemljiv. Drugi ~~ino~~ po mojem mnenju tako stališče ni pravilno, gospod Ferreira ~~pizra~~žajo mnenje, da ravnamo dvolično in da bi morali kubanskemu ljudstvu priznati pravico, da samo sprejema politične odločitve zase. Po mojem prepričanju se pravica do svobodnega političnega odločanja neha, kjer se začne kršenje človekovih pravic in kjer začnejo ljudje umirati. V takih okoliščinah se moramo kot Evropski parlament zganiti.

Glede na to je popolnoma prav, da konkretne predloge, ki jih imamo pred seboj ~~tud~~ajnovše pobude gospoda Gahlerja ~~ptre~~semo in premislimo, kako bi lahko posredovali proti kršenju človekovih pravic po vsem svetu in v pomoč ljudem po vsem svetu.

Franz Obermayr (NI). (DE) Ob tej naši razpravi o odnosih s Kubo v senci tragične smrti Orlanda Zapate se moramo zavedati, da naša stališča do Kube izvirajo iz časov, ko je naše razmišljanje usmerjalo načelo izključne delitve sogovornikov na prijatelje in sovražnike. Na eni strani smo imeli slabe Kubance, ki so kot vazali Sovjetske zveze širili svetovno revolucijo, na drugi strani pa dobre Kubance, ki so rešili svojo domovino pred sladkornimi baroni, mafijo, Cio in ameriškim imperializmom. Na eni strani so bili slabi Kubanci, komunistični zatiralci lastnega ljudstva, na drugi strani pa tisti, ki so svoje ljudstvo izobraževali, skrbeli za njegovo zdravje in ga varovali pred lakoto. Da smrt Orlanda Zapate ne bo povsem nesmiselna ~~č~~mrtni sploh more biti smiselna ~~bi~~ morali resno premisliti o tej dediščini. Ta smrt ne sme izzveneti v prazno.

Potreben pa je še en preobrat, in sicer, EU mora najti jasno usmeritev, lastno politično usmeritev, in se ne sme pustiti vpregati v jarem ZDA, osvoboditi se moramo starih ideoloških okovov in se enakopravno vključiti v politični dialog ter si prizadevati za odločen napredek na področju človekovih pravic, tako da bomo lahko čim prej govorili o svobodni Kubi in da bodo ljudje na tem otoku lahko živeli v demokraciji.

Alf Svensson (PPE). (SV) Gospa predsednica, ameriški trgovinski embargo velja že skoraj 50 let. Embargo je kubansko ljudstvo pahnil v revščino in zatiranje, kar je omenilo že veliko govornikov.

Mnogim med nami je znano poročilo organizacije Human Rights Watch iz novembra 2009 pod naslovom „Nov Castro, stara Kuba“, ki predlaga, naj se embargo odpravi, Kubi pa se predpiše rok šestih mesecev za izpustitev političnih zapornikov. Če tega Kuba ne bi storila, bi uvedli nov, bolj premišljen embargo. Embargo bi bil take vrste, kot smo ga v zadnjem času uporabili že večkrat, zajemal pa bi zamrzitev premoženja in naložb v tujini ter prepovedi potovanj. Tak embargo bi morale seveda podpreti velike demokratične države in EU. Zanima me mnenje predsedujočega Svetu o tem predlogu organizacije Human Rights Watch.

Anna Záborská (PPE). (SK) Aktivno nasprotovanje kršitvam človekovih pravic v vseh okoliščinah mora biti prednostna naloga Evropske unije.

Orlando Zapata, kubanski politični zapornik, je umrl po gladovni stavki. Še en kubanski politični zapornik je začel protestno gladovno stavko v imenu 26 zapornikov, ki so v zelo slabem zdravstvenem stanju in celo v življenjski nevarnosti. Politični azil stradajočemu zaporniku, ki ga ponuja španska vlada, ni prava rešitev. Čudim se španski vladi, ki zdaj predseduje Evropski uniji, kajti njen predlog ni ustrezen glede na stanje. Takojšnja izpustitev vseh političnih zapornikov je precej težka naloga. Zato pozivam komisarja Piebalgsa, naj Evropska unija vstopi v pogajanja s kubansko vlado o odobritvi obiska Mednarodnega rdečega križa pri kubanskih političnih zapornikih. To bi omogočilo objektivno oceno njihovega položaja in pomagalo pri nadaljnjih pogajanjih. Rdečemu križu je bil tak obisk dovoljen v zaporu v Gvantanamu.

Angelika Werthmann (NI). (DE) Gospa predsednica, gospe in gospodje, tudi sama zagovarjam spoštovanje človekovih pravic v Evropi in povsod drugod po svetu. Smrt gospoda Zapate je klic na pomoč, s katerim je ta človek na zelo tragičen način skušal pritegniti pozornost sveta na ~~saj~~ zanj popolnoma ~~ne~~znosne razmere. Rada bi, da bi se kot Evropejci odločno zavzemali za spoštovanje človekovih pravic, ki je zapisano tudi v Ustanovni listini Združenih narodov, ne glede na politične okoliščine.

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, menim, da naša razprava o položaju zapornikov vesti na Kubi ob smrti enega od njih, Orlanda Zapate, kaže enotnost pogledov poslancev in političnih skupin. Prepričan sem, da se bo to izkazalo tudi jutri ob glasovanju o resoluciji na podlagi te razprave, ki se v bistvu ujema s stališči Sveta, Komisije in vseh institucij Evropske unije. To nedvomno krepi

položaj Evropske unije v nujnem dialogu s Kubo in pri njenih prizadevanjih za napredek v prid kubanskemu ljudstvu.

Mislim, da se vsi strinjamo, da moramo ob vsaki kršitvi človekovih pravic nemudoma dvigniti svoj glas. Mislim, da je to temeljno načelo, ki ga je poudarila razprava, in da bi morali v vsakem primeru uporabljati enaka merila.

Evropska unija se mora odzvati ob vsaki kršitvi človekovih pravic, saj je to prvina njene kolektivne osebnosti. Danes tako ravnamo v zvezi s Kubo, s pozivom k izpustitvi vseh preostalih zapornikov vesti na Kubi in k spoštovanju človekovih pravic.

To pa še ni vse: potrebno je naše učinkovito in uspešno delovanje, doseči moramo izboljšanje položaja in razmer zapornikov vesti ali celo njihovo izpustitev.

To nam je v nekaterih primerih že uspelo, v drugih primerih pa se zadeve premikajo na bolje. To je med drugim tudi zasluga temeljne prvine politike Evropske unije do Kube, to je političnega dialoga. Dialog smo pred kratkim obnovili, a je po mojem mnenju pozitivno odpravo sankcij, ki so bile sestavni del skupnega stališča Evropske unije in so bile popolnoma nesmiselne, in z obnovitvijo političnega dialoga pa nam je uspelo nekaj, kar je bilo prej vse od leta 2003 nemogoče: začeti pogovor o zapornikih vesti s kubanskimi oblastmi.

Seveda bo potrebno redno ocenjevanje, ki ste ga nekateri med vami tudi omenjali, ocenjevanje rezultatov dialoga, in eno tako ocenjevanje bomo opravili letos. Mnogi med vami, na primer gospod Mauro, gospod Yáñez-Barnuevo in gospod Michel, poudarili pomen dialoga, sodelovanja, moralne obveznosti Evropske unije, da se pogovarja s Kubo in si prizadeva za napredek, kar je končni cilj naše dejavnosti.

Zato pozdravljamo večinsko soglasje vaše zbornice glede stanja človekovih pravic na Kubi, ki ga, menim, lahko strnemo v naslednje sporočilo: Evropska unija sicer ostaja odprta za dialog s Kubo, tudi v prihodnje pa bo zahtevala izpustitev vseh tamkajšnjih političnih zapornikov in spoštovanje državljanskih in političnih pravic kubanskih državljanov.

Andris Piebalgs, član Komisije. Gospod predsednica, menim, da je današnja razprava še enkrat pokazala, da je v zvezi s človekovimi pravicami in demokracijo Parlament svetilnik.

Tudi Komisija ne bo mirno prenašala nikakršnih kršitev človekovih pravic in načel demokracije. To bo torej vedno temeljni kamen naše politike, ne le zato, ker v ta načela trdno verjamemo, ampak ker verjamemo tudi, da svojih trdnih prepričanj ne smemo skrivati.

Znano vam je tudi, da naš odnos do Kube še naprej temelji na skupnem stališču iz leta 1996. To je podlaga odnosa, zato je jasno, da od Kube pričakujemo nekatere korenite spremembe na področju človekovih pravic.

Obenem pa tvorni dialogi, ki smo jih začeli leta 2008, tudi že prinašajo pozitivne znake. Ne morem reči, da smo že dosegli kakšne pomembne preboje, dosegli pa smo napredek na vrsti področij.

Po mojem je to prava pot naprej. Morali pa bi se še naprej srečevati tudi s civilno družbo. Komisija bo upoštevala sklep Sveta, po katerem naj bodo, kadar pride v poštev, srečanja z demokratično opozicijo del obiskov na visoki ravni; za taka srečanja se bomo aktivno potegovali.

Predsednica. Hvala sem sedem predlogov resolucije, predloženih v skladu s členom 110(2) Poslovnika.

Razprava je zaključena.

Glasovanje bo potekalo jutri.

Pisne izjave (člen 149)

Krzysztof Lisek (PPE), v pisni obliki. (PL) Orlando Zapata Tamayo, ki so ga leta 2003 skupaj s 75 drugimi disidenti aretirale oblasti med pogromom na opozicijske skupine, je umrl v kubanskem zaporu po dveh mesecih gladovne stavke. Upam, da nam je tragična smrt enega od najbolj znanih kubanskih političnih zapornikov vsem v opomin, da vprašanje človekovih pravic na Kubi še ni rešeno.

Popolnoma soglašam z zahtevami Skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in številnih organizacij za človekove pravice, naj vlade evropskih držav kubanskim oblastem zagrozijo z blokado vseh poskusov izboljšanja odnosov med EU in Kubo ter tako skušajo doseči brezpogojno izpustitev političnih zapornikov. Po mojem mnenju je bila popolna evropska odprava sankcij proti Kubi, ne da bi se prej z njo

dogovorili za izpustitev vseh političnih zapornikov, prenapljena. Ob tem pa bi rad tudi poudaril, da državljani Kube ne bi smeli plačevati za napake ljudi, ki sprejemajo take odločitve. Skrajni čas je že, da ta država stopi na pot demokratičnih sprememb, razvoja civilne družbe in spoštovanja človekovih pravic, še zlasti svobode govora in združevanja.

Rad bi ponovil besede nekdanjega predsednika vlade Španije, Joséja Maríe Aznarja, da je nesprejemljivo, da se na svojih obiskih na Kubi evropski politiki nočejo sestajati s predstavniki opozicije. Poiskati moramo orodja, s katerimi bomo lahko podprli razvoj demokratične ureditve na Kubi in kubanskemu narodu posredovali univerzalne vrednote gradnje demokracije in demokratične družbe.

Tunne Kelam (PPE), v pisni obliki. Odgovornost za prezgodnjo smrt Orlanda Zapate Tamaya po sedmih letih nezakonite zaporne kazni, proti kateri je lahko protestiral samo na en način, lahko pripišemo samo zatiralskemu kubanskemu režimu. Naša odgovornost pa je ohraniti v spominu besede matere Orlanda Zapate: „Nihče ne bi smel doživeti tega, kar je moral prestati moj sin.“ V zadnjih štirih letih, odkar državo vodi Raúl Castro, so se razblinila vsa naša pričakovanja, da bo postala kubanska komunistična diktatura kaj bolj človeška. Tamkajšnji ljudje še vedno tvegajo življenje, če izrazijo svoje mnenje. Na Kubi je še danes okoli 200 političnih zapornikov. Smrt gospoda Zapate so obsodile tako ZDA kot države članice EU, vendar je bil ta protest premalo odločen in prepozen. V takih primerih se ne smeš, kot je storilo špansko predsedstvo, obotavljati z odzivom. Sporočilo primera gospoda Zapate se glasi, da si ne smemo zatiskati oči pred kruto stvarnostjo kubanske diktature. Naša politika do Kube mora biti še zdaj odvisna od dejanskih sprememb v tej državi. EU se mora postaviti na stran kubanskega ljudstva in se mora odreči utvaram, da je Zapatovim morilcem mogoče zaupati.

(Seja je bila prekinjena ob 17.25 in se je nadaljevala ob 18.00)

PREDSEDSTVO: GOSPA WALLIS

podpredsednica

13. Čas za vprašanja (vprašanja Svetu)

Predsednica. – Naslednja točka je čas za vprašanja (B7-0017/2010).

Svetu so bila predložena naslednja vprašanja.

Vprašanje št. 1 predložil **Georgios Papanikolaou** (H-0052/10)

Zadeva: Sodelovanje med EU in Turčijo na področju nezakonitega priseljevanja

Večina nezakonitih priseljencev v EU prispe v Grčijo iz Turčije prek morskih meja. Od tam pa nato nadaljuje pot po drugih delih EU.

Glede na to, da želi Turčija povsem upravičeno postati članica Evropske unije, katere pobude za izvajanje pritiska nanjo namerava sprejeti špansko predsedstvo, da bo Turčija sodelovala, saj je njeno sodelovanje nujno?

Kako predsedstvo ocenjuje napredek pri pogajanjih med EU in Turčijo o sporazumu o ponovnem sprejemu ter med Turčijo in agencijo Frontex o sporazumu o izmenjavi informacij in sodelovanju Turčije pri skupnih operacijah? Ali je Grčija obveščena o napredku pri teh pogajanjih?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, gospe in gospodje, znano vam je, da je okrepitev sodelovanja s tretjimi državami – državami izvora in prehoda – nujna pomena za Evropsko unijo v boju proti nezakonitemu priseljevanju.

To je ena od glavnih sprememb oziroma izboljšav v okviru našega celovitega pristopa k vprašanju priseljevanja in Evropskega pakta o priseljevanju in azilu. Sodelovanje z državami, iz katerih priseljevanje izvira, spada med najpomembnejše prvine nove politike priseljevanja. Leta 2004 Evropska unija praktično sploh ni imela politike priseljevanja – eden od osrednjih elementov politike, oblikovane po srečanju v Hampton Courtu leta 2004, je prav sodelovanje z državami izvora in prehoda nezakonitega priseljevanja.

Kot sem dejal, je to del Evropskega pakta o priseljevanju in azilu, v tem smislu pa je Svet v svojih sklepih o širitvi iz lanskega decembra pozdravil začetek tesnejšega dialoga o preseljevanju s Turčijo in zahteval sprejem konkretnih ukrepov, kot so ponovni sprejem, nadzor na mejah ipd.

Stockholmski program je ponovno potrdil potrebo po ukrepanju proti nezakonitemu priseljivanju, iz tega programa in iz sklepov Sveta iz decembra 2009 pa je tudi jasno, da moramo skleniti sporazum o ponovnem sprejemu s Turčijo, v vmesnem času pa izvajati obstoječe dvostranske sporazume.

Lahko vam povem, da smo imeli zadnji krog pogajanj o sporazumu o ponovnem sprejemu prejšnji mesec, 19. februarja v Ankari, in da bo Svet tudi v prihodnje podpiral Komisijo pri njenih naporih za čim ugodnejši izid teh pogajanj.

Omeniti moram tudi sodelovanje med agencijo Frontex in Turčijo. Uredba Sveta (ES) št. 2007/2004 omogoča operativno sodelovanje med državami članicami in tretjimi državami in povedati je treba, da med Frontexom in Turčijo tečejo pogajanja o sporazumu, kakršnega predvideva uredba.

To je operativna naloga, ki zajema izmenjavo podatkov, analizo tveganj, raziskave in usklajene skupne operacije agencije Frontex. To je okvir, v katerem se danes razvija operativno sodelovanje med agencijo in turškimi oblastmi.

Upamo, da bodo pogajanja kmalu uspešno zaključena, države članice pa bomo vsekakor obveščali o poteku v prihodnje.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Zahvaljujem se vam za odgovor. Imel bi dve dodatni pripombi.

Prva pripomba je, da bo danes ali jutri, v času naše razprave, grški parlament glasoval o zakonodajni pobudi grške vlade, po kateri bi postal postopek podelitve grškega državljanstva lažji in prožnejši kot doslej. Seveda bo Grčija potem še bolj vabljiva za priseljence, še zlasti nezakonite priseljence, saj bodo lahko upali na ureditev svojega položaja v prihodnosti. Zanima me, ali predsedstvo to ocenjuje kot strateško koristen ukrep.

Drugič, v februarju smo slišali napoved, da bo Frontex vzpostavil svojo prvo izpostavo v Pireju, s katero naj bi okrepil svojo prisotnost na območju Egejskega morja. Ali je že sprejet kak koledar za to?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Spoštovani poslanec, v tem trenutku vam še ne morem posredovati natančnega koledarja pogajanj v teku. Vsekakor pa politična volja za uspeh pogajanj obstaja. Informacija, ki ste jo omenili v zvezi z Grčijo, pa je znak potrebe in možnosti, da boj proti nezakonitemu priseljivanju okrepimo z ureditvijo ponovnega sprejema.

Razgovore in pogajanja, ki jih vodi predvsem Komisija, moramo vsekakor podpirati. Naj vas spomnim, da sta konec lanskega leta, 5. novembra 2009, Turčijo obiskala minister Billström kot predstavnik švedskega predsedstva in gospod Barrot, podpredsednik Komisije.

Temu obisku so slediti stiki s strani Komisije. V sedanjem mandatu Komisije je zadeva v pristojnosti gospe Malmström, ki zelo dobro pozna Stockholmski program, saj je sodelovala pri njegovem sestavljanju in uresničevanju. Sem optimist in menim, da je informacija, ki jo omenjate, več kot pretehta trdnejša oblika sporazuma o ponovnem sprejemu, delujočega sporazuma o ponovnem sprejemu s Turčijo. Ta hip vam ne morem posredovati natančnega koledarja, lahko pa vam zatrdil, da si predsedstvo Sveta in Komisija močno želita skleniti sporazum o ponovnem sprejemu s Turčijo. Sporazuma o ponovnem sprejemu si ne želimo skleniti le s Turčijo, pač pa tudi z drugimi državami, ki so bodisi države izvora bodisi države prehoda nezakonitega priseljivanja.

Moram pa vam tudi povedati, da sporazume Frontex, v tem primeru sporazum s Turčijo, ureja neposredno sama agencija Frontex. Večinoma gre za tehnične in operativne pogovore in čeprav Svet kot institucija v te pogovore ni vključen, ga obveščajo o njih, Svet pa bo seveda o njih obvestil tudi druge države članice, torej vsekakor tudi Grčijo.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). (EL) Gospod predsedujoči, rekli ste, da tečejo pogovori med agencijo Frontex in Turčijo in da Komisija o teh pogovorih poroča Svetu. Zato bi rad, da bi nam povedali, ali ti pogovori med Turčijo in Frontexom tečejo na podlagi priznavanja meje med Grčijo in Turčijo, z drugimi besedami, na podlagi priznavanja in spoštovanja zunanjih meja EU. Naj vas spomnim, da je turško nadlegovanje letal Frontex izviralo iz tega spora.

Rad bi tudi vprašal, ali je Turčija postavila še kakšne druge pogoje za sklenitev sporazuma s Frontexom.

Roger Helmer (ECR). – bi čestital ministru za odličen odgovor in sijajne uspehe, ki jih dosega Evropa pri varovanju pravic priseljencev.

Bojim se, da nam včasih ne uspe varovati pravic naših lastnih državljanov pri njihovem gibanju iz ene države v drugo. V mislih imam svoje rojake iz okrožja East Midlands, ki so vložili svoje življenjske prihranke v nove domove v Španiji, po dveh ali treh letih bivanja tam pa so pred vrati zagledali gradbene stroje, nato pa ugotovili, da njihovih lastninskih pravic, pogodbenih pravic, španska sodišča in španske oblasti preprosto sploh ne upoštevajo.

Vesel bi bil ministre razlage te zadeve in napovedi, kaj namerava storiti Španija za rešitev te težave evropskih državljanov v njegovi državi.

Diego López Garrido, *predsedujoči Svetu*. (ES) Gospa predsednica, kar zadeva vprašanje o Grčiji, seveda velja, da morajo biti meje držav članic Unije spoštovane. Cilj teh sporazumov je prav spoštovanje meja.

S sklenitvijo sporazuma s tretjo državo, skozi katero lahko tečejo tokovi nezakonitega priseljevanja, in s sklenitvijo sporazuma o ponovnem sprejemu ~~ak~~ je cilj otež z nadgradnjo sporazuma Evropske unije s tako tretjo državo ~~ak~~ je splošni pristop in načelo Evropskega pakta o priseljevanju in azilu bistvu utrdimo meje držav članic Evropske unije. To je učinek sporazuma. Kjer nimamo učinkovitega nadzora nad nezakonitim priseljevanjem, zaradi pomanjkljivega sodelovanja s tretjimi državami, zaradi neskljenjenega sporazuma o ponovnem sprejemu, so meje v praksi manj trdne. Cilj pogajanj o sporazumu o ponovnem sprejemu je torej nedvomno utrditev meja, vključno z mejami Grčije.

Glede vprašanja spoštovanega poslanca o britanskih državljanih, ki so se preselili v Španijo in tam vložili svoje prihranke, pa moram povedati, da tukaj seveda ne zastopam Španije kot države in njenih pravnih odnosov z evropskimi državljani na njenem ozemlju, pač pa zastopam Svet Unije. Omenjene odnose oziroma težave je mogoče reševati pred neodvisnimi sodišči države Španije. Zato ne bom govoril v imenu posamezne države o konkretnih zadevah, ki se ne tičejo pravnega reda Evropske unije.

Predsednica. – Vprašanje št. 2 predložila **Marian Harkin** (H-0053/10)

Zadeva: Nasilje v družini

V izjavi španskega predsedstva na plenarnem zasedanju januarja 2010 je predsedstvo poudarilo, da je trdno odločeno bojevati se proti nasilju nad ženskami, predlagati osnutek zakonodaje za odpravo nasilja nad ženskami in ustanoviti Evropski observatorij za nasilje v družini. Ali predsedstvo lahko podrobno pojasni, kakšni so natanko njegovi načrti za to področje in kdaj lahko pričakujemo izvajanje te pobude?

Diego López Garrido, *predsedujoči Svetu*. (ES) Gospa predsednica, znano je, da med prednostne naloge španskega predsedstva Svetu Evropske unije spada tudi boj proti seksističnemu nasilju, z drugimi besedami, za enakopravnost med moškimi in ženskami v Evropski uniji, ki nam je v 50 letih od ustanovitve Unije še ni uspelo povsem uresničiti. Nasilje nad ženskami je predvsem najhujša oblika diskriminacije, sramoten madež evropske družbe in drugih družb po svetu, pravzaprav, na žalost, praktično vseh družb.

To je eden od osrednjih ciljev predsedstva, saj verjamemo, da je to eden od osrednjih ciljev Evrope. Ker gre za evropski cilj, problem evropskih razsežnosti, je za boj proti temu pojavu potrebna evropska strategija. Ta je vključena ne le v program španskega predsedstva, pač pa tudi v 18-mesečni program predsedniške trojke, ki vključuje še Belgijo in Madžarsko.

Veseli nas, da Parlament kot institucija že od nekdaj zelo aktivno deluje na tem področju in da ves čas poziva k ukrepanju proti seksističnemu nasilju. V resoluciji, ki jo je sprejel novembra lani, je Parlament na primer nujno pozval Komisijo, naj sestavi splošno direktivo o ukrepih za preprečevanje vseh oblik seksističnega nasilja in boj proti njemu. Parlament je tudi pozval države članice, naj pripravijo podrobnejše statistične podatke o seksističnem nasilju.

V sozvočju s stališčem Parlamenta je tudi špansko predsedstvo, kot sem že dejal, smatralo, da je to vprašanje nujno. Konkretnije, začelo je postopke za ustanovitev observatorija za seksistično nasilje pri Svetu EU za zaposlovanje, socialno politiko, zdravje ter potrošnike (EPSCO), ki je sklep o tem sprejel v ponedeljek, 8. marca, na mednarodni dan žensk. Direktiva o ureditvi varstva pred seksističnim nasiljem je v pripravi. To sta dve zelo pomembni, temeljni zadevi, ki nam ju bo, upam, uspelo dokončati do izteka šestmesečnega španskega predsedstva Svetu Evropske unije.

Marian Harkin (ALDE). ~~Hla~~ gospod minister, in čestitke španskemu predsedstvu za uvrstitev seksističnega nasilja med pomembna vprašanja. Vse prepogosto to vprašanja potiskamo dobesedno med štiri zidove, kjer je tudi največ nasilja te vrste: med štirimi zidovi družinskega doma. Prepričana sem, da bo vaša pobuda prispevala k večji ozaveščenosti javnosti po vsej EU.

Govorili ste o resoluciji, ki jo je Evropski parlament sprejel v novembru 2009. Ena od stvari, h kateri je pozivala resolucija, je bila vzpostavitev jasne pravne podlage na tem področju. Zanima me, ali bi podprli zamisel, naj Komisija sestavi celovito direktivo o ukrepih proti seksističnemu nasilju, in kakšno je vaše mnenje o vzpostavitvi jasne pravne podlage.

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, gospa Harkin, znano vam je, da Lizbonska pogodba spreminja pravne podlage evropske zakonodaje. Še en steber Skupnosti združuje tri nekdane stebre: steber Skupnosti, zunanjo in varnostno politiko ter pravosodje in notranje zadeve.

Te zadeve so združene v en steber in v eno pravno osebo, kar pomeni, da običajni, tradicionalni postopek Skupnosti uvajamo na področje zunanje politike in na eno od ožjih pravosodnih področij: sodelovanje med pravosodnimi organi v kazenskih zadevah in na področje sodelovanja med policijami. To pomeni višjo raven zastopanja Komisije, pa tudi Parlamenta, pred Sodiščem Evropskih skupnosti v Luksemburgu.

Na področju sodelovanja v kazenskih zadevah je na voljo še ena možnost, in sicer, da četrtnina držav članic sproži pobudo na tem področju. To se je zgodilo z direktivo o seksističnem nasilju. Dvanajst vlad je vložilo pobudo, o kateri bosta morala sprejeti končno odločitev Svet in Parlament, saj za zadevo velja redni zakonodajni postopek.

Direktiva se že pripravlja, v skladu z možnostjo pobude vlad, ki jo predvideva Pogodba, in direktiva ima po našem mnenju ustrezno, zadostno pravno podlago, saj zadeva sodelovanje med pravosodnimi organi v kazenskih zadevah.

Gre za kazniva dejanja trpinčenja, osebne nasilja, kar predstavlja kaznivo dejanje v vseh državah Evropske unije. Gre torej za varstvo žrtev kaznivega dejanja. Pravna podlaga je sodelovanje v kazenskih zadevah, in, kot smo seznanjeni, pravne službe Sveta, ki povsem mogoče uveljaviti v takem zakonodajnem besedilu, ki ga bo moral preučiti in o njem razpravljati tudi Parlament.

Upam, da bo to kmalu, saj verjamem, da na to besedilo težko čakajo milijoni žensk, pa tudi moških, po Evropski uniji. Čakajo na zaščito, ki jo ste prav povedali: moramo odpreti vrata izza štirih zidov ne le na ravni držav, pač pa tudi na evropski ravni. Uvrstiti jo moramo na dnevni red Evrope. To je namen pobude dvanajstih vlad držav članic Evropske unije.

David Martín (S&D). Če bi se pridružil gospe Harkin pri čestitkah španskemu predsedstvu, ker je uvrstilo nasilje nad ženskami na vrh seznama svojih političnih nalog.

Zanima me, kaj predsedstvo misli o podobni izkušnji izpred 20 let. Mestni svet Edinburgha je s finančno pomočjo evropskega socialnega sklada sprožil akcijo pod imenom „ničelna toleranca“ v zvezi z nasiljem nad ženskami.

Ugotovil je, da je to vprašanje treba reševati s celovitim pristopom. Potrebujete politiko informiranja, vključiti morate organe, pristojne za stanovanjske zadeve, vključiti morate policijo in pravosodne organe.

Ali bo Svet preučil ta projekt in preveril, kaj bi se lahko naučili iz njega?

Andreas Mölzer (NI). (DE) Gospod López Garrido, bežno ste omenili, da nasilje v družini ni naperjeno zgolj proti ženskam, pač pa tudi proti otrokom, povezano pa je tudi s področjem skrbi za ostarele, zaradi previsokih zahtev. Koliko bodo v delokrog načrtovanega observatorija za nasilje v družini vključena tudi omenjena področja nasilja v družini?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, gospod Martin, seveda sedanja pobuda, ki jo podpira tudi Parlament, za ureditev, po zakonodajni poti, po najbolj učinkoviti možni poti, po pravosodni poti v demokratični državi temelji na filozofiji tako imenovane „ničelne tolerance“ do seksističnega nasilja. Seksistično nasilje moramo obravnavati kot pojav, ki je že stoletja zelo globoko ukoreninjen, tudi v kulturnem smislu, v našem družbenem ustroju.

Zato je lahko boj proti seksističnemu nasilju uspešen le ob celovitem, univerzalnem pristopu, saj je to vrsto nasilja zelo težko, skrajno težko izkoreniniti. Zato je kljub napredku v boju proti tej vrsti nasilja na ravni držav ta tegoba še vedno široko prisotna, pogosto lahko načnemo le vrh ledene gore, saj je zelo majhen delež nasilja tudi prijavljen, zato se nasilje nadaljuje.

Torej je potreben celovit, univerzalen pristop, ob uporabi vseh razpoložljivih pravnih sredstev, ob ozaveščanju javnosti prek javnih občil in vključevanju teh težav v izobraževalne programe. V ponedeljek je Svet EU za

zaposlovanje, socialno politiko, zdravje ter potrošnike (EPSCO) sprejel tak celovit, univerzalen pristop k boju proti seksističnemu nasilju, z drugimi besedami, za „ničelno toleranco“.

Glede vprašanja spoštovanega poslanca o nasilju nad otroki in ostarelimi menim, da gre tu za nasilje nad šibkimi osebami, najbolj šibkimi osebami. Kot v izrazu „najmočnejši preživi“, ki ga poznamo v precej državah, tudi v moji, je ta vrsta nasilja vezana na šibkost druge osebe, kar pa kaže in izraža strahopetnost nasilneža, ki svoje nasilje izživlja nad šibkejšim od sebe, pa naj bo to ženska, otrok ali starejši človek. To je razlaga tega pojava.

Svet in Parlament sta pozvala Komisijo, naj preuči možnosti razglasitve evropskega leta boja proti nasilju nad otroki, mladimi in ženskami. To pobudo vsebuje program Daphne III. Spoštovani poslanec, pobuda pomeni, da je treba zaščito razširiti nad vse šibke skupine, kar vsekakor vključuje otroke in ostarele, dve skupini, ki ste ju omenili.

Predsednica. Vprašanje št. 3 predložil **Bernd Posselt** (H-0054/10)

Zadeva: Strategija za Podonavje

Kakšne ukrepe ima v načrtu Svet, da bo lahko še letos predložil osnutek strategije za Podonavje, tako kot je bilo načrtovano? Kakšen je časovni načrt in kateri so vsebinski poudarki?

Diego López Garrido, *predsedujoči Svetu*. (ES) Gospa predsednica, gospod Posselt, strategija za Podonavje spada med točke programa predsedniške trojke Španije, Belgije in Madžarske. Kot si lahko predstavljate, je pobuda za vključitev strategije v program prišla od Madžarske.

Tri države so se torej zavezale, da bodo pomagale oblikovati strategijo Evropske unije za Podonavje, in s tem v zvezi je Svet junija lanskega leta pozval Komisijo, naj strategijo predstavi do konca letošnjega leta. Čakam, da bo Komisija sestavila strategijo.

Komisija je sprožila javno posvetovanje. Javno posvetovanje, ki bo potekalo do marca letos, nato pa bo ob upoštevanju izidov posvetovanja Komisija predlagala strategijo, ki jo bomo, upamo, lahko uradno sprejeli decembra letos v obliki sporočila Komisije. Počakati moramo, da bo to sporočilo sestavljeno.

Kakor koli že, rad bi povedal, da smo imeli 25. februarja v Budimpešti pomembno srečanje z vladami Avstrije, Bolgarije, Češke republike, Madžarske, Nemčije, Romunije, Slovaške in Slovenije, na katerem smo dosegli pomemben napredek glede vsebine strategije in sprejeli pomembne sklepe glede tega, kateri naj bodo bistveni deli strategije. Omenjene države morajo združiti sile v okviru Evropske unije in pod okriljem Evropske unije ter z evropskimi finančnimi sredstvi, vendar na finančno nevtralen način, doseči napredek ter pomembne razvojne cilje na področjih gospodarstva, sociale in turizma.

Torej pričakujemo sporočilo Komisije po zaključku posvetovanj. Takrat, takoj po prejemu sporočila Komisije, bo Svet sprejel svoje stališče.

Bernd Posselt (PPE). (DE) Hvala, minister, za tehten in izčrpen odgovor. Imam samo še dve kratki nadaljnji vprašanji. Prvič, koliko strategija za Podonavje zadeva področji prometa in kulture? Menim, da sta obe področji še posebej pomembni za čezmejno sodelovanje. Drugič, ali že obstaja končni seznam vključenih držav, ali pa ga je treba še določiti, glede na to, da je Parlament predlagal razširitev?

Diego López Garrido, *predsedujoči Svetu*. (ES) Gospa predsednica, seznam držav je razumljivo stvar, o kateri bi lahko odločalo predsedstvo Sveta. Vlade, ki sem jih omenil, pač želijo sodelovati pri oblikovanju strategije, počakati pa moramo na objavo sporočila Komisije.

Rad bi povedal, da te države menijo, da bi morala Evropska unija imeti vodilno vlogo pri tej strategiji, še zlasti Komisija, z vzpostavljanjem pogojev za sodelovanje v Podonavju.

Izjava s srečanja 25. februarja, ki sem jo omenil prej, se nanaša na to, kako bi lahko strategija za Podonavje prispevala k napredku, varnosti in miru ljudi, ki živijo na tem območju, z medregijskim in meddržavnim sodelovanjem ter koordinacijo na teh ravneh.

Izjava govori tudi o vključitvi naslednjih strateških političnih področij v strategijo: infrastrukture, inovacij, kulturnih in umetniških dejavnosti, trajnostnega gospodarskega razvoja, turizma, varnosti preskrbe s hrano, gospodarstva, sodelovanje na področju malih in srednjih podjetij, raziskav in razvoja, preseljevanja, športam, izobraževanja, zaposlovanja, zdravja, socialnih zadev, ter drugih področij, ki so vsa izčrpno in ambiciozno zajeta v dokumentu.

Menim, da je strategija za Podonavje pomemben dokument, zato se vam zahvaljujem za vprašanje, ki mi je ponudilo priložnost, da spregovorim o njej. Mislim, da gre za ambiciozen cilj, trenutno pa ponujam čisto na zaključek posvetovanj in sporočilo Komisije, politično voljo pa seveda imamo. Članice predsedniške trojke in predsedstvo Sveta imamo politično voljo za uvedbo strategije za Podonavje.

Paul Rübiger (PPE). (DE) Donava je reka, pri rekah pa moramo paziti, kako čiste so. Zato se mi zdi pomembno vedeti, kakšne čistilne naprave in naprave za čiščenje odpadnih vod so predvidene za ustrezno izboljšanje stanja rečne vode. Naš cilj je, da bi voda Donave izpolnjevala merila za pitno vodo od izvira do izliva. Moje drugo vprašanje se nanaša na možnosti boljše izrabe vodne energije za pridobivanje električne energije, pa tudi možnosti oblikovanja zalog vode, s katerimi bi zvišali raven varnosti energetske oskrbe Evrope.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). (RO) Uspešnost strategije Evropske unije za Podonavje bo odvisna od ambicioznega akcijskega načrta in od opredelitve konkretnih projektov, ki bodo izboljšali življenje ljudi v Podonavju.

Zanima me, ali so že stekli kaki postopki opredeljevanja strateških projektov razvoja Podonavja in kakšna bodo merila pri izbiranju projektov.

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, seveda sem prepričan, da bodo cilji, ki jih je omenil gospod Rübiger, zajeti v strategijo za Podonavje, o katere razsežnostih sem že govoril.

Cilji strategije so resnično pomembni in zadevajo vrsto vprašanj, ki vplivajo na vsakdan ljudi, ki živijo na tem območju. Zadevajo torej gospodarstvo, kulturo, varstvo okolja in naravnih virov, med katere nedvomno spada tudi voda.

Kot smo že slišali, je to naravno okolje neločljivo povezano s tem območjem, in prepričan sem, da bo vsekakor vključeno v strategijo, ki jo morajo usmerjati države, ki se zanjo zavzemajo. To so države, ki sem jih naštel, ki so se pred dnevi sestale v Budimpešti, da bi natančneje zastavile cilje in natančneje razjasnile vprašanja strategije, saj zaenkrat še ni dovolj natančno opredeljena.

Zato menim, da je še prezgodaj odgovorjati na vprašanje druge poslanke govoriti o merilih izbiranja projektov ali ocenjevanja upravičenosti projektov, od katerih sem jih nekaj omenil. Lahko bodo dodani novi projekti, na primer na področjih plovbe, energetske varnosti, boja proti podnebnim spremembam, učinkov sprememb na finančnih trgih in na splošno na področjih, ki bi jim lahko strategija in njeno izvajanje nedvomno koristila.

Mislim, da moramo sodelovati vsi v Evropski uniji, saj gre za zadevo v evropskem merilu, ki zadeva celotno Evropsko unijo in njene glavne politike. Prepričan sem, na primer, da bo v središču pozornosti kohezijska politika, ne le socialna kohezija, pač pa tudi novi vidik, ki ga je uvedla Lizbonska pogodba, to je vidik ozemeljske kohezije. To je oblika kohezije, razsežnost kohezije, ki jo uvaja Lizbonska pogodba in ki se popolnoma prilega pobudi strategije za Podonavje.

Predsednica. – Ker obravnavata isto temo, se bo na naslednji vprašanji odgovorilo skupaj: Vprašanje št. 4 predložil **Konstantinos Poupakis** (H-0055/10)

Zadeva: Evropski socialni model in boj proti revščini

Brezposelni, zaposleni z nizkimi dohodki in upokojenci z majhnimi pokojninami v času gospodarske recesije in krize najtežje ohranjajo dostojen življenjski standard. Sprostitev sredstev iz Evropskega socialnega sklada in Evropskega sklada za prilagoditev globalizaciji nima zelenega učinka, saj 80 milijonov naših sodržavljanov živi pod pragom revščine. Evropski socialni model ne temelji le na dobri gospodarski učinkovitosti, ampak tudi na visoki ravni socialnega varstva.

V zvezi s tem sprašujem špansko predsedstvo, kako namerava v okviru skupne politike skupaj s prihodnjimi predsedstvi podpreti gospodarsko in socialno šibkejšje sloje, da bi jim pomagali preživeti, sočasno pa zaščititi skupine naših sodržavljanov, ki jih ogrožata revščina in socialna izključenost, in tako obvarovati jedro socialne Evrope?

Vprašanje št. 5 predložil **Liam Aylward** (H-0102/10)

Zadeva: Evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti

Za leto 2010, Evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti, je bilo zagotovljenih 17 milijonov EUR. Čeprav bo to evropsko leto spodbujalo večje zavedanje prav o teh vprašanjih, so potrebni učinkoviti

skupni ukrepi, da bi dosegli vidne izboljšave za milijone ljudi v Evropski uniji, ki trpijo zaradi revščine in socialne izključenosti. Kaj namerava storiti Svet, da bi se v tem letu sprejeli konkretni ukrepi? Ali lahko Svet pojasni, kako se bosta to evropsko leto in z njim povezan proračun učinkovito uporabila za doseg doseg dolgoročnih rezultatov?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, špansko predsedstvo je enakega mnenja kot spoštovani poslanec, da je zagotavljanje visoke socialne varnosti ~~z~~lasti skupinam, ki so izpostavljene revščini in socialni izključenosti ~~edend~~ temeljnih kamnov evropskega socialnega modela. To še toliko bolj velja v času gospodarske recesije.

Brezposelnost: po ocenah imamo danes preko pet milijonov več brezposelnih kot ob začetku gospodarske krize. To pomeni, da je mnogo gospodinjstev izgubilo dohodke, mnogo jih je izpostavljenih revščini in prezadolženosti. Raven brezposelnosti bo verjetno ostala visoka tudi v prihodnje, taka dolgoročna brezposelnost pa vodi v socialno izključenost.

Zato bodo socialne posledice gospodarske krize v naslednjih točkah pomembna točka evropskega političnega programa in nedvomno tudi na evropskem programu predsedniške trojke.

V ta namen imamo instrument, orodje, to je razglasitev leta 2010 za Evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti s štirimi posebnimi cilji: priznati ljudem pravico do dostojanstva in do aktivne vloge v družbi, pridobitev javnega mnenja za politike socialnega vključevanja, oblikovati bolj kohezivno družbo in seveda spodbuditi dolgoročno ukrepanje na vseh ravneh upravljanja družbe v boju proti revščini in socialni izključenosti. Naše dejavnosti bodo usmerjene predvsem v zaščito najšibkejših ~~p~~omeni besede, ki sem ga uporabil pri odgovoru na enega od prejšnjih vprašanj ~~kih~~ revščina in socialna izključenost tudi najbolj prizadevata. Govorimo o otrocih, ženskah in starejših.

Seveda bomo podpirali različne pobude v zvezi z revščino in socialno izključenostjo ter bojem proti njima in rad bi povedal, da upam, da bo to postalo eden od osrednjih ciljev strategije Evropske unije za rast in ustvarjanje delovnih mest. Eden od ciljev iz dokumenta, ki ga je predstavila Komisija 3. marca, je zmanjšati število ljudi, ki jim grozi revščina, za 20 milijonov.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Hvala, minister, za vaš odgovor.

Glede na to, da je, kot ste dejali tudi sami, raven brezposelnosti v letu 2009 dosegla že 10 %, da 45 % brezposelnih Evropejcev ostane brez dela več kot leto dni, da se zaradi pomanjkljive institucionalne ureditve bohotijo prožne oblike zaposlovanja, kar vse skupaj pomeni 19 milijonov revnih brezposelnih Evropejcev, pa nas zanima, glede na vašo običajno natančnost pri odgovorih, kar pozdravljam, kakšne konkretne in takojšnje ukrepe ter aktivne in pasivne politike zaposlovanja nameravate sprejeti na evropski ravni v skladu z načeli in duhom evropskega socialnega modela za reševanje vprašanja revnih delavcev in brezposelnih oseb, še zlasti dolgotrajno brezposelnih oseb, ki se dobesedno borijo za preživetje.

Liam Aylward (ALDE). ~~Ali~~ Svet lahko na kratko opisal, kako bo priporočilo o aktivnem vključevanju, to je orodje za boj proti družinski revščini, ki ga je potrdil tudi Svet EU za zaposlovanje, socialno politiko, zdravje ter potrošnike, vključeno v strategijo EU 2020 in kako se bo izvajalo v boju proti revščini?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, ponoviti moram, da imamo tokrat prvič opravka s pobudo za tako ambiciozno evropsko strategijo za ta problem. T drugimi besedami, strategijo za boj proti revščini in socialni izključenosti in še zlasti za vključevanje dolgotrajno brezposelnih in starejših, s čimer smo se ponovno dotaknili skrbi za najšibkejšo skupino družbe.

Za začetek je v odgovor na sedanjo gospodarsko krizo Evropska unija sprejela usklajeno politiko, takojšnjo kratkoročno terapijo s šokom v obliki vložkov javnih sredstev v finančni sistem. To je sprožilo avtomatične stabilizatorje, kot jim pravijo ekonomisti, ki v socialni državi zagotavljajo socialno varnost. To pomeni, da je odziv sistema vsaj ublažil težave tistih ljudi, ki so izgubili delo in jim je težko, vsaj v kratkem času, najti novo zaposlitev.

Z drugimi besedami, imeli smo odziv, ki ga je treba upoštevati, saj gre za uveljavljen, takojšen in kratkoročen odziv na ravni Evropske unije. Poleg tega Evropska unija oblikuje tudi strategijo za boj proti revščini, ki izvira iz dolgotrajne brezposelnosti, ki bo temeljila na usposabljanju, specializaciji, preusposabljanju in izobraževanju ~~ke~~ ne smejo ob izteku mladosti ~~z~~ačjo zaposljivost. To je zelo pomemben del strategije EU 2020, ki sem jo omenil prej, vsebujejo pa ga tudi sklepi srečanja Sveta za zaposlovanje, socialno politiko, zdravje ter potrošnike prejšnji teden, ki smo jih v razpravi že večkrat omenili.

To je evropska strategija, ki spada med prednostne cilje Evropske unije, to je med cilje strategije EU 2020. Eden od količinsko ovrednotenih ciljev, ki bi jih sprejel Evropski svet na srečanju 25. in 26. marca po obravnavi sporočila Komisije, je zmanjšati število ljudi, ki jim grozi revščina.

Spomnimo se, da v Evropi grozi revščina 80 milijonom ljudi; zmanjšati to število za 20 milijonov in obenem povečati delež aktivnega prebivalstva pa sta srednjeročna cilja strategije, ki bosta usmerjala niz medsebojno usklajenih evropskih strategij.

Gospe in gospodje, ključnega pomena je uskladiti naše politike zaposlovanja in socialne politike. To je jasno zapisano v Lizbonski pogodbi: uskladiti moramo politiko zaposlovanja in socialno politiko.

Tega se Evropska unija loteva, pod pritiskom krize še bolj pospešeno. To je najboljši odziv na sedanje razmere, seveda ob uporabi orodij, ki so v Evropski uniji na voljo, ki so njeni gradniki, med drugim notranjega trga in evropskih strukturnih skladov.

Vicky Ford (ECR). Evropske posledice so v nekaterih državah članicah hujše kot v drugih. Hvala vam za omembo upokoјencev. Če prav razumem, lahko Komisija zadrži črpanje strukturnih sredstev, če država članica ne spoštuje pravnega reda EU.

Ali bi predsedstvo lahko raziskalo, ali se priporočila iz Aukenovega poročila, ki ga je Parlament izglasoval lanskega marca, uresničujejo? Priporočila zadevajo lastnike nepremičnin v Španiji. Posledice na evropske upokoјence so uničujoče; nekateri so bili pahnjeni v revščino in socialno izključenost.

Ádám Kósa (PPE). (HU) Imam le eno vprašanje. Revščina prizadeva predvsem dve družbeni skupini: nizko kvalificirane delavce in invalide. Vprašanje ugotavlja, da dva proračunska instrumenta nista zadoščala za uspešno rešitev težav teh dveh skupin. Moje vprašanje se glasi: ali Evropski svet lahko pove, kako bi lahko uspešneje pomagali tema dvema družbenima skupinama?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, prvo vprašanje, o upokoјencih, lastnikih nepremičnin v Španiji, je zelo podobno vprašanju, ki je bilo naslovljeno name nekaj časa nazaj, in tudi moj odgovor je zelo podoben.

Povedati moram, da gre za vprašanje izvajanja notranjega pravnega reda države članice. V imenu Sveta o tem ne morem govoriti o tej zadevi, ki jo je treba reševati po sodni poti v državi članici. Prepričan sem, da bi se tudi v vsaki drugi državi članici tak zaplet reševal enako: po notranji sodni poti.

Kar zadeva vprašanje o ranljivih skupinah, pa popolnoma soglašam, da bi morali posebno pozornost posvetiti skupinam, ki ju je omenil spoštovani poslanec. To velja danes še toliko bolj, saj imamo na voljo še dodatno orodje: Listino Evropske unije o temeljnih pravicah oziroma njene določbe o pravicah posebej ranljivih skupinah ljudi, starejših ali invalidov, o njihovem dostojanstvu in vključevanju v družbeno in kulturno življenje. Listina govori o varstvu teh ljudi, o zaščiti njihovega telesnega dostojanstva in duševne celovitosti, o zaščiti pred nečloveškim ali ponižujočim ravnanjem.

Evropska unija je oblikovala več instrumentov za boj proti takim pojavom, vključno s podrobnimi raziskavami stanja. Rad bi omenil zanimiv rezultat ankete Eurobarometer 2007, po kateri polovica Evropejcev meni, da vsi ostareli ljudje, ki so najranljivejša skupina, trpijo neprimerno ravnanje oziroma celo zlorabe pri oskrbi in skrbi za njihove potrebe. Skoraj polovica Evropejcev ocenjuje ravnanje družbe s temi ljudmi kot negativno, prav zato, ker so ti ljudje ranljivi.

Države članice in Evropska unija za izmenjavo izkušenj o tem vprašanju uporabljajo metodo odprtega usklajevanja. S tem v zvezi je treba povedati, da nekatere od teh zadev urejajo tudi nekatere nacionalne zakonodaje. Zadeve spadajo v pristojnost države, torej jih morajo reševati države članice, med drugim tudi po načelu subsidiarnosti.

Evropska unija lahko te politike podpira, ne more pa jih popolnoma nadomestiti. Lahko jih podpira, po mojem mnenju pa gre za zadeve, ki imajo tudi socialno razsežnost, ki smo jo že omenili. To razsežnost sem omenil ponovno, ker se mi zdi pomembna. Socialna razsežnost strategije za rast in ustvarjanje delovnih mest je izčrpno obdelana v dokumentu, ki ga je predstavila Komisija in o katerem bomo razpravljali voditelji držav ali vlad.

Mislim, da bi morali socialno razsežnost upoštevati tudi pri problemih, ki jih omenjate, ki v dosednji strategiji niso imeli tako pomembnega mesta. Mislim, da bomo morali gledati na to, da ima sedanja kriza tudi socialno razsežnost, prihodnje veliko pozornost posvetiti tudi socialnim posledicam gospodarske krize.

Robert Atkins (ECR). Španjarski minister, predstavnik predsedstva, storiti, da bi zaščitil skupine naših državljanov pred revščino in socialno izključenostjo, ki je neposredna posledica španske politike do prebivalcev Britanije in drugih držav članic na različnih območjih Španije, kjer so ti ljudje izpostavljeni razlaščenju in dvomljivim politikam prostorskega načrtovanja? Minister, ki govori v imenu predsedstva, se temu vprašanju ne more več izmikati, pač pa mora špansko vlado pozvati k ustreznemu ukrepanju.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Najlepša hvala za vašo prisotnost, gospod López Garrido. Moje vprašanje se nanaša na revščino evropskih državljanov, ki bivajo na nekaterih območjih Španije. Kot razumem, predstavljate špansko izvršno oblast, ne španske pravosodne oblasti, in niste tu kot zastopnik Avtonomne pokrajine Valencije, vseeno pa potrebujemo odgovor. Zlorabe, ki smo jim priče, nimajo nikakršne zveze z zapisano zakonodajo, pač pa z izvajanjem zakonodaje, to pa je problem, ki ga je mogoče rešiti. Ne terjam ničesar drugega kot preiskavo ugotovljenih zlorab s strani španske vlade.

Predsednica. Španščina je odlična, gospod Hannan. Ministri presoji prepuščam, ali bo sprejel vaše vprašanje.

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, nočem izrabiti svojega položaja predsedujočega Svetu za obrambo posamične vlade ali posamičnega nacionalnega predpisa. Nočem izrabiti svojega položaja, ker sem prepričan, da bi se z obrambo ukrepov posamične države članice, osrednje ali regionalne oblasti katere od držav, s tega mesta izpostavil kritikam.

Dobro veste, da je to zadeva, ki se jo ureja na nacionalni ravni, po pravnih poteh na nacionalni ravni. Ne le Španija, vsaka od držav članic Evropske unije je pravna država, ki zagotavlja ustrezna pravna sredstva za urejanje domnevnih zlorab take vrste.

Taka pravna sredstva so na voljo v vseh evropskih državah in prepričan sem, da nimam v mislih samo Španije, ampak tudi druge države članice, kjer verjetno tudi prihaja do kršitev zakonodaje, zagotavljajo pravna sredstva za reševanje takih kršitev.

Tako se stvari urejajo v vsaki evropski državi ob dogodkih take vrste. Ne želim se izogniti odgovoru, niti ne želim preprosto zavrniti odgovora, dobro pa veste, da v Parlamentu nočem izrabiti svojega položaja predsedujočega Svetu za odgovor na vprašanje, ki se nanaša na notranjo zadevo države članice Unije.

Predsednica. Vprašanje št. 6 je bilo umaknjeno.

Ker obravnavata isto temo, se bo na naslednji vprašanji odgovorilo skupaj:

Vprašanje št. 7 predložil Vincas **Paleckis** (H-0057/10)

Zadeva: Vizumska ureditev med Evropsko unijo in Rusijo

Špansko predsedstvo Svetu Unije bo poskrbelo za ukinitev vizumov za evropske in ruske državljane. Postopek bo lahko dolgotrajen in bo odvisen zlasti od sposobnosti Rusije, da začne brez zapletov izvajati za to pripravljen akcijski načrt.

Odprtje EU za rusko območje Kaliningrada (ali obratno) dokazuje, da si Evropska unija in Rusija prizadevata za „odpravo vizumskih preprek“. Protiosamitvena politika območja Kaliningrada in načela čezmejnega sodelovanja zanimata tako Rusijo kot Evropsko unijo. Zato sta sosedi Poljska in Litva dosegli dogovor o lažjem prehodu meja za obmejno prebivalstvo, vendar se dogovor še ne izvaja.

Kaj meni Svet o posebnem položaju, ki ga ima območje Kaliningrada v dialogu med Evropsko unijo in Rusijo o vprašanju vizumov? Kako bi se ta dialog lahko izkoristil za podpis sporazumov o lokalnem prometu med državami članicami Evropske unije (Litva, Poljska) in Rusko federacijo ter za to, da bi se za začetek zmanjšale formalnosti za prehod meja za obmejno prebivalstvo?

Vprašanje št. 8 predložila **Laima Liucija Andrikiienė** (H-0080/10)

Zadeva: Odnosi med EU in Rusijo: program španskega predsedstva

Špansko predsedstvo EU je pripravilo ambiciozen program v zvezi z odnosi med EU in Rusijo, prizadeva si namreč za zaključek pogajanj z Rusijo o novem sporazumu o partnerstvu in sodelovanju, sporazumu z Rusijo o vzpostavitvi režima brez vizumov in za napredek pri sporazumu o prosti trgovini med EU in Rusijo.

Če Rusija želi skleniti sporazum o prosti trgovini z EU, mora najprej postati članica Svetovne trgovinske organizacije (STO). Kakšne so dejanske možnosti, da bo Rusija kmalu postala članica STO? Ali ima Svet izdelano posebno strategijo, kako Rusijo prisiliti, da se pridruži STO?

Ali Svet meni, da je bil dosežen znaten napredek pri pogajanjih z Rusijo o novem sporazumu o partnerstvu in sodelovanju?

Ali Svet meni, da je zdaj pravi čas za zamisel o prostotrgovinskem režimu glede na nesoglasja o tej temi znotraj EU? Ali Svet meni, da je Rusija bolj pripravljena na režim brez vizumov kot druge države partnerice EU, kot so Ukrajina, Moldavija ali Gruzija?

Diego López Garrido, *predsedujoči Svetu*. (ES) Gospa predsednica, kot razumem, gre za dve vprašanji: eno se nanaša na vizume, na ureditev vizumov za državljane Rusije in državljane Evropske unije, drugo vprašanja pa na odnose med Evropsko unijo in Rusijo po stockholmskem vrhu ter na včlanitev Rusije v Svetovno trgovinsko organizacijo. Tako razumem ti dve vprašanji, gospa predsednica.

Kar zadeva vizume, bi rad poudaril, da je leta 2003 Svet sprejel uredbo, s katero uvedel poenostavljen tranzitni dokument in poenostavljen železniški tranzitni dokument. Tri leta kasneje je Svet ugotovil, da uveljavljanje tega sistema poteka gladko in v zadovoljstvo obeh partneric.

Z dolgoročnega vidika govorimo o območju Kaliningrada v zvezi z ostalimi območji Ruske federacije je poenostavljen tranzitni režim, kot mu pravimo, odvisen od uveljavljanja sporazumov o vizumski politiki med Evropsko unijo in Rusko federacijo v prihodnje.

V skupni izjavi ob srečanju Stalnega partnerskega sveta EU-Rusija za pravosodne in notranje zadeve 2. decembra lani so udeleženci sklenili odpreti razpravo o možnih spremembah sporazuma med Evropsko unijo in Rusijo o izdajanju vizumov, s katerimi bi poenostavili potovanje evropskim in ruskim državljanom, še zlasti prebivalcem območja Kaliningrada.

V tej skupni izjavi sta Evropska unija in Rusija zato napovedali pogajanja in sklenitev sporazumov med Rusijo in zainteresiranimi sosednjimi državami članicami Evropske unije o lokalnem obmejnem prometu. V tem smislu Uredba (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic ter spremembi določb schengenske konvencije dopušča državam članicam sklepanje dvostranskih sporazumov o uveljavljanju pravil obmejnega prometa s tretjimi državami.

Pogajanja o takih sporazumih so v tem primeru v pristojnosti zadevne države članice in Ruske federacije. Svet ugotavlja, da so med drugim v teku pogajanja med Litvo in Rusijo ter med Poljsko in Rusijo.

Kar zadeva vprašanje o strateških odnosih med Evropsko unijo in Rusijo, lahko Svet obvesti Parlament, da bo novembrskem stockholmskem vrhu z Rusijo sledil še en vrh v času šestmesečnega španskega predsedovanja. Ta vrh med Evropsko unijo in Rusijo bo v Rusiji in je znak svežega zagona v dvostranskih odnosih.

V teh odnosih seveda lahko kadarkoli pride do zapletov, celo nesporazumov, vendar so odnosi med Evropsko unijo in Rusijo široki in razvejani. Imamo vedno tesnejše gospodarske in trgovinske povezave in oje treba priznati precejšno soodvisnost na področju energije, skupne interese na področjih, povezane z zadevami, ki presegajo dvostranski okvir, in izzive, tudi globalne izzive, s katerimi se moramo spopasti, spopasti kolikor mogoče s skupnimi močmi.

Zato bo vselej koristno iskati priložnosti za krepitev naših odnosov z Rusijo, seveda ob doslednem spoštovanju načel in vrednot, na katerih temelji Evropska unija.

Kar zadeva včlanitev Rusije v Svetovno trgovinsko organizacijo, Evropska unija včlanitev podpira, ukrepe, ki jo bodo približali članstvu, pa mora sprejeti Rusija sama.

Kar zadeva nov sporazum med Evropsko unijo in Rusijo, se strani strinjata, da bi bilo koristno sprejeti širši nov sporazum. Sporazum o partnerstvu in sodelovanju med Evropsko unijo in Rusijo, sklenjen v devetdesetih letih, je zastarel v mnogih pogledih. Od devetdesetih let smo doživeli precejšnje spremembe, zato moramo oblikovati nov sporazum, pri katerem smo precej ambiciozni. Lestvico smo postavili visoko; v sporazumu bi radi, če bo le mogoče, zajeli vse vidike odnosov med EU in Rusijo.

Na nekaterih področjih je bil v pogajanjih dosežen napredek. Na drugih področjih se zadeve odvijajo počasneje, tudi na področjih trgovine in naložb. Vsekakor menimo, da morajo biti na področjih trgovine, naložb in energije določbe in zaveze v sporazumu trdne.

Kar zadeva ureditev proste trgovine, soglašamo, da se sporazum o prosti trgovini sklene, če in ko se bo Rusija včlanila v Svetovno trgovinsko organizacijo.

Kar zadeva sprostitev vizumskega režima, gre za zadevo velikega političnega pomena, ki državljane Rusije in državljane Evropske unije zadeva neposredno. Menim, da pri tem prevladuje mnenje, naj se vizumski režim poenostavi, ko bo to mogoče.

Idealno bi sicer bilo vizumsko ureditev sprostiti, z drugimi besedami, vizume ukiniti, seveda pa nas na tem področju čaka še veliko dela. Poleg tega moramo najti ravnovesje med različnimi vidiki, zlasti v zvezi z varnostjo, ukrepi pa morajo biti seveda recipročni.

Kar zadeva Ukrajino, Moldavijo in Gruzijo, so okoliščine z vidika vizumske politike pri vsaki od teh držav različne, zato zaenkrat ne moremo napovedati, kako hitro se bodo odvijale zadeve pri teh državah v primerjavi s pogovori o vizumski ureditvi, ki so v teku z Rusijo.

Bernd Posselt (PPE). (DE) Rad bi še enkrat poudaril dve ključni točki. Prva se nanaša na demokracijo, pravno državo in človekove pravice. Tu so pomanjkljivosti najresnejše. Kako intenziven je dialog o teh ključnih zadevah? Loteva se nas občutek, da stanje na teh področjih nazaduje, namesto da bi napredovalo.

Moja druga točka se nanaša na energetska varnost. Kakšen je konkretni položaj v pogajanjih o energiji?

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Gospa predsednica, spoštovani poslanec, znano vam je, da med prednostne naloge oziroma osrednje cilje Unije spada tudi energetska varnost. V Evropski uniji štati glede na to, da je veliko držav članic utrpelo hude posledice ob plinski krizi med Rusijo in Ukrajino na začetku leta 2009 prisujemo energetska varnosti izredno velik pomen, vsekakor pa jo obravnavamo kot enega od glavnih ciljev Evropske unije, seveda v povezavi z drugim pomembnim ciljem, bojem proti podnebnim spremembam.

Strategija Sveta in predsedstva Sveta na področju energije in energetske varnosti je usmerjena na večjo raznolikost dobaviteljev in virov energije ter prenosa energije. Zato moramo širiti nabor možnosti in se izogibati oligopolom ali pretirani odvisnosti.

Nekatere evropske države so glede energije izrazito preveč odvisne od Rusije, kar je tudi posledica dolgoletne razdelitve Evrope v 20. stoletju in pomanjkanja neposrednih notranjih povezav med evropskimi državami.

Ob izbruhu krize smo ugotovili, da države, ki jih kriza ni prizadela, niso mogle pomagati prizadetim državam, ker nimajo medsebojnih povezav. Zato so srednjeročni in dolgoročni cilji Evropske unije na področju energije skrajno pomembni, zato podpiramo raznolikost virov energije in projekte, kot so projekti Nabucco, Severni tok ali Južni tok, ki sta povezana z Rusijo, ter uvedbo novosti, ki ga zaenkrat v Evropi še nimamo: enotnega energetskega trga. Za uresničitev teh ciljev, kar nam omogoča Lizbonska pogodba, saj uvaja tudi pristojnost na področju energije, ki je prej nismo poznali, je nujna in bistvena vzpostavitev strateških odnosov z Rusijo.

Poleg tega Lizbonska pogodba uvaja tudi druge instrumente v zvezi z zunanjo politiko. Lizbonska pogodba je okrepila evropsko zunanjo politiko: dobili smo predsednika Evropskega sveta in visokega predstavnika, dobili bomo Evropsko službo za zunanje delovanje. Z drugimi besedami, zunanjepolitična vizija Evropske unije je trdnjša, kar bo okrepilo tudi naša pogajanja z drugimi državami na vseh področjih, tudi na ekonomskem in energetske področju. Tako vizijo odnosov z Rusijo vam torej lahko razgrnem.

Pogajamo se o sporazumu, pri katerem ima področje energije osrednje mesto, ta pogajanja so na začetku in od njih pričakujemo vse najboljše, tako kot pri vsakih pogajanjih pa so tudi v tem primeru pogajanja zelo zahtevna, ki spadajo v niz pogajanj o sporazumu o sodelovanju, ki ga želimo posodobiti, ker smo ok sem že omenil zadnjih 15 ali 20 letih doživeli precej sprememb. Med nove okoliščine spada tudi to, da moramo z Rusijo vzpostaviti strateške odnose, vsem pa nam je znano, da spada Rusija med države, ki so v zadnjih letih doživele naglo spremembo.

Bogusław Sonik (PPE). (PL) Gospa predsednica, v zvezi z vprašanjem št. 9, ki naj bi ga zastavil v imenu kolegice poslanke gospe Morkūnaitė-Mikulėnienė in je povezano s prejšnjim vprašanjem, bi rad povedal, da Rusija namerava blizu vzhodne meje Evropske unije, na območju Kaliningrada, zgraditi jedrsko elektrarno, podobne elektrarne pa ima tudi Belorusija. Glede na slabe izkušnje s Černobilom nas te elektrarne navdajajo z negotovostjo. Ali bo Svet v naslednjem krogu pogovorov z Rusijo odprl vprašanje varnosti za okolje? Za nas je to vprašanje precej pomembno.

Janusz Władysław Zemke (S&D). (PL) Rad bi se vrnil k vprašanju št. 7 in 8 ter odnosom med Evropsko unijo in Rusijo. Gospod López Garrido je upravičeno rekel, da bi morali ti odnosi temeljiti na vrednotah: če to drži, pa ima Evropska unija posebne dolžnosti do borcev za človekove pravice v Rusiji.

V zvezi s tem bi želel vprašati naslednje: ali ne bi bilo prav, da bi politike držav članic EU in celotne EU vsebovale posebna pravila glede vizumov za borce za človekove pravice v Rusiji? Ta pravila bi tem ljudem poenostavila pridobivanje vizumov.

Diego López Garrido, predsedujoči Svetu. (ES) Kar zadeva vprašanje o jedrski varnosti, moram povedati, da odgovornosti na tem področju, ki spadajo na nacionalno raven, urejajo mednarodni sporazumi v okviru Mednarodne agencije za jedrsko energijo, z drugimi besedami, Konvencija o jedrski varnosti, med katere podpisnice spadajo tudi Belorusija, Rusija, Euratom in večina držav članic Evropske unije.

Stališče Sveta je, da bi se moral predlagatelj jedrskega objekta posvetovati s pogodbenicami, v katere bližini bo tak objekt stal, saj so izpostavljene njegovim možnim učinkom. Zato bo moral sporazum o miroljubni uporabi jedrske energije, o katerem se trenutno pogajamo z Rusijo, vsebovati tudi določbe o preverljivih zahtevah glede jedrske varnosti in zdravja ter varnosti delavcev. Rad bi vas tudi spomnil, da te zadeve redno obravnavamo tudi v okviru dialoga med Evropsko unijo in Rusijo o energiji.

Kar zadeva presojo čezmejnih učinkov, Svet upošteva, da je Belorusija podpisnica Konvencije Espoo o presoji čezmejnih vplivov na okolje, ki vsebuje zavezujoče določbe o presoji učinkov na okolje in možnih okoljskih tveganj. Svet pa meni, da v tem primeru za izvedbo presoje učinkov na okolje odgovarjajo predvsem predlagatelji oziroma izvajalci projekta.

Ruska federacija ni podpisnica omenjene konvencije. vsekakor pa želimo, da bi Rusija konvencijo Espoo upoštevala vsaj prostovoljno. Tako ravna že nekaj časa v zvezi z obstoječimi jedrskimi elektrarnami.

In za konec, v zvezi z vprašanjem spoštovanega poslanca glede človekovih pravic v Rusiji: o vprašanih človekovih pravic smo razpravljali tudi v prejšnji točki dnevnega reda, menim pa, da morajo enaka merila glede varstva človekovih pravic in prijavljanja kršitev človekovih pravic veljati povsod. Torej iz naših obsodb kršenja človekovih pravic pravici, oziroma celo iz moralne obveznosti ne more biti izključena nobena država, in take kršitve obsojamo, in jih moramo obsojati, tudi, če se dogajajo v Evropski uniji ali v kateri od njenih držav članic.

Povezava s politiko vizumov pa bi pomenila korak, ki bi ga bilo danes zelo težko sprejeti ali uveljaviti. O vizumih tečejo splošna pogajanja. Menim, da bi lahko v okviru teh splošnih pogajanj kdo predlagal drugo ali posebno pot za poenostavitev pridobitve vizuma, kot sem dejal, pa trenutno tečejo z Rusijo širša pogajanja o vizumih in po mojem mnenju se moramo osredotočiti na temo teh pogajanj: splošno ureditev vizumov.

To bi namreč lahko največ prispevalo k prostemu gibanju ljudi, pa tudi, lahko bi rekel, k temu, kar je z vidika Evropejcev in Evrope kot celote najpomembnejše, namreč, da bi naše vrednote lahko delili in uživali tudi ljudje zunaj Evropske unije.

Predsednica. – Na vprašanja, ki zaradi pomanjkanja časa niso bila obravnavana, bo odgovorjeno pisno (glej Prilogo).

Čas za vprašanja Komisiji se je zaključil.

14. Sestava odborov in delegacij: gl. zapisnik

15. Predložitev dokumentov: gl. zapisnik

16. Dnevni red naslednje seje: gl. zapisnik

17. Zaključek seje

(Seja se je zaključila ob 19.20)